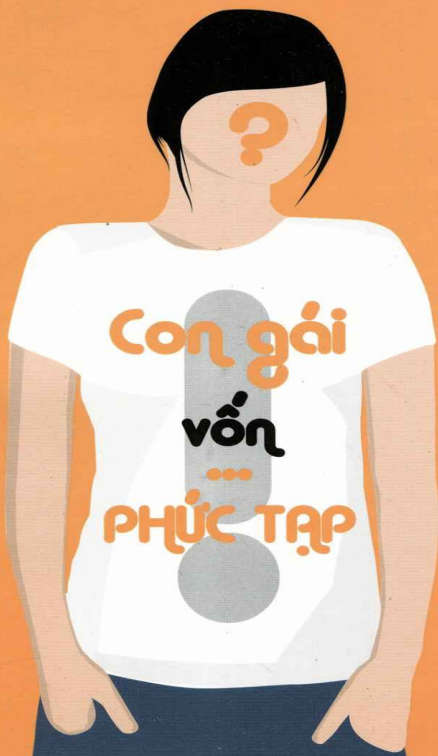

NGUYỄN ĐÔNG THỨC

NGUYỄN ĐÔNG THỨC

Con gái vốn ... PHỨC TẠP!

Truyện ngắn

(Tái bản lần 1, có sửa chữa, bổ sung)

NXB Hội Nhà văn

Thông tin sách

Tên sách: **Con gái vốn...
phức tạp!**

Tác giả: **Nguyễn Đông
Thức**

Công ty phát hành:

Phương Nam

Nhà xuất bản: **NXB Hội**

Nhà Văn

Trọng lượng vận chuyển:

200

Kích thước: **13 x 21 cm**

Số trang: **168**

Ngày xuất bản: **26-04-2013**

Giá bìa: **46.000đ**

Thể loại: **Truyện ngắn**

Thông tin ebook

Type+Làm ebook: thanhbt

Ngày hoàn thành:

14/07/2015

Dự án ebook #150 thuộc

Tủ sách BOOKBT

*Ebook này được thực hiện
nhằm chia sẻ cho những bạn
không có điều kiện mua
sách!*

*Còn nếu bạn có khả năng
hãy mua sách ủng hộ nha!*

Giới thiệu

“Con gái vốn... phức tạp!”
được NXB Tổng hợp An
Giang xuất bản lần đầu năm
1988, cách nay đã 24 năm.
Với bút pháp tươi trẻ, khỏe
khoắn, dí dỏm viết về đề tài
tình yêu đã làm hài lòng không
chỉ bạn đọc trẻ ngày ấy mà với
bạn trẻ hôm nay có thể thấy

chút lạ lẫm nhưng cũng không kém phần thú vị. Lần tái bản này được bổ sung thêm 5 truyện ngắn. Có thể bối cảnh, chi tiết, cách sống ... ở mỗi thời mỗi khác, nhưng những câu chuyện về tình yêu, tình nghĩa ở đời, quy luật sống và nhân tình thế thái thì muôn đời vẫn giữ nguyên giá trị, cũng như đã là con gái thì muôn đời vẫn ... phức tạp.

Ai đã từng yêu mến Nguyễn
Đông Thức qua các tác phẩm:
Vĩnh Biệt Mùa Hè, Ngôi Sao
Cô Đơn, Ngọc Trong Đá... thì
chắc chắn sẽ hài lòng với Con
gái vốn... phức tạp!

Mục lục

Hy vọng đem lại vài niềm
vui nho nhỏ...

Con gái vốn... phức tạp!

Điều kiện đầu tiên

Quà tết cho vợ yêu

Xin đừng chỉ nói

Không ai chia tay vào mùa

xuân

Tình yêu bất ngờ

Chuyện tình tự kể

Con gà đa hệ

Tình yêu thường không dễ
hiểu

Không có người thứ ba

Trái tim tôi đã ở Đồng Nai

Một bông hồng cho cô bộ
đội

Người yêu tuổi tuất

Con người chung thủy

Ngày tận thế

Hy vọng đem lại vài niềm vui nho nhỏ...

Con gái vốn... phức tạp! được NXB Tổng hợp An Giang (thời đó tỉnh nào cũng có nhà xuất bản!) xuất bản lần đầu năm 1988, cách nay đã 24 năm. Trong lời tựa, biên tập viên viết: “...Tập truyện ngắn thứ ba này của Nguyễn Đông Thức, được chúng tôi chọn lọc

xuất bản, chính là để giới thiệu phong cách bước đầu của anh, một bút pháp tươi trẻ, khỏe khoắn, dí dỏm. Mười truyện ngắn tập hợp ở đây, toàn bộ đều viết về đề tài tình yêu, hi vọng sẽ làm hài lòng các bạn đọc trẻ...”.

24 năm, giờ đọc lại, hẳn lớp bạn đọc trẻ bây giờ sẽ thấy nhiều điều lạ lẫm. Các truyện được giữ nguyên, chỉ biên tập

câu chữ chút ít, bổ sung thêm 5 truyện (*Chuyện tình tự kể, Con gà đa hệ, Tình yêu thường không dễ hiểu, Con người chung thủy và Ngày tận thế*), tất cả được viết trong khoảng thời gian 1979-1985 – riêng có *Ngày tận thế*, truyện ngắn mới nhất, mới viết tháng 12-2012. Do vậy, về bối cảnh, chi tiết, cách sống..., kể cả mệnh giá đồng tiền, cùng ở một thời kỳ khác, rất xa.

Nhưng những câu chuyện về tình yêu, tình nghĩa ở đời, những quy luật sống và chuyện nhân tình thế thái... dường như vẫn còn đó chút giá trị thời sự, hay tối thiểu vẫn giúp người đọc hiểu thêm nhiều về một thời đã qua, sôi động và sóng gió.

Hi vọng *Con gái vốn... phức tạp!* Vẫn đem lại được vài niềm vui nho nhỏ cho bạn đọc.

Nguyễn Đông Thức

12-12-2012

(nhân tái bản lần 1 tập *Con
gái vốn... phức tạp!*)

Con gái vốn... phức tạp!

Khi có một vụ đánh lộn xảy ra giữa hai cô gái, người ta thường tìm kiếm khuôn mặt một tên con trai lấp ló đâu đó giữa hai người. Chị Thanh, chủ nhiệm Hợp tác xã May mặc xuất khẩu Quận 3, đang ngồi bóp trán tìm cho ra khuôn mặt anh chàng tốt số

mà tệ hại đó, người đã làm Cúc và Mai, hai cô thợ giỏi của tổ somi, trưa hôm qua cầu xé nhau đến mức một cô khi ra về phải mượn một chiếc áo mẫu của Hợp tác xã để mặc đỡ.

Cô đó dĩ nhiên là Cúc, vì Cúc ốm yếu hơn Mai và móng tay cũng không dài bằng. Điều đáng ngạc nhiên là trước giờ Cúc vốn hiền lành, ít nói, vậy

mà chính cô là người đầu tiên
bộp tai địch thủ trước! Hôm
qua, chị Thanh bận họp suốt
ngày ở Liên hiệp xã quận.
Sáng nay được báo cáo, chị
hỏi nguyên nhân tại sao thì chị
Hai, tổ trưởng tổ somi, chỉ
phẩy phẩy tay:

- Ôi, ai mà biết mấy con nhỏ
dô diên. Ghen tương hay sao
đó, tui mới nghe ba chớp ba
nháng chưa rõ đầu đuôi là cái

bay *dô oánh* liền. Con Cúc coi *dậy* mà cộc. Nhưng mần sao lại con bà chằn Mai! Tui *dô* can còn bị nó giựt cùi chỏ muốn bẻ ngực. Nó còn nói tui binh con Cúc, giữ nó lại cho con Cúc *oánh*. Nó nói nó chấp tui luôn, có ngon thì nhào *dô*. Máy ông tổ cắt trên lầu xuống tính can mà còn phải sợ, đến chừng thấy áo con Cúc rách lòi luôn xu-chiêng, máy ông chạy tét hết...

Chị Thanh ráng nhìn cười để hỏi cho ra câu chuyện đang còn phân xử cho êm vụ rắc rối đầu năm này:

- Nhưng ghen tương gì chớ?

- Ai mà biết! Mới đầu nghe nói cái gì có thằng Hoàng-kế-toán nữa. Rồi cái chuyện qua chuyện thư từ gì của thằng Khánh-bộ-đội. Rồi cái “bốp”,

“chát”!

Chị Hai có lối kể chuyện ào ào như vậy, nghe rất đã tai nhưng rốt cuộc ai muốn hiểu sao thì hiểu. Khó cho chị Thanh là chị không còn biết hỏi ai khác, vì tổ sơmi có chín người thì hôm đó phải chi viện cho tổ quân hết sáu, còn đúng chị Hai và Cúc, Mai ở nhà. Ông Lâm, thợ cắt ở trên lầu, một trong những người chạy xuống tính

can, cho biết thêm mấy chi tiết thì lại chẳng ăn nhập gì với chuyện chị Thanh muốn tìm hiểu:

- Giống đánh ghen quá! Tôi nhìn cô Mai tôi biết. Dữ y như vợ tôi. Móng tay nhọn hoắt! Anh nào muốn rước chắc phải có gông.

Cuối cùng chị Thanh đành ngồi tự phân tích theo những

hiếu biết trước giờ của chị về hai cô gái và hai chàng trai. Chắc họ không ghen nhau vì Hoàng đầu, mặc dù đó là một anh chàng rất đóm dáng, đang làm kế toán cho Hợp tác xã. Chị Hai không ngần ngại gọi Hoàng là “con gà trống”, vì anh ta có tật lẳng xăng bên các cô gái. Mai là một trong những cô xinh nhất, lại vui vẻ cởi mở, làm sao tránh khỏi bị anh ta vo ve. Nhưng đôi mắt

tin tưởng của chị Thanh cho phép chị tin Mai không hề yêu Hoàng. Vả lại, theo chị biết thì hình như Mai đã có người yêu khác.

Cho dù Mai có yêu Hoàng, cũng chẳng thể đưa đến chuyện ghen tuông được. Vì Cúc và Hoàng không có quan hệ gì với nhau hết. Cúc ít nói, nghiêm trang, thuộc mẫu người không cởi mở. Công

việc hai người lại khác biệt, chị Thanh cũng ít thấy họ nói chuyện với nhau. Theo chị thì người như Cúc chắc không ưa nổi cái anh chàng ăn mặc lẳng lơ mà miệng mồm cứ trơn tuột ấy.

Thủ phạm đáng nghi nhất là Khánh, dù anh chàng này đã vắng mặt gần một năm. Khánh làm bảo vệ cho Hợp tác xã trước khi trúng tuyển vào bộ

đội. Đó là một anh con trai hiền lành, chăm chỉ, nhỏ nhẹ, dễ thương, chuyên sửa xe đạp ăn “cảm ơn” của các cô thợ, sửa các thứ đồ điện lặt vặt cho các tổ..., không dè lại được khá nhiều cảm tình của các cô gái cửa hàng. Chỉ đến hôm cơ quan tổ chức liên hoan đưa tiễn Khánh đi nghĩa vụ, chị Thanh mới biết điều đó. Các cô gái lên dúi quà riêng cho Khánh khá nhiều. Cô thì cuốn

sổ tay, cô thì cây bút, cô khác lại khăn mu-soa. Có cả hai cô đỏ mặt.

Giờ thì chị Thanh đã nhớ ra hai cô đỏ mặt hôm đó chính là Cúc và Mai. Thôi đúng rồi! Chắc chú bộ đội này lẳng nhăng bắt cá hai tay thôi. Không chừng viết thư cho hai người rồi bỏ nhằm phong bì chẳng? Nhưng nếu là Khánh thì anh chàng Hoàng đóng vai

trò gì trong mỗi tình tay ba này mà được nhắc tới tên? Chẳng lẽ cuối cùng chú bộ đội đành quyết định nhường bớt một cô cho chàng kế toán hay sao?

Bao nhiêu câu hỏi không trả lời được cứ hiện ra trước mắt chị Thanh. Chị thường bị lên tăng-xông mỗi khi phải suy nghĩ nhiều, vì thế đành quyết định thôi thì mời hai đối thủ

lên để trực tiếp hỏi cho rõ chuyện. Sáng nay Mai lại nghỉ việc, cho một cô em cầm thư đến báo bệnh. Chị Thanh càng thấy việc này cần phải giải quyết gấp. Cúc được mời lên, tỉnh táo như đã chuẩn bị sẵn, trên tay là một bao thư.

Thì ra đầu đuôi câu chuyện là như thế này:

Một giờ trưa hôm đó, lúc bắt đầu làm việc lại, chị Hai nhờ Cúc cầm phiếu đến kho lãnh cho tổ ít khuy và chỉ màu. Khoảng nửa tiếng, khi về, Cúc nghe Mai đang vừa may vừa kể chuyện gì đó cho chị Hai nghe:

- Thằng anh chết uổng quá trời!

Chị Hai hào hứng hỏi:

- Thằng đó đẹp trai không?

- Khỏi nói. Tài tử mà!

- Ồ, đẹp mà chết uông quá há!

- Thằng em cũng đẹp nữa.
Con nhỏ y tá mê hết hai anh em.

- Đồ con gái *dô diên*!

- Đâu có chị. Em còn mê nữa đó.

Chị Hai ngừng tay, nhìn Mai:

- Mà cũng *dô diên* luôn.

Mai cười ha hả:

- Chuyện xinê mà chị.

- Ờ, xinê thì được. Tao

tưởng...

Mai liếc Cúc một cái thật nhanh, trước khi quay qua liền thoắt tiếp:

- Chưa hôm nào em đi chơi khuya bằng hôm qua. Hơn mười một giờ mới về tới nhà. Bà già la quá trời.

Chị Hai trợn mắt:

- Đi gì dữ vậy?

Đó là lời nói chuyện của chị Hai. Chị hưởng ứng câu chuyện rất nhiệt tình, lúc cười ha hả, lúc trầm trồ xuýt xoa, lúc hỏi han đúng chỗ, nên ai cũng khoái.

- Tại hết xinê ảnh còn bao em ăn phở Hòa Pasteur nữa!

Cúc giật mình, đang xỏ kim

mà phải ngừng tay. Cô bắt đầu tập trung chú ý nghe. Mai đi xinê với *ảnh* nào mà lại còn ăn phở nữa?

Câu chuyện giữa chị Hai và Mai vẫn tiếp tục sôi nổi:

- Cha cha! Thằng ngon há! Tô ba chục hả?

- Hông, tô bốn chục lận. Có trứng gà đang hoàng. Xong

ảnh còn chở em qua chợ Tân Định ăn chè nữa. Mỗi đứa hai ly. No muốn chết!

- Vậy là thằng này hông được rồi!

- Sao chị?

- Có tiền cho gái ăn thì được, còn hôm phát động đóng tiền “Vì tuyến đầu Tổ quốc”, nó đóng có mười đồng!

Thế là Cúc biết ngay Mai đi chơi với ai đêm qua. Ở Hợp tác xã này còn ai chưa biết chuyện Hoàng-kế-toán chỉ đóng mười đồng cho “Vĩ tuyến đầu Tổ quốc”? Cúc bỗng thấy giận hết sức. Cô nghe nóng cả mặt. Không dè Mai tệ dữ vậy! Khánh đi chưa đầy một năm, Mai đã đi chơi khuya với Hoàng, còn ăn phở ăn chè tùm lum. Vậy mà trước

giờ Mai cứ kể Cúc nghe nào là Mai và Khánh yêu nhau lắm, nào là Mai sẵn sàng đợi Khánh mười mấy năm cũng được! Đúng là đồ dỏm!

Mai và Cúc không giống tính nhau, nhưng cùng hoàn cảnh nên hiểu và thương nhau. Cúc cũng có người yêu đi bộ đội, tên Trung, trước ở cùng phường, giờ làm nhiệm vụ xây dựng kinh tế ở Phước Long.

Còn Khánh đang chiến đấu ở Campuchia. Thỉnh thoảng hai cô vẫn tâm sự với nhau về người yêu của mình. Hôm đưa Khánh đi, Cúc đỏ mắt chỉ vì nhớ lại ngày chia tay với Trung và vì thương hai bạn từ nay lẻ loi.

Vì vậy, nghe Mai hơn hờ kể chuyện đi chơi với Hoàng, Cúc thấy tức nghẹn như chính mình bị phản bội, này giờ

chưa xâu được cây kim. Nhất là khi nghe Mai bình Hoàng ra mặt:

- Chuyện cũ xì mà chị cứ nhắc. Chắc hôm đó ảnh hết tiền thiệt mà.

Tự nhiên Cúc xen vô:

- Sao mày biết?

Mai quay qua Cúc, cái mặt

càng càng thấy ghét:

- Sao không? Anh Hoàng tốt lắm à!

- Ờ phải rồi, tốt lắm! Tốt hơn bộ đội nhiều!

- Cái đó là mày nói. Tao chỉ biết tao còn trẻ là phải đi chơi. Tội gì ru rú ở nhà. Biết người ta có chung tình hay không?

Chị Hai không hiểu gì, hết nhìn Mai lại nhìn Cúc. Cúc không kèm được nữa. Cô đứng dậy:

- Nói vậy mà cũng nói được. Ở bên làm gì có đi xinê, ăn phở ăn chè này nọ?

- Ồ, tao có miệng tao nói. Chưa chắc à! Bộ viết thư cho con nhỏ khác hông được sao?

- Màỵ không tin người ta thì yêu làm gì?

- Đừng dạy khôn tao. Chưa chắc tốt lành hơn ai mà làm bộ nói người ta.

Mai hát hát mặt, môi trề ra. Cúc run cả người. Đã làm sai còn cãi bướng, ăn nói bậy bạ, đổ cái xấu cho người khác:

- Màỵ nói gì? Chưa chắc tốt

lành hơn ai là sao?

- Ai có tật nấy giết mình. Cha, tốt dữ! Trung thành dữ! Vậy mà cứ đi viết thư cho bồ của người khác, không biết mắc cỡ.

Cúc bước đến mấy bước trong khi chị Hai ngồi từ xa vội xô ghế đứng dậy.

- Mà nói ai, nói thẳng ra đi!

- Tao nói mày đó! Dám làm gì tao?

Cúc tát Mai một cái “bốp”.
Chị Hai la làng:

- Trời đất! Tụi bây làm gì vậy?

Mai ngo ngác nhìn Cúc một giây rồi như hiểu ra cần phải làm gì, cô giương móng vuốt ra, bay tới địch thủ, trong tiếng

la chối lỏi của chị Hai...

Chị Thanh nghe xong câu chuyện, thở ra. Ủa, vậy đâu phải là đánh ghen. Chị nhìn Cúc, vẻ thông cảm. Chồng chị cũng từng là bộ đội, chị hiểu những nỗi chịu đựng và tự hào của người yêu và người vợ lính. Chị hiểu tại sao Cúc không kiềm nổi cơn giận để xen vào can thiệp và ra tay đánh Mai. Nhưng hiểu thì

hiếu, về mặt kỷ luật, chị phải xử sao đây? Cái tình thì vậy, còn cái lý thì Mai muốn đi chơi với ai là quyền của Mai chứ!

Chị Thanh vừa ngẫm nghĩ vừa ngó tới ngó lui lá thư này giờ Cúc cứ lo le trong tay. Cúc hơi đỏ mặt, nói lí nhí:

- Chuyện hôm qua là lỗi của em. Em xin nhận kỷ luật. Mai

không có lỗi gì hết. Chắc tại nó hiểu lầm cái thư này.

- Thư gì vậy?

- Dạ, thư anh Khánh gửi cho em.

Thấy chị Thanh nhìn có vẻ chờ đợi, Cúc giải thích:

- Hôm qua đánh nhau xong, Mai về liền. Còn em trước khi

về, dọn dẹp bàn máy thì thấy cái thư này trong hộc. Hỏi chị Hai chị cũng không biết ai bỏ vô hộc nào. Trước khi về em xuống văn phòng hỏi nữa, mới biết là lúc em qua kho lãnh khuy, chị Chi ở văn phòng đem lên. Tội em đâu ai lấy địa chỉ ở đây làm gì, tại anh Khánh không biết địa chỉ của em.

Cúc nói lòng vòng nên mau

mệt, phải nghỉ một chút rồi mới tiếp:

- Lúc chị Chi đem qua, chị Hai đang làm gì ở nhà sau, có mình Mai ngồi đó. Chị Chi bỏ vào học bàn, chắc Mai thấy qua coi thử, vì em vừa than lâu quá không thấy thư anh Trung. Ai dè đây lại là thư của Khánh gửi cho em, lại dùng chính cái phong bì Mai làm cho, bôi sửa tên và địa chỉ lại. Trước giờ

em và Khánh không viết thư cho nhau. Chắc Mai hiểu lắm, nó buồn sao đó nên mới nói là em này nọ mà em không biết.

Cúc đưa chị Thanh cái thư. Chị cầm, nhìn qua và thầm xúc động cho cái tình Mai dành cho Khánh. Chiếc phong bì bằng giấy tốt màu hồng được Mai cắt dán tỉ mỉ. Cô gái còn cẩn thận nắn nót viết sẵn tên Khánh ở chỗ người gởi và

tên mình cùng địa chỉ ở chỗ người nhận. Điều đó còn chứng tỏ cô rất độc tài, muốn Khánh chỉ được viết thư cho mỗi mình cô thôi. Chắc hết hết phong bì nào khác nên Khánh mới đành bôi tên cô và đề tên Cúc vào. Mai châm chọc Cúc cũng có lý do chứ! Và như vậy thì đây cũng là một hình thức đánh ghen rồi. Chị Thanh bắt đầu thấy mệt óc vì mấy cô tổ viên của mình. Thế nhưng tại

sao Mai yêu Khánh như vậy mà còn đi chơi với Hoàng làm gì? Chẳng lẽ chỉ để cho vui cái thời tuổi trẻ của cô?

Chị Thanh hỏi:

- Chị hỏi có hơi tò mò, nhưng Khánh viết gì cho em?

Cúc không ngần ngại:

- Chị cứ xem. Ảnh nhờ em lo

cho Mai thôi, chứ không có gì đâu.

Thì ra Khánh cũng là một anh chàng rất chu đáo. Chắc có gì lo ngại, anh ta bèn quyết định viết thư nhờ Cúc thỉnh thoảng đến rủ Mai đi chơi giùm. Vì anh biết Mai rất thích đi xinê và ăn chè, anh đi rồi không có ai cùng đi sợ Mai buồn tội nghiệp.

Chờ chị Thanh coi xong, Cúc rụt rè nói:

- Nghe nói Mai bệnh. Em tính chiều nay xin chị cho em về trước một giờ để đến thăm Mai và đưa nó coi cái thư này để nó đừng hiểu lầm em nữa.

Chị Thanh nhìn Cúc, bỗng cảm thấy như trước giờ mình hiểu chưa hết về các cô nhân viên dễ thương này. Chị mỉm

cười:

- Chiều gọi chị đi với nhé!

Dĩ nhiên ngoài việc cùng đi thăm Mai để xử huê vụ này, chị Thanh còn muốn nói chuyện nhiều hơn với Mai về những buổi xinê và chè, phở tối mà chị cảm thấy có gì đó không được ổn. Có phải chị cũng thấy khó chịu như Cúc? Và chị sẽ nói thế nào để Mai

hiếu được cái ý tốt của chị,
đừng nghĩ chị là người chuyên
môn nhảy vào chuyện tình
cảm riêng tư của người khác
để có ý kiến rất lãng nhách?

Chị Thanh còn làm gì nữa? Dĩ
nhiên chị cho mời Hoàng-kế-
toán lên và nói huých toẹt:

- Không ai cấm ai yêu ai.

Nhưng lương tâm và đạo lý không cho phép chúng ta tiến tới với người yêu của đồng chí mình. Nhất là khi đồng chí ấy đi bộ đội chiến đấu gian khổ ở xa, sẵn sàng hy sinh để bảo vệ Tổ quốc!

Hoàng trở mặt:

- Chị muốn nói ai?

Chị Thanh cố không nổi nóng:

- Nói cậu.

- Sao lại tôi?

- Cậu chưa biết Mai là người yêu của Khánh à?

- Mai nào?

- Còn Mai nào nữa? Mai ở tổ sơmi chứ Mai nào?

Hoàng tỏ ra không vừa:

- Chị nói gì vậy? Tại sao lại tôi và Mai? Hợp tác xã này có cả trăm cô. Và cả thành phố mình nữa, con gái nhiều hơn con trai. Tội gì tôi theo bồ của người khác cho phiền phức?

Giọng chị Thanh bắt đầu run:

- Vậy thì cậu còn tệ hơn? Không yêu người ta mà cứ rủ

người ta đi xinê tối, lại còn ăn chè ăn phở...

- Ai?

- Con Mai chứ ai?

- Ai? Ai dám nói tôi hay rủ Mai đi xinê nào?

- Con Mai chứ ai?

Đến đây thì Hoàng tỏ ra

không còn hiểu gì nữa. Anh trợn mắt nhìn chị Thanh như muốn coi chị nói đùa hay thật, rồi ngẫm nghĩ một lát:

- Tôi lấy danh dự nói cho chị biết tôi chưa hề đi chơi với Mai lần nào. Tôi không hiểu tại sao Mai dựng đứng lên như vậy. Tôi yêu cầu chị cho Mai xác nhận việc này trước tập thể và cho đối chất với tôi!

Chị Thanh thấy mặt Hoàng rất thành thật. Chị không thể không tin anh ta. Nhưng thế này là thế nào? Đến lượt chị không hiểu gì nữa. Chị cảm thấy muốn điên lên vì cô Mai quái quỷ này, không hiểu sao tự dung bịa chuyện ra như vậy để làm gì? Các đường gân bên thái dương chị nổi hằn lên. Đầu chị nhức bưng bưng. Ôi, chị lại lên tăng-xông rồi!

Điều kiện đầu tiên

Theo bạn, điều kiện đầu tiên của tình yêu là gì?

Đã có lần ba đưa chúng tôi tranh luận sôi nổi về vấn đề này, nhân khi xem một mẫu thăm dò ý kiến bạn trẻ trên báo. Đúng ra, chỉ có Hưng và Hảo nói nhiều nhất. Bảng câu hỏi kê ra mười dữ kiện để bạn

đọc chọn lựa sắp xếp theo thứ tự ưu tiên ba điều kiện hàng đầu của tình yêu. Hưng xếp: *Cùng lý tưởng, trung thực, đủ cơ sở vật chất*. Hảo lại xếp: *Cùng lý tưởng, trung thực, chung thủy*. Tôi nhớ Hưng đã chê Hảo:

- Hảo đúng là người vừa không thực tế vừa thiếu khoa học.

Hảo bướng bỉnh trợn mắt:

- Hưng chứng minh đi!

Hưng cười hì hì, lén nháy mắt với tôi:

- Này nhé, không thực tế ở chỗ đã phớt lờ điều kiện *cơ sở vật chất*. Kiểu lãng mạn lạc quan tếu “một túp lều tranh hai quả tim... chì”, có người yêu bên cạnh thì húp cháo

trắng với muối cũng thấy cuộc đời chung quanh đủ màu sắc.

Hảo tròn xoe đôi mắt nhẵn:

- Cái gì? Sao lại đủ màu sắc?

Tôi phối hợp với Hưng thật đúng lúc:

- Thì đói quá hoa cả mắt, thấy chung quanh đủ màu lộn xộn chớ sao?

Hưng và tôi cười ha hả, trong khi Hảo tức tối bấu môi, không thềm nói. Hưng tiếp tục tấn công:

- Còn thiếu khoa học là ở chỗ hai chữ *chung thủy* đặt ra ở đây là sai. Chung thủy hay không phải yêu rồi mới biết, chứ làm sao gọi là điều kiện đầu tiên của tình yêu được?

Hảo cái:

- Hưng ló đuôi “thực dụng” rồi. Điều kiện đầu tiên của tình yêu chứ có phải của hôn nhân đâu mà cần *đủ cơ sở vật chất*? Yêu nhau trước tiên cần gì? Cần tiền à? Cần nhà à? Cần xe à? Máy cái đó đâu phải là điều kiện của tình yêu!

Cô tạm nghỉ một giây trước khi nổ tiếp:

- Còn *chung thủy*, tại sao phải yêu rồi mới biết? Nếu phải vậy, chắc số phụ nữ đau khổ vì tình đã nhiều vô kể. Cứ coi bộ tướng mấy ông tới chàng rằng với mình là mình biết ngay chung thủy hay không rồi.

Hưng lập tức cắt ngang:

- Xin lỗi chút. Hôm rày phòng tổ chức của trường có mời

Hảo chưa?

Hảo lại ngơ ngác:

- Chi vậy?

Tôi tiếp tục phối hợp đẹp:

- Thì đề giáo dục cho bỏ nghề coi tướng chứ chi!

Hung và tôi lại cười ha hả. Từ lúc còn chung trong đội bóng

chuyên ở trường trung học tỉnh, cùng thi đậu vào đại học Bách khoa thành phố và cùng tiếp tục chơi bóng chuyên, hẳn luôn là tay nều cho tôi. Đó là chuyện bình thường. Hưng cao có một mét sáu lăm, hơn Hảo chỉ một cái trán. Còn tôi, một mét bảy ba. Hảo mang guốc chừng năm phân đã thấy ngang cơ Hưng. Còn tôi thì chấp cô nàng đi guốc mười phân ra phố vẫn thấy đẹp đôi.

Hảo giận dữ bỏ đi chỗ khác:

- Không thèm nói chuyện với mấy người nữa!

Nhờ vậy, lần đó tôi khỏi phải trình bày lập trường của mình, chắc chắn sẽ bị Hảo chê dữ hơn. Tôi sẽ xếp: *Đủ cơ sở vật chất, hợp nhãn, cùng lý tưởng*. Bạn hãy nghe tôi trình bày thêm rồi mới kết luận về

tôi nhé. Trước hết, đừng nghi ngờ gì tôi về lý tưởng. Tôi thuộc gia đình cách mạng, ba là cán bộ tập kết, sau giải phóng về lại miền Nam công tác. Bản thân tôi vào Đoàn năm mười sáu tuổi, từ ấy đến nay rất thường được tin nhiệm vào ban chấp hành chi đoàn lớp mỗi năm. Tôi yêu chủ nghĩa xã hội là cái chắc, và tôi cũng tin chỉ có thể yêu được người cùng lý tưởng với mình,

thậm chí coi đó là chuyện đương nhiên. Tôi xếp *cùng lý tưởng* vào điều kiện thứ ba rõ ràng không phải vì tôi coi nhẹ nó. Chuyện đương nhiên mà...

Chắc chắn Hảo sẽ chê tôi thực dụng. Nhưng tôi tin, như nhiều cô gái khác, cô ấy cũng chỉ chê để chứng tỏ mình không ham chuộng vật chất, điều mà các cô gái luôn tìm cách chứng tỏ, dù thực tế thì... Giữa

một anh quanh năm cuộc bộ, ăn mặc cà tàng, với một anh đi xe đạp, ăn mặc tươm tất, dễ thấy trái tim cô gái sẽ nghiêng về ai. Nói gì nếu thêm một anh đi Honda, ăn mặc đúng “mốt”, luôn sẵn sàng mời bạn gái đi xi-nê, ăn kem, nghe nhạc..., tôi vẫn tin anh ta sẽ thắng thế tuyệt đối trong việc chinh phục trái tim cô gái. Bạn đồng ý không?

Hợp nhãn được tôi đưa vào điều kiện thứ hai cũng dễ hiểu thôi. Mặt mũi không dễ coi với riêng mình thì sao yêu được? Còn về vụ *chung thủy*, tôi đồng ý với Hưng, dễ từ từ rồi tính. Cả *trung thực* cũng vậy. Rủi gặp người yêu lãng nhãng quá hay... dỏm quá, làm sao mình chung thủy hay trung thực được? Phải vậy không? Bạn thấy chưa, tôi rất thực tế chứ đâu thực dụng chút nào.

Giữa ba người bạn, hai trai một gái, cùng học chung mười mấy năm, lại là đồng hương phải xa nhà đi học cùng trường ở một thành phố có nhịp sống luôn sôi động ồn ào, một tình bạn thân thiết giữa Hưng, tôi và Hảo là điều đương nhiên. Nhiều người không tin có thể có một tình

bạn đúng nghĩa giữa một chàng trai và một cô gái. Tôi thì tôi tin. Nhưng tôi cho rằng sở dĩ họ nghĩ như vậy bởi vì đó là một thứ tình bạn mà ranh giới rất dễ bị xâm lấn. Điều đó dễ hiểu vì từ tình thân, sự cảm thông, lòng quý mến nhau, người ta rất dễ... xích lại gần nhau đặc biệt hơn.

Trường hợp ấy cũng xảy ra với tôi và cả với Hưng. Chúng

tôi cùng yêu Hảo. Thật ra, ai yêu trước cũng khó biết, dù chính Hưng ngỡ lời trước với... tôi.

- Hiếu à, tao nói riêng mày nghe chuyện này nghe.

- Ờ...

- Nhưng một mình mày biết thôi nghe.

- Thằng này! Bộ tao nhiều chuyện lắm hả? Có gì nói đại đi!

- Hình như...

- Hình như cái gì?

Hưng ấp úng như đang thú tội:

- Hình như tao... Tao... Tao yêu Hảo.

Tôi trợn mắt:

- Cái gì?

Hung nhẹ nhõm người, mặt sáng rỡ:

- Tao yêu Hảo, mày ạ! Mày tin không?

Trời đất! Thằng này liều thật! Hấn yêu Hảo? Bộ hấn không biết tôi đã yêu Hảo mấy năm

nay rồi sao? Chính vì Hảo thi vào đại học này mà tôi buộc phải nộp đơn theo, chứ đâu phải vì Hưng. À, hay thẳng này xin thi vào đây cũng chỉ vì vậy?

Tôi tung bóng thăm dò đối thủ. Vâng, từ giờ phút này Hưng đã là “đối thủ lâu dài và cơ bản” của tôi:

- Thế Hảo có yêu mày không?

- Yêu thì nói gì nữa? Tao không biết. Tao nói mày nghe để mày nghĩ coi có cách nào giúp tao không?

- Thế Hảo biết mày yêu Hảo chưa?

- Cũng chưa nữa.

Tôi cố nén tiếng thở phào, tham mưu cho Hưng:

- Ồ, khoan nói Hảo biết đã. Mình phải thăm dò cho thật chắc ăn. Nói ra không được là quē lắm.

Hưng thở dài:

- Bởi vậy. Mà tính cách giúp tao.

- Ồ, để từ từ tao coi.

Đêm đó, gần như tôi thức trắng. Hưng yêu Hảo? Đâu được! Làm sao nó đảm bảo tương lai cho Hảo được? Tôi nhớ nó đã xếp *đủ cơ sở vật chất* vào một trong ba điều kiện đầu tiên của tình yêu kia mà, sao dám yêu sáng vậy? Tôi chơi với bạn không phân biệt giàu nghèo, nhưng ở chỗ này phải công bằng mà nhận xét. Ba má Hưng cùng là giáo viên, thu nhập chẳng bao

nhieu. Hưng đi học hầu như tự túc, chẳng bao giờ dám xin tiền nhà. Quần áo hắn chỉ có hai bộ, bộ này nghiêm bộ kia nghỉ, suốt tháng quanh quẩn trong ký túc xá, tối tối phải đi dạy kèm, thỉnh thoảng lại có bài thơ đăng báo, được hắn giải thích để kiếm tiền mua sách đọc chơi. Chẳng khó khăn gì Hảo và tôi đều biết cảnh túng thiếu của hắn. Nhưng chúng tôi vẫn quý nhau

và trong đời xử, vẫn không để lộ chút gì phân biệt. Hưng rất tự trọng. Đi chơi chung, hẳn luôn yêu cầu được đóng góp và không bao giờ mở miệng mượn tiền ai...

Nhưng làm sao Hảo yêu Hưng được? Ba cô ấy là giám đốc một xí nghiệp lớn ở tỉnh, còn mẹ làm trong ngành tài chính. Hảo là con một, được cưng hết biết. Có điều cô sống rất

giản dị, khiêm tốn, chan hòa với mọi người, nhờ từ nhỏ được giáo dục tốt và bản thân cô có nhiều đức tính không thể chê được.

Chính vì vậy nên tôi và Hưng đều cùng yêu Hảo.

Khi hai chàng trai cùng yêu một cô gái, mà hai người lại là bạn thân với nhau, chuyện gì sẽ xảy ra? Thật khó đoán

được. Nhưng vấn đề cuối cùng vẫn là: cô gái ấy yêu ai?

Vậy Hảo yêu ai? Tôi hay Hưng?

Lợi thế của tôi trong câu chuyện này là chưa ai biết tôi yêu Hảo. Tôi định sau khi ra trường, ổn định công tác rồi mới ngỏ lời với cô ấy. Nhưng bây giờ... kẹt rồi! Lỡ Hưng nói trước mà Hảo lại đang cần có

một tình yêu đề trang điểm với đời thì nguy quá! Người ta thường nói “tiên hạ thủ vi cường”, ai ra tay trước sẽ được ưu thế. Hưng là tay nêu, làm sao đập bóng dứt điểm bằng tôi?

Chuyện tỏ tình có gì phải sợ? Từ trước đến nay, không yêu tôi còn nói được, huống hồ gì bây giờ yêu thật. Tôi nghĩ vậy và dành hẳn mấy đêm để sắp

xếp thật hoàn chỉnh các câu tỏ tình, suy nghĩ về những tình huống xảy ra và cách đối đáp. Thế nhưng, vào cuộc tôi mới biết. Đã mấy lần, tôi và Hảo có dịp ngồi riêng bên nhau, những câu nói đã chuẩn bị vẫn bay đâu mất. Hình như khi yêu thật, người ta khó nói hơn thì phải.

Tôi đành sử dụng phương pháp cổ điển là viết thư. Năm

tờ giấy pơluya đầy kín chữ rồi, tôi còn không quên kết luận: “Thư này chưa đủ nói hết tình cảm Hiếu đã dành cho Hảo đâu”. Len lén bỏ thư vào túi xách của Hảo, tôi hồi hộp chờ đợi.

Hôm sau, gặp tôi, Hảo có vẻ ngượng. Cuối cùng, cô không viết thư mà mời tôi đi cà phê nói chuyện. Tôi mừng rơn, đi theo Hảo. Ai ngờ...

- Biết nói sao với Hiếu bây giờ? Hảo tin ở tình yêu của Hiếu, như Hảo cũng rất quý Hiếu. Nhưng bây giờ còn đang đi học, Hảo chưa nghĩ gì tới chuyện đó, còn sớm quá. Hảo mong Hiếu cũng vậy. Mình phải cùng ráng học cho có kết quả.

Hảo còn nói với tôi nhiều điều hơn, nhưng sau cùng, tôi vẫn

không rút ra được kết luận nào. Hình như đây là nghệ thuật “không gặt mà cũng không lắc” của các cô gái, rất đáng ngại. Biết vậy rồi nhưng tôi vẫn thấy thoải mái với câu trả lời đó và tiếp tục nuôi hy vọng. Có điều, trong khi chờ đợi, phải tìm cách... loại đối thủ cho chắc ăn đã.

Có thể bạn sẽ cười chê tôi, nhưng hạnh phúc là đấu tranh

mà. Khi yêu, người ta phải làm mọi cách bảo vệ tình yêu của mình chớ. Vả lại, đây cũng là một cách để giúp Hưng thôi. Làm sao hấn *dzô* Hảo cho nổi, để lâu càng thêm đau khổ! Đây còn là cách để giúp Hảo. Cô ấy ở với Hưng sẽ khổ sở biết chừng nào! À... à... Hay Hưng nhắm tới Hảo là nhắm tới gia đình của cô ấy? Cho đúng với cái điều kiện *đủ cơ sở vật chất* của hấn?

Dám lắm!

Trong ba đứa, tôi là người có máy chụp hình riêng. Trong những lần đi chơi chung nhiều bạn bè có chụp ảnh, tôi còn giữ nhiều tấm phim chưa được rửa. Hảo không bao giờ chịu chụp riêng với ai, nhưng dĩ nhiên cũng có mấy tấm tôi và Hảo đứng sát bên nhau, giữa mấy người bạn. Tôi chọn ra một cảnh có vẻ thân mật và

dễ... dần dựng nhất, nhờ một người anh bà con làm nghề ảnh rửa giùm và phóng lên sao cho trong ảnh chỉ còn mình tôi với Hảo. Chuyện đó với dân trong nghề là chuyện nhỏ. Thật không ngờ đôi nhân tình trong ảnh hết sức đẹp đôi! Mặt tôi tươi tỉnh, nhìn thẳng về phía trước. Hảo âu yếm liếc tôi, mắt có đuôi...

Chưa hết! Tôi còn thực hiện

mấy trang nhật ký, trong đó có
mấy dòng như sau: “Kẹt quá!
Hôm nay Hưng nhờ mình tìm
cách giúp đỡ thổ lộ tình yêu
với Hảo, trong khi mình với
Hảo lỡ... yêu nhau rồi. Biết
làm sao bây giờ? Chúng mình
đã định công bố sau kỳ thi ra
trường sắp tới, nhưng bây giờ
nói ra, Hưng sẽ nghĩ gì về
mình và Hảo? Hưng sẽ buồn
rầu, ảnh hưởng học tập mới
sao? Khổ tâm quá! Hay là...

mình rút lui, nhường Hảo cho Hưng? Hưng đâu sao cũng học giỏi hơn mình, chững chạc hơn mình, chắc là chăm sóc Hảo sẽ tốt hơn mình. Ôi, mình khổ tâm quá!...”.

Tôi viết những câu đại loại vậy, trở đi trở lại trong vài trang sau nữa. Rồi tôi kẹp tấm ảnh vào ngay cái trang ấy, rồi tôi tìm cách để hở hồng nửa kín nửa hở trên giường, sao

cho Hưng phải thấy và phải tò mò. Chúng tôi ở chung phòng trong ký túc xá, trước giờ thường xài chung nhiều thứ và ít khi giấu giếm nhau điều gì. Hưng có đọc nhật ký của tôi cũng là chuyện thường.

Vì biết rất rõ tính Hưng, miếng đòn của tôi có ép-phê thấy rõ. Hưng bỗng dưng vùi đầu vào học hành, từ chối hết mọi lời rủ rê đi chơi của tôi và

của Hảo. Hảo gần như muốn
lánh mặt Hảo đến mức thô
bạo. Tôi lảng lạng theo dõi
những điều đó một cách thích
thú, và cũng lảng lạng tranh
thủ tôi đa thuận lợi mới của
mình. Có vẻ buồn vì thái độ
của Hưng, Hảo đã chịu đi chơi
riêng với tôi. Chúng tôi đi xinê,
đi nghe nhạc, đi ăn kem... Đó
là thời gian “đã” nhất đời tôi.
Chỉ có một lần Hảo thắc mắc
với tôi về thái độ của Hưng, tôi

trả lời dễ dàng vì đã chuẩn bị sẵn:

- Chắc Hưng muốn đậu đầu khóa này. Nghe nói ai đậu đầu sẽ được ưu tiên bố trí công tác theo nguyện vọng...

Với ý định riêng, tôi nói như vậy thôi, không dè kỳ thi tốt nghiệp năm ấy, Hưng đậu đầu thật. Chỉ có điều là nguyện vọng của hắn nằm ngoài suy

nhĩ của tôi: hấn xin đi phục vụ ở công trình Thủy điện Trị An. Dĩ nhiên nguyện vọng ấy được chấp thuận ngay. Khi chia tay lên đường, hấn chỉ nói:

- Chúc hai bạn hạnh phúc.

Hảo đỏ mặt, bối rối. Còn tôi thì sung sướng. Sau bao ngày nỗ lực vun trồng, sắp tới ngày tôi hái quả. Trước mắt mọi

người, gần như tôi với Hảo đã là tình nhân. Tôi cứ kiên trì theo đuổi, chăm sóc Hảo tận tình. Chúng tôi đã quá thân đủ để Hảo không thể từ chối những chăm sóc ấy, và dần dần sự có mặt gần gũi của tôi bên cạnh cô ấy sẽ trở thành một thói quen, không thể thiếu. Lúc ấy, coi như xong!

Tôi và Hảo cùng được về lại tỉnh nhà. Ba Hảo là bạn ba tôi,

tôi về xí nghiệp của ông là chuyện... đương nhiên. Kỹ sư trẻ, gia đình ngon, có xe máy riêng và một căn phòng riêng..., tôi xứng đáng với Hảo quá chứ. Ba má Hảo đều bằng lòng tôi. Tôi mạnh dạn đặt thẳng vấn đề một lần nữa với Hảo, nhưng một lần nữa Hảo vẫn lắc đầu, tiếp tục đề nghị tôi cho cô ấy thêm thời gian. Ủ, đợi thì đợi, sợ gì? Con gái bao giờ cũng sợ chờ đợi hơn

con trai, tôi chẳng lo gì điều đó. Chỉ còn một điều tôi hơi băn khoăn: thỉnh thoảng, bất chợt tôi thấy Hảo có vẻ băng khuâng, thoáng buồn, nhất là mỗi khi có ai đó chợt nhắc tới Hưng, lúc này đang lội rùng, vất vả lắm...

Một buổi chiều thứ bảy gần cuối năm, tôi đi nhậu với bạn bè đến say mèm, về tới nhà nằm vật lên giường, mê man.

Sáng dậy, má tôi đưa tôi lá thư của Hảo. Chiều hôm qua cô ấy tới, vào phòng tôi ngồi đọc sách đợi mãi không được, phải đi về. Tôi hồi hộp giờ thư, linh cảm một điều chẳng lành. Hôm qua không phải là ngày tôi có hẹn với Hảo. Có việc gì đây?

Hảo viết:

Có người bạn báo tin Hưng bị

*tai nạn trên công trường,
đang nằm điều trị trên ấy.
Hảo tới, tính rủ anh sáng mai
cùng đi thăm. Trong khi ngồi
chờ anh, thấy phòng anh bê
bộn quá, Hảo tính dọn dẹp lại
chút. Không dè... Hảo xin lỗi
anh, đã vô tình khi giở cuốn
nhật ký. Có lẽ anh viết cho
một người nào khác được coi,
chứ không phải Hảo...*

Chắc anh còn nhớ một trong

ba điều kiện đầu tiên cho tình yêu của Hảo. Thú thật Hảo chưa hề thấy yêu anh, dù trước giờ rất quý anh. Hảo tin sẽ được hạnh phúc khi sống với anh, và chờ đợi trái tim mình thay đổi. Vĩ, cũng thú thật, Hảo vẫn không sao không nghĩ tới Hưng, dù anh ấy luôn tìm cách xa lánh Hảo, dù đã có lần anh ấy nói bóng gió cho Hảo biết anh ấy đã có người yêu...

Nay Hảo đã rõ được nhiều chuyện. Cảm ơn anh nhiều về tình yêu của anh và những chăm sóc của anh trước giờ dành cho Hảo. Nhưng anh nên nghĩ lại về tình yêu đó. Nó thiếu những điều kiện cần thiết, nên có thể đó chỉ là một tình yêu anh dành cho... chính anh...

Thôi chết rồi! Cái này đúng là

“gậy ông đập lưng ông”! Tôi kêu trời, học tóc thay quần áo, lên xe chạy như điên tới nhà Hảo. Mẹ cô ấy ra mở cửa, nói:

- Hảo đi Trị An từ sáng sớm rồi. Thăm Hưng. Bác tưởng nó cùng đi với cháu chứ?

Tôi thần thờ ra về. Tình yêu của tôi mà thiếu những điều kiện cần thiết sao? Vô lý! *Đủ cơ sở vật chất* nè, xứng đôi

vừa lú¹a hết sức *hợp nhân* nè,
lại *cùng lý tưởng* nữa! Nếu
Hảo đòi *chung thủy* thì tôi
cũng chung thủy vậy, mấy
năm nay tôi có yêu ai ngoài cô
ấy đâu? Còn... Đang chạy xe,
bất chợt tôi khựng lại. Còn
một điều kiện mà cả Hảo và
Hưng cùng nhất trí chọn trong
khi tôi cho qua. Chẳng lẽ đó là
điều kiện đầu tiên của một tình
yêu sao bạn?

Quà tết cho vợ yêu

Tôi yêu vợ tôi không phải vì tài làm đồ nhậu vừa lẹ vừa ngon của nàng. Hãy tưởng tượng bạn vào nhà tôi, ngồi chưa nóng ghế đã có ngay một đĩa lòng gà xào hành tây nghi ngút khói đem ra. Bí quyết à? Có gì đâu: cắt cổ hai chú gà xong, chưa cần làm lông, mổ ngay bụng lấy bộ lòng ra

trước, làm sạch thả vào chảo
đặt sẵn trên bếp. Hành tây xắt
sẵn chờ lòng chín tới là cho
vô. Múc ra đĩa rắc thêm chút
tiêu, có ngay món lòng xào
cho chủ khách lai rai, khỏi chờ
lâu mất không khí. Dứt xong
món lòng là đĩa gỏi đầu cở
chân cánh đem lên. Cuối cùng
là món gà bọc đất nướng nóng
hồi vừa thổi vừa nhậu, hoặc
một tô canh chua gà rất “bắt”.
Thật hết sảy!

Đó chỉ là một trong những tài riêng của vợ tôi, theo tôi cũng khá quan trọng để giữ hạnh phúc gia đình, vì ít có anh chồng nào không khoái ăn ngon. Con đường ngắn nhứt đến trái tim người đàn ông là qua cái miệng mà. Nhưng trước khi giới thiệu tương đối đầy đủ về nàng, tôi thấy cần bác bỏ một quan niệm nhiều người truyền tụng. Đó là câu

“văn mình, vợ người”, về tâm lý thông thường cho rằng văn mình viết ra là hay nhất, còn vợ người khác lúc nào cũng đẹp hơn vợ mình. Về mặt văn chương tôi vốn dốt, không dám bàn tới, nhưng về mặt... vợ, trước giờ tôi chỉ thấy bà xã nhà tôi đẹp nhất. Nói như thế cũng hơi quá. Đúng ra tôi chưa thấy ai đẹp hơn vợ tôi thôi.

Nếu bạn biết mặt vợ tôi và nhất là đã nhìn thấy nàng cười, bạn sẽ rất ngạc nhiên khi nghe tôi nghiêm chỉnh phát biểu như vậy. Bởi vì... vợ tôi sún mất một cái răng cửa trên, ngay giữa miệng. Nàng thứ hai, nên từ đó mới được toàn thể bà con cô bác ở xã kinh tế mới này gọi là chị Hai Sún. Người ta chỉ nói móm duyên chứ chưa từng nghe ai nói sún duyên, vậy mà tôi lại thấy vợ

tôi rất có duyên. Thế mới ác!
Nhất là từ lúc bị gãy răng,
nàng không dám cười cởi mở
sợ gió vào lạnh bụng, cứ mím
chi cạp trông càng dễ thương
hơn.

Đến đây chắc bạn đã kết luận
được tôi là ai rồi. “Hội trưởng
Hội Ái mộ hiền thiê” chớ gì?
Trật lất rồi bạn! Tôi chỉ là Tổ
phó sản xuất thuộc Ấp 2, xã
kinh tế mới này thôi. Còn cái

chức vụ hội trưởng gì đó thì tôi không ham, mà cũng không xứng đáng. Tôi chỉ... thương vợ tôi thôi. Thương lắm. (Cha, bà xã tôi mà tình cờ nghe được mấy câu này chắc mát ruột dữ!). Càng thương hơn từ ngày nàng bị gãy răng. Chính là từ ngày đó tôi mới quyết định xin cưới và dọn về đây lập nghiệp.

Nói về cái răng gãy, phải kể cả

một sự tích cách đây ba năm. Tôi cũng có phần trách nhiệm trong đó, hay đúng hơn, cái rằng đó gãy là do những thằng như tôi trước đây. Bạn hãy tưởng tượng cảnh một cô gái đang đi xe đạp, bị hai tên cướp đè nhau trên chiếc xe Honda giựt mất cái đồng hồ. Sợ dây hơi chắc, thế là cô gái té đập mặt xuống đường. Hỏi có gãy răng không? Gãy quá đi chớ! Một cái còn ít.

Lúc ấy tôi làm nghề mua bán đồng hồ ở chợ trời. (Nên tôi mới có cái tên Tư Trời, mà trước đây thỉnh thoảng tôi vẫn tự thêm một chữ “hại”, sau mỗi lần “bể mảnh”). Cô gái lúc đó chưa có cái tên Hai Sún mà tên Kiều Oanh, nghe rất mỹ miều. Cô đang là người tôi yêu. Nhà cô ở xóm lao động nghèo phía sau trường Võ Thị Sáu gần chợ Bà Chiểu. Vì

nghèo cô phải bỏ học, ra phụ
má bán nước sinh tố ở đầu
đường. Tôi cũng ở trong xóm,
mỗi ngày ở chợ trời về vẫn ghé
uống hai ly sabôchê. Uống riết
rồi đâm ra hết chê nổi cô bán
hàng có nước da trắng, đôi
mắt tròn đen láy và đôi bàn
tay thon dài đó.

Oanh đã dành dụm khá lâu
mới mua được cái đồng hồ.
Mới mấy ngày thôi. Nàng rất

ít đeo vì sợ bị giựt. Thậm chí tôi chỉ nhớ hình như mới thấy Oanh đeo có một lần mà không nhìn rõ được mặt, bởi vì dù thói quen nghề nghiệp khiến tôi ưa để ý đồng hồ của người khác, nhưng nhìn mặt người yêu dù sao cũng thích hơn nhìn mặt một cái đồng hồ. Vậy mà rốt cuộc Oanh cũng không giữ được, chỉ vì một hôm sơ ý quên cởi ra khi đi đường.

Cuối cùng tôi lại là người khó xử nhất. Bởi vì sau khi giựt xong, hai tên cướp ngày ấy đã đem đồng hồ ra chợ trời “thả” cho nhanh. Gặp ngay tôi. Giá rẻ, “đồng” tốt (Orient ba sao mà!), tội gì tôi không mua?

Buổi chiều, đi “làm” về với cái đồng hồ mới mua còn nằm trong túi (tôi vẫn không dám

nói với Oanh tôi là dân chợ trời), không thấy Oanh đâu, tôi hỏi bà già thì được biết nàng vừa bị giựt đồng hồ, té gãy răng và bất tỉnh nhân sự, đang nằm trong bệnh viện Nhân dân Gia Định. Tôi chạy như bay vào đó, sau khi đi nhầm vào đúng ba cái trại của mấy bà đập chum và bị đuổi chạy không kịp, một lát mới tìm ra chỗ Oanh nằm. Người tôi yếu nằm đo đủ một cái

giường, mặt mày băng bó tùm lum. Chỉ nhìn thấy đôi mắt. Và đôi mắt ấy nhìn tôi, ứa lệ (Nghĩ lại cảm động thiệt!).

Không cần thiết Oanh phải kể nhiều, tôi biết ngay cái đồng hồ nằm trong túi tôi là của nàng. Cũng Orient ba sao, còn mới cái. Nhưng làm sao tôi móc nó ra đưa lại cho Oanh được? Không lẽ bịa là lúc ấy tình cờ tôi đi ngang, thấy vậy

rượt theo... năn nỉ hai tên cướp và xin lại được cái đồng hồ? Câu chuyện đó khó tin quá!

Thấy Oanh nằm đó, bỗng dung tôi nghĩ về cuộc đời vừa qua của mình và thấy nó gian ác làm sao. Cả cái tương lai mù mịt của nó nữa. Một cuộc sống kiếm ăn từng ngày dựa trên sự lừa bịp và gian trá, bằng những của cải cướp giật

mánh mung hoặc mua rẻ mạt từ những người nghèo túng tiền đem bán, và bằng nghệ thuật rao bán nước miếng của mình. Tôi thân dài vai rộng thế này, chẳng lẽ cứ mãi bám vào một xó đường kiếm sống kiểu đó, để đến nỗi phải lẩn tránh cả những em nhỏ đeo băng đỏ đi làm công tác trật tự đường phố hay sao? Tôi thấy mình phải có một quyết định. Cái quyết định đó không phải bắt

ngờ mà là kết quả của nhiều đêm suy đi nghĩ lại phận mình. Chỉ có điều tai nạn của Oanh đã giúp tôi mạnh dạn chấm dứt quãng đời đó nhanh hơn thôi.

Chờ Oanh ra viện, tôi ráo riết tấn công, rồi sẵn dịp ở Bình Thạnh phát động đi xây dựng kinh tế mới ở Đồng Hiệp, một vùng đất màu mỡ trên đường đi Định Quán, tôi liều mạng

hỏi cưới Oanh và rủ cô ấy cùng đi với tôi. Có lẽ cảm động vì thấy suốt ba ngày tôi tình nguyện làm thường trực bệnh viện, lại thấy tôi không có vẻ gì quan tâm tới cái răng gãy... Rồi cũng chán cái nghề bán sinh tố mà những hôm trời mưa chỉ biết ngồi ngáp, Oanh liều mạng nhận lời đi với tôi đến cùng trời cuối đất nào cũng được, miễn tôi phải yêu nàng mỗi ngày một nhiều hơn,

nhiều hơn.

Cho đến nay, tôi vẫn thực hiện đúng lời hứa đó. Tôi phấn đấu từ một người chưa quen lao động trở thành người có số ngày công và năng suất cao nhất ở ấp, cũng là vì muốn chứng tỏ với Oanh tình yêu đó. Vụ bắp, vụ mì, rồi vụ lúa mùa của xã thắng lợi hai năm liền, cộng thêm những thu hoạch từ mấy công đất vợ

chồng tôi phá rừng làm riêng,
đã làm gia đình tôi thay đổi
hẳn so với những ngày mới
lên. Trong nhà ngoài cửa coi
đã ra gì lắm. Có giàn bầu giàn
bí. Có giếng nước, nhà vệ sinh
hai ngăn. Có cả màn cửa xanh
xanh mát mắt. Có lợn ủn ỉn,
gà cục tác. Lại có cả một đứa
nhỏ chưa biết gái trai và cũng
chưa biết giống ai sắp chào
đời.

Lẽ ra tôi phải là một anh chủ hộ đang sung sướng lắm. Nhưng sao nhiều đêm tôi cứ trằn trọc mãi về một điều. Đó là chiếc đồng hồ. Nó vẫn được tôi giấu rất kỹ trong một ngăn tủ riêng. Tôi vẫn chưa biết làm cách nào đeo nó lại được vào cái cổ tay tròn lẳn của vợ tôi. Bạn có cách nào giúp tôi không?

Tôi thương ông xã nhà tôi hoàn toàn không phải vì cái tính xài sang của anh trong những ngày đầu chúng tôi quen nhau ở xe sinh tố của má tôi. Anh ấy chiều nào cũng làm hai ly sabôchê, lại mua thêm một gói 555. Móc ví ra lúc nào cũng thấy dày cộm xanh đỏ. Cho đến nay, anh vẫn tưởng tôi không biết lúc ấy anh là dân chợ trời. Người đi

làm đàng hoàng ai lại tóc tai và quần áo như vậy? Hơn nữa, thằng em tôi có bữa tình cờ đi ngang đường Huỳnh Thúc Kháng, rõ ràng chính mắt nó thấy ảnh tay cầm mấy cái đồng hồ chạy theo mấy ông bộ đội kia mà. Má tôi vẫn nhắc: “Mầy coi chừng thằng Tư. Nó dân chợ trời, theo nó có ngày hết mảnh, nó dám đem mày ra đó bán lăm”.

Tôi rất cảnh giác và chỉ bắt đầu thương anh hôm anh vào thăm tôi ở bệnh viện, cái mặt vừa buồn vừa lo thấy mới tội nghiệp và tức cười làm sao. Rồi đến quyết định sẽ đi kinh tế mới làm ăn của anh, nếu... có tôi đi cùng. Được rồi, đi thì đi, sợ gì? Tôi biết anh thương tôi thiệt tình và tôi cũng thương anh rồi đó. Tôi chỉ sợ lấy phải một người chồng làm ăn bất chính, nay anh đã bỏ

nghe ấy thì còn sợ gì?

Chồng tôi coi vậy mà trẻ con lắm. Hình như có ai nói “mỗi người đàn ông ít nhiều đều có một đứa con nít trong mình”. Đứa bé ấy thể hiện ở chồng tôi qua tính thích ăn ngon và thích khoe những điều hay mà anh đã làm được, cũng như thường vui mừng quá lộ trước những chuyện vui. Chẳng hạn một buổi sáng sớm nọ, trời còn tối,

anh từ ngoài chạy vào lôi tôi ra khỏi giường để đi khoe những mâm báp vừa nhú lên khắp rẫy. Đó là lần đầu tiên chồng tôi trồng được một cây gì khác hơn cây si, anh ấy mừng là phải, nhưng tại sao lại nhắc tôi đưa bông lên trời? Cả hôm tôi làm bộ e thẹn báo anh biết có lẽ tôi đã có bầu, anh nháy cà tung và hét rầm lên làm con Ki tưởng anh giống như mọi lần, cũng vừa sữa vừa nháy theo

chụp làm đồ cả mấy cái ghế. Trẻ con vậy mà nhiều khi dễ thương lắm. Tôi vẫn không bao giờ quên được lúc nghe tôi thuận tình đi khắp thế gian với anh, anh lóng ngóng móc thuốc ra ngậm và châm lửa vào cái đầu lọc hít lấy hít để như thế nào...

Chồng tôi rất cố gắng lao động cho xã và cho nhà. Rừng hoang ở đây mênh mông. Nhà

nước cho phép mỗi gia đình được tạm thời khai phá ít công để làm rẫy tăng gia, sau khi bảo đảm tham gia đủ công điểm trên ruộng rẫy chung. Từ một người chưa từng làm quen với đất, anh chịu khó hỏi thăm bà con và mua sách về đọc, rồi suốt ngày cắm cúi ngoài đồng từ mờ sáng đến xế chiều. Anh bảo anh cố gắng lao động vì tôi và vì tương lai của con, nhưng tôi cũng thấy ngược lại

là nhờ lao động mà sức khỏe anh tăng lên và càng ngày càng làm việc giỏi hơn. Gia đình tôi dần dần đầy đủ. Chồng tôi và tôi được bà con tin tưởng, thương mến. Chúng tôi sắp có con. Tôi cảm thấy mình quá hạnh phúc.

Vậy mà thỉnh thoảng tôi vẫn thấy anh trần trọc trong đêm, hoặc khi thì thần thờ, khi lại lén nhìn tôi như đã làm gì

quấy mà không cho tôi biết. Tôi bực lắm, để bụng và ra sức theo dõi xem anh chàng có để ý con nhỏ hàng xóm nào không, nhưng chỉ mất công. Chồng tôi suốt ngày ở ruộng ở rẫy, tôi đi họp hành sinh hoạt một chút rồi về ngủ, thỉnh thoảng nhậu chút đỉnh với anh em cho “dui”. Vậy thôi. Ở đây ai cũng biết anh ấy có vợ rồi, anh còn dám “quạt” ai nữa?

Một hôm, tôi sùng quá, hỏi thẳng:

- Sao anh có gì lo nghĩ lại giấu em? Mình đã ngoéo tay không giấu nhau điều gì rồi mà.

Anh ấy giựt mình, lúng túng nhìn tôi. Một lúc sau anh mới nói:

- Anh lo chuyện con heo...

Tôi hỏi tới:

- Chuyện con heo có gì mà lo?

- Anh tính kỳ này heo đẻ, mình để lại một con nuôi thôi, còn bao nhiêu bán hết lấy tiền cho em trồng răng ăn Tết. Xem còn dư bao nhiêu thì mua cho em một cái đồng hồ.

Tôi xúc động khi thấy anh toàn lo cho tôi. Thiết đó. Anh

đã dám nói là anh có thể mặc rách chớ tôi là phải luôn luôn “vừa đẹp vừa thơm” y như hồi mới quen anh. Anh cũng biết tôi vẫn còn tiếc cái đồng hồ ngày xưa và thỉnh thoảng lại bực mình khi phải nhìn vạch năng ngoài hiên để đoán giờ. Nhưng chẳng lẽ anh không biết giờ tôi đã là một người đàn bà sắp có con, biết bao nhiêu chuyện đáng lo hơn?

Tôi nói anh nghe về một dự tính khác của mình:

- Thôi, em không cần đồng hồ đâu. Mình sắp có con rồi, cần chuẩn bị nhiều thứ hơn. Em rất cần một cái máy may để mai một may quần áo cho con và cho cả gia đình mình. Nếu được thì may lặt vặt cho bà con quanh đây kiếm thêm chút ít càng tốt.

Đề nghị của tôi hợp lý vậy mà chồng tôi có vẻ không thoải mái chấp nhận chút nào. Cuối cùng anh nói:

- Thôi được. Để bán heo rồi anh đi Sài Gòn coi thử thế nào...

Vô tình vợ tôi đã làm cái kế hoạch của tôi thành ra rất khó

thực hiện. Tôi định bán lúa heo và trồng rừng cho “bả” xong, bao nhiêu tiền còn lại sẽ đem gửi ở quỹ tiết kiệm huyện, phòng cho đưa con về sau. Trong khi ấy tôi sẽ làm bộ nói với Oanh là tôi đã mua cho nàng một cái đồng hồ. Thế là chỉ việc đưa cái đồng hồ đó ra. Nếu Oanh nhận ra đúng của nàng thì coi như sự tình cờ “châu về hiệp phố” thôi. Càng vui hơn...

Nhưng vợ tôi cứ nhất định đòi mua máy may. Nàng nói may tay hoài chán lắm, chỉ thích may máy. Ai không thích vậy, nhưng cái máy may đâu phải rẻ, còn đâu là tiền để làm bộ mua đồng hồ?

Mà cô vợ tôi cũng tinh ý lắm. Chuyện lo nghĩ về cái đồng hồ, tôi giấu trong bụng kỹ vậy mà nàng cũng để ý thấy. Hôm

trước đã bắt nọn tôi, hỏi tôi có
gì lo nghĩ mà không cho biết,
làm tôi phải nói trớ là chuyện
bán heo. May là tôi cũng có
nghĩ tới chuyện đó thiệt. Nàng
còn theo rình tôi nữa chứ, làm
như tôi không biết. Tội nghiệp,
cái bụng sưng to thế vẫn còn
ghen!

Tôi bèn quyết định mình sẽ
trúng số. Tôi chỉ cần về thành
phố một tuần lên là có thể nói

bất ngờ trúng số và lãnh luôn ở dưới ấy. Trúng đủ mua cái đồng hồ thôi.

Thiệt tình tôi nào muốn dối vợ tôi. Nhưng cái chuyện này kẹt quá. Bạn thông cảm đừng tiết lộ cho nàng biết, tôi xin hứa là chỉ dối có chuyện này thôi. Kẹt thiệt đó, vợ tôi mà biết tôi từng đi bán chợ trời và có lúc chuyên giao du với bọn cướp giựt, cả với những tên cướp

giặt chính cái đồng hồ của
nàng, thì xem như tôi mất hết
uy tín anh chồng. Nhé bạn!

Kế hoạch được thực hiện êm
xuôi như dự tính. Sau khi vợ
tôi tỏ ra hoàn toàn thỏa mãn
với cái máy may Sinco mới
tinh tôi vừa đem về, tôi bèn
móc ra một cái hộp có gói giấy
bông cẩn thận và trịnh trọng
tuyên bố:

- Quà Tết cho em đây.

Vợ tôi chớp mắt rất điệu, y như hồi con gái từng làm tôi đứng tim bao lần:

- Gì “zậy” anh?

Tôi vừa bí mật, vừa kênh kiêu:

- Mở ra sẽ biết...

Rõ ràng vợ tôi hơi lạnh người

khi thấy cái đồng hồ. Tôi đã cho o bế lại, coi mới tinh như chưa từng bị giựt. Một lát sau nàng hỏi đúng cái câu tôi đang chờ:

- Tiền đâu anh mua cho em?

Dĩ nhiên tôi trả lời rất trôi chảy:

- Anh trúng số. Xém chút nữa là anh không biết. Hôm đi

ngang rạp Thống Nhất...

Tôi ngừng lại vì đôi mắt của Oanh. Trúng số, đó là chuyện bất thường mà cũng bình thường. Để dựng nên cảnh này, một tháng nay tôi đã “sinh tậ²t” mua vé số, theo nguyên văn cách nói của vợ tôi. Nhưng rõ ràng vợ tôi hoàn toàn không tin. Nàng chỉ nhìn tôi nhưng tôi đã hiểu điều đó và không hiểu sao không thể

tiếp tục nói dối được nữa.

Oanh để lại cái đồng hồ trên bàn, lộ vẻ lo âu chớ không hề ngạc nhiên. Suốt ngày còn lại, nàng không nói gì, chỉ lẳng lẳng thu xếp chỗ để cái bàn máy. Đêm xuống, khi nằm bên nhau, Oanh mới thủ thỉ:

- Anh nói thiệt đi, phải anh trúng số thiệt không?

Tôi hơi lo. Vợ tôi trước giờ vẫn tin tôi. Nay nàng hỏi đi hỏi lại như vậy tức là có vấn đề. Không lẽ cái đồng hồ trước giờ tôi giấu kỹ vậy mà Oanh lại biết? Tôi thử làm bộ gắt:

- Thiệt mà! Chớ ở đâu anh có tiền?

Điều này Oanh đã biết, nên cô ấy nằm im. Không hiểu sao, một lát sau Oanh nói:

- Chính vì biết vậy nên em mới lo.

Rồi tay Oanh tìm tay tôi:

- Anh à, em muốn nói với anh là vợ chồng mình sống như vậy tuy còn nghèo và vất vả nhưng em thấy yên tâm và hạnh phúc lắm. Chưa bao giờ em sung sướng bằng, và cứ như vậy thì có thể suốt đời em

không có đồng hồ đeo cũng được.

Tôi chống tay, nghiêng người dậy, nhìn Oanh:

- Sao khi không em lại nói vậy?

Oanh thở dài, rồi như lấy hết can đảm, nàng nói:

- Em chỉ sợ vừa qua anh đã

quay lại với những người bạn cũ...

Trong bóng tối lơ mờ của ngọn đèn dầu vụn nhỏ, tôi thấy mắt Oanh nhìn như suốt tận đáy lòng tôi và tôi lạnh toát người khi chợt hiểu nàng đã biết tất cả về quãng đời trước của tôi. Không nói được tiếng nào, tôi lặng lẽ nằm xuống, thở dài. Oanh ngập ngừng tiếp:

- Em biết anh thương em lắm mới lo cho em như vậy. Nhưng nếu anh thiệt tình thương em và con thì...

Tôi quay qua ôm Oanh:

- Em đừng lo. Không phải anh trở lại với bọn họ đâu. Để anh kể hết em nghe về cái đồng hồ...

Thế là tôi kể hết mọi chuyện.

Oanh chăm chú nghe, đến đoạn tôi nói rằng đó chính là cái đồng hồ của cô ấy bị giựt thì Oanh ngắt lời tôi:

- Anh nói sao?

Tôi lặp lại:

- Lúc đó anh chợt hiểu anh đã mua trúng ngay cái đồng hồ mà em vừa bị giựt.

Oanh hỏi lại:

- Cái đồng hồ nào?

Tôi ngơ ngác:

- Thì cái anh vừa đưa lại cho em đó, em không nhận ra sao?

Oanh cũng ngạc nhiên không kém:

- Đâu phải. Đồng hồ em hỏi

đó mặt vuông mà.

Tôi ngần người. Thì ra ba năm nay tôi đã sống trong cả một sự hiểu lầm khủng khiếp. Thời gian đó ở Sài Gòn một ngày còn hàng chục vụ cướp giựt, sao tôi đã vội kết luận đó chính là cái đồng hồ của Oanh?

Nhưng rồi tất cả vẫn êm đẹp!
Nếu không nói chính nhờ sự

hiếu làm đó mà tôi thấy được
những tệ hại trong cái “nghề”
chuyên dựa vào tài bán nước
miếng và nghệ thuật lừa đảo
đó, dễ tự thay đổi được như
hôm nay. Còn bây giờ, khi tất
cả mọi bí ẩn được phơi bày,
dường như hạnh phúc của vợ
chồng tôi càng bền chặt hơn.
Oanh trách tôi chỉ lo sợ vợ vẫn
rồi còn định lừa cô ấy nữa. Cái
điều quan trọng, theo vợ tôi,
không phải là chuyện quá khứ,

mà là hiện tại và tương lai. Bao nhiêu người nhiều tội lỗi hơn mà chịu sửa đổi vẫn trở lại với đời được thì sao? Nhưng qua việc tôi chẳng bao giờ dă động đến chuyện cũ, biết tôi còn mặc cảm, Oanh làm như không biết và cũng không hỏi gì hết. Chỉ khi thấy nguy hiểm như vừa qua, nàng mới phải nói ra để ngăn chặn tôi thôi. Vợ tôi tệ nhị vậy đó bạn. Sống với cô vợ như vậy làm sao

không mê được?

Giờ thì Oanh đã vui vẻ đeo cái đồng hồ, tuy nàng vẫn tiếc phải chi biết được cô gái nào là khổ chủ để đem trả thì chắc người ta mừng lắm. Tính vợ tôi vậy đó. Và cũng nhờ vậy nàng đã cảm hóa được tôi nhiều lắm bạn ạ!

Đến đây có lẽ câu chuyện vợ chồng tôi tạm kết thúc được

rồi. À, mà quên nữa. Còn cái
răng sún thì sao? Ông y tá xã
nói đàn bà có bầu chưa đi
trồng răng được, đợi qua Tết
sinh đẻ cứng cáp hẳn. Ừ thì
đợi. Vợ tôi sún răng hơn ba
năm rồi, chết ai đâu? Tôi nhìn
đã quen mắt lắm và thậm chí
còn thấy có duyên nữa. Điều
đó đủ bảo đảm được là tôi vẫn
sẽ yêu nàng như cái thuở ban
đầu cho đến lúc nàng chống
gậy và rụng hết răng chưa,

thưa các bạn?

Xin đừng chỉ nói

Hai mươi bốn tuổi, không có tình yêu, hay nói đúng hơn, yêu người ta mà không được người ta yêu lại, có thể... chết không? Tôi tin có thể lắm. Từ khi tôi nói yêu cô ấy đến giờ, sau đó nhắc lại bằng đúng sáu lá thư, viết bằng giấy pơluya trắng đàn ông hoàng, cứ mỗi tháng một lá, đúng ngày mùng

một, vậy mà cô ấy chỉ trả lời đúng một lần, nói chỉ coi tôi như bạn, như đồng chí, đồng nghiệp! Sau đó, gặp tôi, cô ấy cứ phớt tỉnh, như thể chuyện tôi yêu cô ấy là chuyện đương nhiên, còn việc cô ấy có yêu lại không là việc khác, ngoài phạm vi được phép biết của tôi. Hỏi vậy sao tôi chịu nổi? Dù thư nào tôi cũng liên tục báo động về tình hình sức khỏe ngày càng suy sụp của

mình: bỏ ăn nghiêm trọng, mất ngủ nặng, trọng lượng cơ thể sút giảm từng buổi..., cô ấy vẫn nhìn tôi như thể không hay biết gì về những chuyện đó. Thật đáng sợ cho sự lạnh lùng của các cô gái! Cứ đà này, chắc chắn tôi sẽ chết, không bất đắc kỳ tử thì cũng dần mòn, bảo đảm không cách nào thọ quá tám mươi tuổi. Lúc đó, chắc cô ấy lại vẫn tiếp tục lạnh lùng đi qua đám ma

của tôi, miệng tỉnh queo bồm bồm nhai... trầu!

Nhưng nãy giờ bạn sẽ thắc mắc: Cô ấy là ai? Tại sao không yêu tôi, một người hết sức đáng yêu như thế này? Có thể cô ấy là chính bạn đây, bạn ạ. Và tôi có thể chính là một tên con trai nào đó đang lớn vờn quanh bạn. Bởi dường như đa số các cô gái đều bị bệnh... viễn thị, cứ dòm ngó

đâu xa mà không thấy ai đó gần kề đang rất yêu mình. Đúng như trường hợp của tôi. Hai đứa cùng công tác chung một đơn vị, lại cùng sinh hoạt một chi đoàn nữa.

Và tôi đã yêu cô ấy, như điên. Trước tiên, bởi cô ấy đẹp. Ác liệt. Nhất là đôi mắt, vừa đẹp vừa đầy uy lực, mỗi lần chiếu vào tôi là tôi lại thấy ớn lạnh, nổi da gà. Rồi đôi môi nữa.

Mọi ý kiến, đề xuất dường như đều dễ được tiếp thu, nhất trí hơn, khi được phát ra từ một đôi môi xinh đẹp như vậy. (Cô ấy tuy mới vào Đoàn nhưng là người rất tích cực, vào phiên họp nào cũng phát biểu sôi nổi). Thường thường, mỗi lần đôi môi đó hỏi: “Các đồng chí nhất trí không?”, tôi luôn luôn là người vừa đưa tay vừa la “Nhất trí!” sớm nhất, đến mức sau đó nhiều khi

mình cũng quên, không biết
mình vừa nhất trí cái gì.

Chuyện đó thực tình đã xảy
ra. Thí dụ chuyện cô ấy đề
xuất từ nay vào họp không ai
hút thuốc nữa chẳng hạn.
Không biết dựa vào đâu cô ấy
đoan chắc việc không hút
thuốc trong các cuộc họp,
ngoài ích lợi bảo vệ sức khỏe
tập thể, còn giảm bớt thời gian
hội họp thực tế đến một phần

ba. Một cô khác bổ sung: Sau đó, các cô còn đỡ mắt thì giờ... gội đầu để tóc khỏi bị hôi khúi. Tôi không ghiền thuốc, mỗi ngày chỉ đốt khoảng nửa gói, nên nhát trí rất nhanh. Để sau đó, cứ vào họp là bị nhắc. Nhắc với yêu cầu quyết liệt, “hoặc tắt thuốc hoặc ra khỏi phòng họp”, không chút thông cảm.

Hoặc như chuyện nhậu. Tôi

không ghiền, nhưng tán thành lập luận không nhậu lai rai thì làm sao tiếp cận quần chúng thanh niên. Lập luận bảy bạ đó cũng được chính cô đề nghị đưa ra chi đoàn mổ xẻ, chấn chỉnh. Tôi lại “nhất trí” là đoàn viên phải dứt khoát không uống rượu và những thức uống có cồn trong và trước giờ làm việc, giờ họp. Lúc được phép uống thì không được phép xỉn, nói năng và

hành động tâm bậy, mất tư cách..., tiến tới phần đầu đoạn tuyệt hẳn với đế, nếp than, cây lý, Rivalet, và giao thiệp hạn chế với bia hơi, bia bốc, bia chai, bia xuất khẩu... Trời đất! Uống rượu mà không cho xin thì uống làm gì? Còn bia? Cỡ “đô” tôi uống tiền đâu cho đủ? Vậy mà tôi cứ “Nhất trí! Nhất trí!” lia lia. Để cứ những buổi họp tối là tôi lại vô trề, len lén chui vào một góc kẹt, ngồi im

re từ đầu đến cuối để đỡ bị
bốc hơi men. Nhưng làm sao
qua được đôi mắt tinh như mắt
mèo của cô ấy, và lập tức cô
ấy đem ngay “đồ nghề” ra:
một cái dũa bén ngọt!

Thế nhưng chẳng lẽ tất cả
những chuyện nhỏ nhặt đó đủ
sức phá hại tình yêu chân
chính của tôi? Chẳng lẽ cô ấy
không biết rằng, dù gì đi nữa,
tôi vẫn là người yêu cô ấy nhất

trên đời, có thể chết - không sớm thì muộn - nếu không được cô ấy đáp ứng?

Bạn ơi, làm sao nói cho cô ấy hiểu bây giờ?

Thế rồi tình cờ tôi phát hiện có một nhân vật khác ngang nhiên xông vào phá đám mối tình mong manh tôi đang dày

công xây dựng. Tôi dám dùng chữ “mối tình” vì phần tôi, đã yêu, còn cô ấy tuy không gật nhưng cũng không lắc, nghĩa là tôi còn nhiều hy vọng. Bài học đầu tiên - “với con gái, phải kiên trì” - được tôi tin tưởng triệt để. Thế nào cô ấy cũng phải nghĩ lại thôi, làm sao cô ấy tìm ra được ai yêu cô ấy hơn tôi cơ chứ?

Gã con trai chẳng thức thời

chút xiu nào đó chính là Huy, chỉ là một thanh niên bình thường mới được tuyển vào làm việc trong cơ quan tôi chừng nửa năm. Chưa phải đoàn viên mà dám ngấm nghĩa một đoàn viên ưu tú, đúng là... “điếc không sợ súng!”. Y ta có vẻ cũng là tay bọm, trận đấu ra mắt kỳ liên hoan cuối năm của cơ quan, y là một trong năm người (trong đó có tôi) còn tỉnh táo khi hai trăm lít bia

hơi hết sạch. Y tính tán tỉnh cô ấy nhằm âm mưu gì? Tranh thủ tình cảm để sớm được vô Đoàn chẳng? Nguy hiểm thật!

Chuyện tôi phát hiện “mối tình” của y cũng khá đơn giản. Một bữa, y mời tôi đi nhậu, hai thằng làm đúng một lít rồi y bắt đầu nói:

- Ông Tuấn à, tôi có chuyện xin nhờ ông.

Tôi sốt sắng:

- Chuyện gì, ông cứ nói!

Huy do dự mấy giây:

- Tôi muốn hỏi thăm ông về...
Hiền.

Tôi hơi khựng lại:

- Nhưng hỏi thăm về chuyện

gì?

- Cô ấy... có người yêu chưa?

Tôi vẫn dùng chiến thuật “hỏi để trả lời”:

- Mà ông hỏi để làm gì?

- Để còn tính đường... dzô!

Tôi trợn mắt ngó Huy. Thắng này liều thiệt! Như cỡ tôi còn

chưa chắc xơ mũi gì được đây.
Rồi, cho chú mày chết! - Tôi
nghĩ.

- Ủ, dzô đi! Tôi thấy được đó.
Hiền chưa có ai đâu...

Mặt Huy phớn ra thấy rõ,
trong khi tôi cúi mặt cố giấu đi
một nụ cười.

Từ đó, Huy bắt đầu lảng vảng
quanh cô ấy. Không biết sao

mà y có vẻ tự tin hơn tôi
nhiều, chẳng có chút gì hãi sợ.
Y thuyết phục sao đó mà rất
cục cô ấy lại chịu tập bóng
bàn, do y hướng dẫn, mỗi buổi
chiều. Dĩ nhiên sau đó hai
“vận động viên” phải ra căng-
tin ăn chè hoặc uống đá chanh
bồi dưỡng. Và thế là y tha hồ
nói đủ thứ chuyện trên trời
dưới đất, còn cô ấy chỉ nghe,
thỉnh thoảng cười mỉm, lâu lâu
lại cười hết cỡ, lúc thì không

hiếu vì sao lại... đỏ mặt! Tôi chỉ được quan sát từ xa, lòng tức tối lắm nhưng chẳng biết làm sao. Sức mấy y “làm ăn” gì được, nhưng nội cái y được gần gũi cô ấy như vậy cũng đủ làm tôi điên đầu lên rồi!

Thế rồi y được công nhận là đối tượng Đoàn. Thế rồi bỗng dưng không ai thấy y cầm điều thuốc trên tay nữa. Thế rồi y chẳng còn rủ ai mà cũng

chẳng ai rủ được y đi nhậu nữa. Thay vào đó, y đi học bổ túc văn hóa, học sinh ngữ ban đêm. Tóc tai y gọn gàng hơn, quần áo y sạch sẽ hơn, ăn nói đàng hoàng hơn. Những biến đổi của y làm chính tôi phải ngạc nhiên. Chẳng lẽ y phấn đấu vào Đoàn một cách “quyết liệt” như vậy? Không có lý! Tiêu chuẩn được kết nạp Đoàn ở chỗ tôi đâu gay gắt đến thế. Đã qua rồi cái

thời quan niệm mỗi đoàn viên phải là một... “thầy tu”. Chủ yếu là ở thái độ và hiệu quả công tác của anh, tư cách của anh đối với tập thể, quan điểm sống và lập trường chính trị của anh thế nào... Chứ có ai bắt đoàn viên phải không được uống rượu, hút thuốc, phải ăn ở sạch sẽ đâu nào!

Tôi chủ quan, quên mất rằng chỉ có một “thế lực” duy nhất

trên đời này có khả năng bắt được một tên con trai thay đổi nhanh như vậy. Đó chính là... tình yêu. Phải rồi, chỉ có tình yêu... Vậy mà tôi cứ cười thầm về sự “trèo cao” của Huy, định ninh sẽ sớm được chứng kiến ngày “té nặng”. Vậy mà tôi cứ tiếp tục gửi thư cho cô ấy, đều đều mỗi tháng một lá, đúng ngày mùng một. Mỗi tình qua những bức thư của tôi, nếu được in sách chắc

sẽ kéo dài đến ba tập cỡ *Con đường đau khổ*, nhưng chán hơn nhiều bởi đó chỉ là những lá thư đơn phương của mỗi mình tôi.

Sau đúng một năm tôi tỏ tình bằng thư và chưa từng được hồi âm - trừ mấy câu khẳng định cô ấy chỉ coi tôi như bạn, như đồng chí, đồng nghiệp -

một buổi sáng tôi đã toại nguyện. Vừa vào phòng, kéo hộc bàn làm việc ra, tôi thấy ngay một... bó thư, bọc ở ngoài là một trang giấy loại Tân Mai vàng bình thường, chẳng phải poluya trắng gì cả.

Cô ấy chỉ viết mấy dòng như sau, sau một năm nhận của tôi mấy nghìn dòng:

“Anh Tuấn,

Xin trả lại anh tất cả số thư này và không mong nhận được thêm một lá thư nào khác từ anh. Như đã có lần nói thẳng với anh, tôi chỉ coi anh như bạn. Tưởng rằng việc tôi không trả lời thư anh đã đủ cho anh hiểu. Tôi rất tiếc không thể đáp ứng tình cảm của anh, dù lúc đầu tôi cũng rất quý anh. Hôm nay, tôi buộc lòng phải có thái độ như

vậy vì tôi đã có người yêu. Tôi không muốn tạo cho anh ấy bất cứ một sự hiểu lầm nào, như đã không hề muốn anh hiểu lầm gì về tôi. Mong anh thông cảm và giữa đôi ta vẫn là một tình bạn, tình đồng chí, đồng nghiệp thật tốt đẹp!”.

Mười hai lá thư tôi gửi cho cô ấy được cô ấy giữ gìn rất kỹ lưỡng, đến mức bốn lá thư sau

cùng vẫn còn nguyên vẹn,
chưa được bóc ra!

Tôi điếng người, ngồi sững ở
bàn làm việc mất đúng mười
lăm phút, bỏ cả cỡ cà phê
sáng. Ai, tên nào, đã được là
người yêu của cô ấy? Huy à?
Sao có thể vậy được? Y hơn gì
tôi? Tài năng, trình độ văn
hóa, bậc lương, chức vụ, quá
trình, thậm chí cả vẻ bề ngoài,
tôi đều trội hơn y. Vậy mà...

Tôi lắc đầu, không tin Huy chính là người được diễm phúc đó. Chắc đó là một tên nào khác, ở ngoài cơ quan này thôi, vì ở đây có ai ngon hơn tôi đâu, có ai yêu cô ấy như tôi yêu đâu?

Buổi họp chi đoàn thường kỳ sau đó mấy hôm đã giải tỏa hết mọi thắc mắc nơi tôi. Cuối buổi họp, sau phần tập thể chi đoàn biểu quyết kết nạp hai

đoàn viên mới, trong đó có Huy, cô ấy mới đứng lên báo cáo:

- Thừa các đồng chí, tôi xin báo cáo một việc riêng.

Cả chi đoàn xôn xao nhìn cô ấy, chờ đợi. Cô ấy mím môi một chút - ôi, đôi môi mới xinh đẹp làm sao - rồi nói:

- Xin báo cáo là tôi và đồng

chí Huy đã có tình cảm với nhau và đang trong quan hệ tình cảm. Đề nghị tập thể quan tâm giúp đỡ, xây dựng.

Vinh, bí thư chi đoàn, lập tức vỗ tay:

- Hoan hô! Đây là vụ đầu tiên ở chi đoàn chúng ta, từ ngày thành lập! Chi đoàn sẽ hỗ trợ hai đồng chí hết mình!

Anh dừng lại một chút, như phát hiện điều gì đó, hỏi:

- Ủa, mà sao “kín” dữ vậy Hiền? Bất ngờ lắm nhen!

Vân, cô bạn thân nhất của Hiền, lờm Vinh:

- Vậy mà cũng đòi làm bí thư! Ở đây ai không biết?

Vinh quay sang tôi:

- Ê Tuấn, ông biết không?

Tôi đang miêng, gật đầu.

Buổi họp chấm dứt lúc khá khuya, hơn mười giờ tối. Ra cổng, tôi thấy Huy đang chờ Hiền. Cả hai mặt mày tươi rói. Hiền ngồi lên yên sau và Huy đạp xe vụt đi. Cô ấy ít nhất cũng 45 kí, vậy mà y đạp như chở bông gòn, còn tôi đi xe

không vậy mà như chở cả một trái núi. Bỗng tôi nghe tiếng Vân bên cạnh:

- Anh Tuấn buồn hả?

Tôi quay sang, chối:

- Đâu có. Họp lâu mệt quá.

Vân rủ tôi vào một quán nước mía bên đường. Vừa ngồi xuống, cô đã cười bao dung:

- Anh giấu Vân làm gì, Hiền kể Vân nghe hết rồi...

Tôi hốt hoảng:

- Kể sao?

- Hiền nói anh đã ngỏ lời yêu Hiền, từ lúc Huy chưa về đây lặn, nhưng rốt cục Hiền không yêu anh được, dù lúc đầu cũng thấy quý anh lắm. Hiền nhờ

Vân an ủi anh giùm Hiền đó. Theo Vân thì chuyện đó rất bình thường. Nếu ở đời cứ hễ mình yêu ai là lập tức được yêu lại thì đâu còn gì đáng nói nữa!

Tôi âm ức:

- Nhưng tại sao Hiền không yêu tôi được chứ? Tôi có thua gì Huy đâu?

Vân nhìn tôi:

- Trong tình yêu, khó so sánh “hơn thua” lắm anh. Riêng trong trường hợp này, Vân thấy anh thua, theo mắt Hiền. Anh thấy không? Hiền nó không thích ai hút thuốc, uống rượu, sống tự do, thoải mái... Tính nó như vậy, ở đây ai không biết? Thậm chí có lần nó còn nói thẳng ra như vậy trong chi đoàn nữa, anh nhớ

không? Nó tâm sự kỳ đó nó nói ra như vậy là để anh chú ý. Nếu anh thật tình thương nó, tất sẽ hiểu và tự thay đổi phần nào. Đằng này, anh cứ như vậy, miệng nói thương mà chẳng chứng tỏ bằng hành động gì cả, thậm chí nói sắp chết mà bụng lại cứ to ra vì uống bia nhiều. Ở đây, anh là người có trình độ mà chẳng chăm sóc gì nó. Trong khi Huy biến đổi như thế nào, anh

đã thấy chứ gì? Anh ấy lại
chăm sóc Hiền từng chút,
chẳng nề hà gì, cho từng sự
tiến bộ của nó. Có thể nói anh
ấy tỏ tình bằng hành động
trước, rồi mới mở miệng sau,
khi đã chín muồi...

Vân còn nói nhiều điều nữa,
còn tôi chỉ biết ngậm miệng
than trời. Sao con gái bây giờ
“phức tạp” dữ vậy? Tôi dư sức
biết ý Hiền muốn gì, nhưng tôi

cứ nghĩ: “Để cô ấy chấp nhận tình yêu của mình, chấp nhận yêu mình đã, lúc đó mình sẽ thay đổi”. Thậm chí, có những lúc tôi tự tin hơn, lại nghĩ: “Cô ấy yêu mình thì phải chấp nhận mọi thứ của mình chứ!”.

Bài học về tình yêu đầu tiên tôi nhận được, khá đau. Xin trình bày ra đây với các bạn để anh em mình cùng rút kinh nghiệm chung. Rằng các cô

gái bây giờ ghê lắm, cứ đòi
được chứng tỏ bằng hành
động chứ không còn tin đâu
những lời tán tỉnh, tỏ tình trên
môi và trên giấy trắng, dù là
giấy pơluya thứ thượng hảo
hạng đi nữa!

Không ai chia tay vào mùa xuân

Sau năm năm xa cách, họ gặp lại nhau ở chân cầu thang dẫn lên chiếc gác lửng phía trong một quán cà phê nhạc. Thảo không thay đổi mấy về hình thức. Cô vẫn ăn mặc giản dị, tóc vẫn ngang vai, chỉ có da trắng hơn chút. Thạch ốm hơn, râu tóc xồm xoàm, áo

pull nâu, quần jean xanh bạc, da trắng nhợt nhạt, đôi mắt sáng quắc ngày trước giờ có cái nhìn thất thần, mệt mỏi... Chỉ một người trên đời có thể nhận ra anh sau năm năm không gặp. Đó là Thảo. Vì cô từng yêu anh bằng cả trái tim mình.

Thảo nhìn Thạch, đau xót. Hai tay anh ôm một máy cassette, trên chất khoảng mười hộp

băng. Còn đâu nữa Thạch ngày nào, người vạm vỡ, da rám nắng, cười sảng khoái mỗi khi rung tay bắn vút một tảng đất lớn nặng trĩu, dưới bầu trời Củ Chi cao xanh lồng lộng. Còn đâu nữa Thạch ngày nào, vua giữ gôn trong các đội bóng đá của toàn đơn vị, biểu diễn những cú bay đẹp mắt. Trong tay anh lúc ấy là những chiếc lạng, cây cúp nhẹ hẫng, những tảng đất phải hai Thảo

mới bê nổi, và những trái bóng da tròn trịa, đẹp mắt...

Thảo nhìn Thạch, đau xót. Chỉ khi xuống đến chân thang, Thạch mới ngược mặt lên. Anh khựng lại một giây khi nhìn thấy Thảo. Đã có lúc họ từng nói với nhau rằng một nghìn năm nữa, họ cũng không quên nhau. Trong cơn say đắm của tình yêu, ai cũng muốn và cũng có quyền nói

với nhau điều đó, dù sau này không ít người quên. Nhưng, có thể thấy đúng là năm năm qua, Thạch vẫn không quên Thảo. Anh nhìn Thảo, bồi rồi đến tội nghiệp...

Đã có lần đứng trước Thảo, anh cũng bồi rồi đến tội nghiệp như vậy. Lúc đó, Thảo có hơn gì? Cô biết anh sắp nói điều gì rồi, cái điều cô đang âm thầm chờ đợi từ bao lâu, và đôi khi

tự run rẩy, tự hổ thẹn khi mơ
hồ cảm thấy điều đó là có thật,
đang đến. Không, đó chỉ là
một thủ tục. Chứ cần gì nói ra,
điều thiêng liêng ấy. Chỉ cần
nhìn mắt nhau, nhìn đôi môi
mấp máy, nhìn vòng ngực
phập phồng, thậm chí có thể
cảm nhận được trong từng
phân da, sợi thịt... Đó chỉ là
một thủ tục, có khi người ta
chỉ cần thực hiện một lần
trong đời.

Cuối cùng, Thạch vẫn nói được:

- Tôi yêu Thảo.

Đó là ngày mừng một Tết năm 1978. Thạch và Thảo cùng ở lại trực đơn vị. Lúc đó, họ vừa trải qua hai đợt chiến dịch hào hùng, căng thẳng: hoàn thành công trình kinh tưới Tam Tân và tuyến kinh Trần Quang Cơ.

Thạch là tiểu đội trưởng trong đại đội mà Thảo là đại đội phó chính trị. Thảo còn là người đã giới thiệu Thạch vào Đoàn. Những đêm thức trắng đào kinh bên nhau dưới ánh sáng lập lòe của những ngọn đuốc, những ngày chia sẻ vất vả trong một tập thể thương yêu nhau tận tình, đã làm nảy nở trong họ một tình cảm trong sáng, tốt đẹp.

Mùa xuân bao giờ cũng làm con người thấy lòng mình rộng mở, khiến người ta dễ gần gũi nhau hơn. Đêm giao thừa khoảng hai mươi anh em còn lại trong đại đội ngồi với nhau bên nồi chè đậu, ca hát, ngâm thơ và kể chuyện đời cho nhau nghe. Thảo lúc đó chắc đã buồn ngủ, ngồi tựa lưng vào cột, hai tay xếp vòng quanh gối, mắt mơ màng nhìn Thạch... Mặt Thảo dễ thương

lắm, đến mức Thạch quyết định phải nói tất cả.

Buổi sáng, Thạch lên văn phòng, cùng anh em chúc Tết nhau. Sau đó, bỗng dưng Thảo rủ Thạch lên liên đội chúc Tết ban chỉ huy. Họ đi bộ bên nhau trên các gò đất mấp mô. Trời xanh và mây trắng. Tóc Thảo bay bay, thơm thơm. Thạch thấy ghen thờ. Anh gọi nhỏ:

- Thảo!

Thảo đứng lại, tròn xoe mắt nhìn anh. Anh thấy có bầu trời xanh ở trong đó. Có cả tương lai và hạnh phúc của mình. Và anh nói ra cái điều hằng ấp ủ. Và anh cầm lấy bàn tay anh từng mong ước được cầm...

Khó khăn càng ác liệt, càng thử thách giá trị con người. Khó khăn ác liệt có thể làm chao đảo cả những người ít ai nghĩ là sẽ chao đảo. Như Thạch chẳng hạn. Gia đình anh liên tục tác động, kêu gọi anh bỏ Thanh niên xung phong về lại thành phố.

Thạch còn biết suy nghĩ. Những hào hứng ban đầu khi đến với Thanh niên xung

phong tuy đã hao mòn dần, và một tình yêu mới mẻ dễ làm người ta sống ích kỷ và “biết tính toán” hơn, nhưng Thạch vẫn còn hiểu sẽ bóp bênh lắm nếu bỏ ngang đơn vị để ra về. Anh dự tính ở lại thêm cho đủ ba năm, rồi mới xin xuất ngũ. Và anh tin Thảo sẽ theo mình.

Cuộc chiến ở biên giới Tây Nam ngày càng ác liệt. Giữa năm 78, việc đơn vị của Thạch

được chuyển đi phục vụ biên giới đã làm xáo trộn mọi dự tính của anh. Trước đó, có mấy đơn vị bạn đã lên đường, và trong những tin vui chiến thắng báo về, có cả tin buồn về mất mát, hy sinh. Trong khi liên đội chọn lựa người đi, hầu như ai cũng tình nguyện xin lên đường, Thạch đến tìm Thảo.

Họ nói gì với nhau, không ai

biết. Chỉ thấy sau đó, mắt Thảo hoe đỏ, còn mặt Thạch xám ngắt. Trước khi chuyển quân ra phía trước, nhiều người được giải quyết cho về thăm gia đình. Thạch về, và không thấy lên đơn vị nữa. Trên đoàn xe ra biên giới, chỉ còn mỗi Thảo cùng một nỗi đau khôn nguôi.

Từ ấy đến nay đã năm năm. Thảo đi chiến dịch hơn một

năm, về lại thành phố đi học rồi chuyển ngành qua làm ở Ban văn hóa thông tin một quận nội thành. Cô vẫn không quên Thạch và không hiểu sao, vẫn mơ hồ tin anh cũng chưa quên mình. Nhưng Thảo là người sống rất nguyên tắc, dù với chính mình. Nhiều lần, trên đường phục vụ chiến đấu, ngồi trước trang giấy trắng với ngọn đèn đốt bằng loại giấy sập lấy từ các thùng đạn, Thảo

đau khổ tự kèm chế mình không viết thư cho Thạch. Phải chi lúc ấy cô đừng quá dứt khoát... Có khi Thạch chỉ chờ ở cô một dòng thư, một lời tha thứ để được quay lại. Đúng rồi, phải chi...

Đế bây giờ, họ gặp lại nhau trong một tình cảnh khó xử như thế này. Thảo đưa một đội kiểm tra văn hóa phối hợp công an quận đến một quán cà

phê nhạc trong quận bị phát hiện thường mở nhạc xấu, cùng nhiều hành động mờ ám khác. Khi họ chưa đặt chân tới cửa thì hình như băng nhạc đã kịp được thay. Chủ nhà xun xoe chỉ dàn máy Akai đang quay đều phát ra bản *Chiều Matxcova* hòa tấu:

- Dạ, quán tôi chỉ có mỗi máy này quay tự này giờ. Băng cũng chỉ có bấy nhiêu, toàn

loại được cho phép.

Anh công an cùng đi cười mỉa, gạt tay người chủ quán, yêu cầu cho lên gác lửng kiểm tra. Một máy cassette giấu trên ấy được kín đáo chạy dây xuống chiếc ampli phía trong quầy thu tiền và dẫn ra hai chiếc loa. Khi bị động, chỉ cần rút phích, đổi sang chiếc magnet trong tích tắc.

Thạch chính là người chịu trách nhiệm “thi công” khu vực trên gác. Đồng đội anh ngày trước, nay nếu đã ra khỏi Thanh niên xung phong vinh dự và hợp lệ, người đang đi học nước ngoài, người tiếp tục cấp sách vào đại học hay là nhân viên các ban ngành trong thành phố. Đồng đội anh ngày trước, nay nếu còn ở lại Thanh niên xung phong, cũng đã giữ những trọng trách đáng

kê, những nhiệm vụ mà cách đây sáu bảy năm, khi khoác áo màu xanh cỏ úa lên đường, hầu như không ai trong họ nghĩ sẽ có ngày mình được đảm nhận... Vâng, tất cả đều trưởng thành, tất cả đều sống hồn nhiên, với một tương lai phơi phới. Ngoại trừ Thạch và những người như anh. Sống không tổ chức, gần như bên lề xã hội, Thạch bây giờ phải như vậy đó.

Thảo nghe lòng đau nhói. Cô ân hận khi thấy mình có trách nhiệm không nhỏ trong câu chuyện này. Lẽ nào cô không thuyết phục được Thạch, nếu đạo ấy cô quay lại với Thạch trước, với một thái độ kiên trì? Vấn đề là làm sao giúp những người sai đường được quay về. Không, Thạch của Thảo đây rồi. Cô quyết không để mất anh lần nữa. Năm năm qua lẽ

nào anh không nhận thấy sự
bế tắc cùng quẫn của mình?
Lẽ nào anh chưa tiếc cho
những ngày vui tươi và bình
yên lúc còn sống trong tập
thể? Năm năm của một con
người sống vô mục đích, vô lý
tưởng, khi người ấy từng biết
thế nào là một cuộc sống có
mục đích, có lý tưởng... Năm
năm ấy chắc phải nặng nề biết
bao!

Thảo rung rung quay mặt đi
khi nghe anh công an nói:

- Mời anh đem tất cả các món
đó ra xe.

Trận đá bóng giao hữu giữa
đội 1 và đội 2 diễn ra vào đúng
sáng mừng một Tết. Sân đất
bốc bụi theo những đôi chân
chạy thành thịch đuổi bóng.

Tiếng reo hò hể hả, tiếng cười nói râm ran. Một đội bóng ở trần, mặc quần xà lỏn, chân đất. Đội kia chân đất, quần xà lỏn, ở trần. Vậy mà họ vẫn nhận ra đâu là đồng đội, đâu là đội bạn. Bóng lăn từ chân này qua chân nọ, vượt qua khu trung tuyến, thâm nhập vùng cấm địa, hướng thẳng về gôn... Sút! Vào! Không vào! Vui quá! Thích quá! Thủ môn đội 2 chụp hết sảy, không thua gì

Đaxaép^[1]! Tiếng vỗ tay rầm rập vang lên.

Thủ môn vừa chụp được bóng là một anh chàng tóc cắt ngắn, tướng cao lớn, khỏe mạnh, được phân biệt với đồng đội nhờ một cái áo pull nâu cũ mềm, bạc phéch. Chụp được bóng, anh ta cười toét miệng phô hàm răng trắng, nhồi bóng xuống và tung chân sút cật lực về phía trước. Quá đã!

Chỉ có một người có thể nhận ra anh thủ môn vừa bắt dính trái bóng hiểm hóc này cũng chính là chàng trai râu tóc rậm rạp, da xanh mét, cách đây vài tháng còn gục mặt ôm máy cassette có mấy cuộn băng tang vật bị bắt tại trận. Đó là Thảo. Vì cô từng yêu anh, bằng cả trái tim mình.

Thảo nhìn Thạch sung sướng.

Đôi mắt anh đã sáng, da mặt anh đã hồng trở lại. Môi anh mím chặt và nét mặt có vẻ khấn² trương trong khi chờ bóng, nhưng vẫn lộ rõ vẻ hồn nhiên, vô tư. Vâng, ở đây, trong những tập thể thể này, Thạch mới trở lại với con người đích thực của anh. Thảo hơi đỏ mặt khi nhớ lại những lời trêu chọc của bạn bè ngày trước: “Thảo khôn lắm nhé, chọn đúng thủ môn mà yêu”.

“Sao lại khôn?”. “Thì ông ấy tối ngày chỉ lo giữ gôn của mình chứ có bao giờ đi sút tung lưới người khác đâu!”.

Thảo nhìn Thạch sung sướng. Cô lên đây chiều qua, bấm bụng hưởng giao thừa trên văn phòng Ban giám hiệu trường. Có mấy người là đồng đội cũ, biết bao chuyện hàn huyên. Thảo muốn đợi đúng sáng mừng một sẽ gặp Thạch, vào

đúng cái giờ mà năm năm trước, anh ngỏ lời yêu cô. Buổi tối, cô nhờ người chuyển quà vào cho Thạch mà không cho biết của ai. Ít bánh ngọt, vài gói thuốc, gói trà đặc biệt Thạch từng uống năm đó... Thảo đưa đi, thầm chúc anh một đêm giao thừa cô đơn cuối cùng.

Phó giám hiệu trường Giáo dục lao động công nông

nghiệp rất hiểu tấm lòng của Thảo. Anh quyết định tổ chức một trận bóng đá đầu xuân, bên cạnh nhiều trò vui chơi khác như nhảy bao bố, bịt mắt gõ thùng..., sau khi các đội và đơn vị chúc Tết nhau xong. Dĩ nhiên anh mời Thảo ra xem đá bóng. Thảo run chân theo anh ra sân. Cô mặc đúng màu áo của cái Tết năm nào, kẹp tóc cũng chính bằng cái kẹp ba lá đơn sơ ấy. Cô đi đến từ hướng

mặt trời mọc nên tóc cô ánh lên một màu nắng sớm vàng tươi.

Trận bóng đang diễn ra quyết liệt. Đội 1 cay cú quyết gỡ bàn thua đầu năm, kéo không thì coi chừng cả năm phải... chịu thua. Bóng vượt qua khu trung tuyến, thâm nhập vùng cấm địa, đến trước cầu môn... Đúng lúc đó, Thạch nhận ra Thảo đang đứng bên ngoài

tươi tỉnh nhìn anh.

Bị hậu vệ đội 2 kèm chặt và buộc phải sút trong một tư thế không thuận chân, tiền đạo đội 1 đành đau khổ đẩy bóng lăn sệt với một tốc độ chậm về hướng chàng thủ thành lành nghề đội 2. Cả cầu trường ngạc nhiên chứng kiến trái bóng từ từ lăn thẳng vào gôn, sau khi chui qua đôi chân anh thủ thành đang đứng chết sững

nhìn về phía trước...

Tình yêu bất ngờ

Có gì lạ không khi cuối cùng tôi đã yêu một anh... công an khu vực?

Bạn hãy nghe câu chuyện này sẽ hiểu tại sao. Và để chắc ăn, tôi xin phép được đổi tên anh ấy cũng như sẽ giữ kín nơi công tác, không phải vì nguyên tắc đảm bảo bí mật

trong... ngành mà vì chuyện khác: Không khéo nghe xong sẽ có nhiều bạn gái tìm anh ấy thì... hơi phiền. Tôi hoàn toàn không có máu ghen, nhưng vì anh ấy quá tốt bụng và luôn sẵn sàng giúp đỡ người khác, chỉ sợ anh ấy sẽ... mệt, tội nghiệp.

Ngày Minh về khu vực, tôi đang làm gì các bạn biết không? Chưa được là nhân

viên cửa hàng ăn uống như bây giờ đâu. Trong giấy tờ của tôi ghi rất rõ: yếu sức khỏe, nội trợ. Dĩ nhiên làm gì có nghề nội trợ, cũng như trong các từ điển bách khoa, làm gì có nghề... bán chợ trời, cái “nghề” chính thức của tôi lúc ấy mà đại gì tôi khai báo? Thiệt ra tôi bán chợ... chạy thì đúng hơn, bởi cứ mua đầu này, chạy đầu nọ “thảy”, “sang tay”..., lời ít lời nhiều

không quan trọng, miễn mau
lấy lại vốn. Tôi chuyên
“nghiên cứu” về thuốc tây, và
trong quá trình chạy hàng ở
các chỗ lãnh hàng nước ngoài
và Imex, đi giao hàng ở một
vài phòng mạch tư của các bác
sĩ kiêm... “chém sĩ”, tôi đã
quen Thành Đô. Mục đích của
tôi là tìm một chàng... tài xế
kiêm bảo vệ. Còn mục đích
của Thành Đô cũng dễ hiểu.
Tôi thuộc loại con gái ra

đường được nhiều người dòm
ngó, Thành Đô được làm “tài
xế” riêng cho tôi, rất vui lòng.
Dĩ nhiên, lâu lâu tôi cũng cho
phép Thành Đô cầm một tí
tay, như luôn cho phép anh
được... trả tiền mỗi khi hai đứa
đi ăn uống. Còn muốn gì hơn
nữa thì... khoan!

Không phải tôi theo chủ
trương nên nhử thêm để tạo
thêm kích thích, mà vì đời

sống của chúng tôi còn tạm bợ quá và thực tình, chẳng dám tin ai, nên làm sao yêu ai được? Cũng có người chẳng cần yêu vẫn “hết mình” được như thường. Tôi thì ngược lại, dầu sao gia đình vốn cũng từng có nề nếp. Dưới chế độ cũ, ba tôi là một ông giáo già, bán “cháo phôi” đến ho lao mà chết. Tuy vậy, một số quan niệm sống của ông còn ăn khá sâu trong suy nghĩ chúng tôi.

Thật ra, kẹt quá tôi mới làm nghề này. Má tôi buôn gánh bán bưng mà bệnh hoài. Sau giải phóng có ra làm cho điểm phục vụ lương thực của phường được ít lâu lại nghỉ vì gây lộn với bà cửa hàng trưởng ai cũng nghi là lem nhem. Tôi còn hai đứa em nhỏ đang tuổi ăn học... Dì Năm, em ruột của má, ban đầu đã xin má tôi cho tôi theo đỡ đàn công việc. Vốn sáng dạ lại có

chút ít văn hóa, tôi học “nghề” khá nhanh và chẳng bao lâu đã có thể tự làm ăn được, dù với một số vốn ít ỏi hơn nhiều. Cái nề nếp của ba tôi để lại, cuối cùng chỉ còn được biểu hiện ở chỗ tôi rất ngượng khi nói về “nghề nghiệp” của mình và rất cẩn thận khi lấy hàng, quyết không thu đồ giả. Dĩ nhiên, với các anh công an thì tôi càng kín miệng hơn...

Vừa nhận việc hôm trước là hôm sau Minh đã đến nhà tôi. Hôm đó tôi chưa biết anh là ai, vừa đi bán về bước vào nhà chợt thấy một ông công an mặc cảnh phục ngồi lù lù giữa nhà, tôi giật mình suýt đánh rơi cả chiếc giỏ trong còn đựng hàng lô nào là *Tylenol*, *Contac*, *Ampi*... chưa tiêu thụ hết. Một phần vì anh công an khu vực trước ít khi nào đi thăm viếng bà con đột xuất

như vậy, nhưng phần chính cũng vẫn là... “có tật giết mình”. Lập tức tôi nghĩ ngay đến chuyện không chừng có một đường dây thuốc tây nào bị bẻ và có người khai ra tên tôi, dù tôi chỉ là loại tép riu. Hay một đầu mối nào mua nhầm thuốc giả đã đi tố? Chuyện đó lại càng khó xảy ra vì bạn đã biết là tôi rất cẩn thận. Có thể bạn không tin có một người bán chợ trời vẫn

còn lương tâm, nhưng điều đó vẫn có thể lắm, với những người bán vốn... không yêu nghề của mình, như tôi chẳng hạn...

Tôi lấy lại sự tỉnh táo khi nghe má tôi giới thiệu:

- Đây là con Yến, con gái lớn của tôi.

Tôi sửa bộ, gật đầu cười

duyên với anh công an trẻ măng, lạ hoắc, rồi tính bài chuồn êm vô sau nhà để... cất hàng. Má tôi tiếp:

- Còn đây là cậu Minh, công an khu vực mình vừa về nhận nhiệm vụ. Cậu đi chào bà con cho biết...

Minh mở lời, đúng giọng... công an:

- Chị đi học về à?

Tôi suýt phì cười. Nhiều ông cách mạng tỏ lòng tôn trọng phụ nữ qua tiếng gọi “chị”, đâu hiểu như thế chỉ làm các cô gái trẻ Sài Gòn thêm phiền lòng. Rồi chẳng lẽ trông tượng tôi còn học sinh lắm sao, sau ba năm rời ghế nhà trường? “Ông” công an này sẽ nghĩ gì nếu trong giỏ tôi toàn là những thứ trời ơi đất hỡi?

Dù sao, tôi cũng lịch sự đáp:

- Dạ không, tôi đi chợ về.

Rồi nhanh chân chuồn êm vào nhà sau. Minh với má tôi còn ngồi nói chuyện một lúc lâu. Khi anh ta về, má tôi khen:

- Thằng đó công an mà lễ phép. Nó tới “trình diện” mình và hỏi thăm gia đình có gì

chưa ổn định, đủ sống hay không, có khó khăn gì cần giúp đỡ... Nó hỏi thăm chuyện cả xóm. Mẹ, thằng mới về mà sao coi bộ nhà nào cũng “rành sáu câu”. Chỉ có nhà mình là nó chưa biết, tưởng mày còn đi học...

Má tôi đúng là ngây thơ. Với cái lối đi “trình diện” từng nhà như vậy, trong khi hàng xóm tôi không thiếu những bà Tám

nhiều chuyện, để gì Minh không biết gia đình tôi sinh sống bằng nghề gì...

Đúng vậy, khoảng tuần sau, một buổi tối, trong lúc đi từng nhà để động viên đóng góp tiền giúp đỡ cho một ông cụ trong xóm, sống đơn chiếc đang bị bệnh nặng - điều mà ông công an trước chưa từng làm - Minh bất ngờ hỏi tôi:

- Chị yếu sức khỏe như vậy đi bán có mệt lắm không?

Tôi giật thót người, nhưng cố trấn tĩnh:

- Dạ... mệt lắm, nhưng phải ráng để sống qua ngày.

Thế là anh thẳng thắn đề nghị:

- Chị nghỉ đi. Kỳ này phường mình mở Hợp tác xã thêu may

hàng xuất khẩu, tôi giới thiệu chị vào làm. Việc ấy khỏe hơn, thu nhập cũng khá, lại được mua gạo... Chị đi bán làm gì vừa mệt vừa quá tạm bợ.

Bình thường tôi đã cười, vì hai lẽ. Bộ nhìn tướng tôi, Minh không hiểu “yếu sức khỏe” chỉ là một lý do rất khó tin? Và nói là sống qua ngày, nhưng ngày hai buổi cơm trắng đang

hoàng, sáng không phở, bánh cuốn, bánh canh giò heo... thì tệ nhất cũng hai tô bún riêu. Nhưng không hiểu sao tôi bỗng xúc động ngang vì câu nói của Minh. Chưa từng có ai nói với tôi tử tế và chân tình như vậy. Đã quen nghe những lời đóng kịch, lừa lọc, tôi nhìn Minh dăm dăm, vừa muốn xem những điều anh nói có là thật không, lại vừa lo không biết phải trả lời thế nào, vì

trường hợp này mới mẻ quá.

Có lẽ hiểu tâm trạng tôi. Minh nhẹ nhàng tiếp:

- Chị cứ suy nghĩ đi. Tôi gợi ý vậy thôi chứ chị hoàn toàn tự do. Tôi vẫn nghĩ là nếu có điều kiện, nhiều người như chị sẽ sẵn sàng bỏ nghề của mình để ra hợp tác với Nhà nước...

Chỉ mấy câu thôi mà suốt đêm

đó tôi không ngủ được. Minh nói như nhìn suốt lòng tôi. Cái “nghe” này, mấy ai muốn? Cũng như mấy ai muốn cuộc sống mình mãi bị chìm trong những nỗi bất an phập phồng, chập giựt, bon chen, lừa lọc? Mấy cậu bé đeo băng đỏ trên tay cũng có thể làm tôi phải e dè. Những lời đưa đẩy đầu môi chót lưỡi có khi làm tôi phải tự hổ thẹn. Dù gì tôi cũng đã học hết cấp 3, chẳng lẽ

không có việc gì cho tôi vừa
nuôi được thân vừa thấy mình
sống cũng có ích lợi chút nào
cho xã hội?

Nhưng cả ngày cứ ngồi một
chỗ căng mắt... đâm lên đâm
xuống? Eo ơi, nghề thêu may
rõ ràng không hợp với tôi. Tôi
tuổi con chuột nhắt, suốt ngày
phải chạy tới chạy lui chứ ngồi
một chỗ chịu gì nổi? Với lại
trước giờ tôi có biết may thêu

gì đâu?

Buổi sáng, mặt mày phờ cam, tôi xách giỏ đồ nghề ra đầu đường chờ Thành Đô. Ngang nhà bà Tám, có con trai đi bộ đội đang ở Campuchia, thấy năm sáu người trong xóm lồ lộ, tôi phải để ý nhìn. Thì ra họ đang lợp giúp bà cái mái hiên phía trước quá đột nát. Lại là Minh đang ngồi vắt vẻo trên cao. Minh ở trần trông

chẳng thua gì Thành Đô, có phần đẹp hơn nhờ những giọt mồ hôi lấp lánh trong nắng sớm (hình như chưa bao giờ tôi thấy Thành Đô đổ mồ hôi). Thấy tôi, Minh gật đầu chào và cười coi... thấy ghét! Cả đêm làm người ta không ngủ được...

Mà sao anh ta làm vậy chỉ cho mệt? Đó có phải chuyện của công an đâu! Nếu thấy rảnh

rang, anh ra quán Sáu Phát uống cà phê có phải khỏe hơn không? Một ly cà phê sữa đá và một điều thuốc “có cán”, xong cứ phớt tỉnh đi về, bảo đảm sẽ chẳng ai kêu lại tính tiền.

Tôi đem chuyện Minh ra kể Thành Đô nghe, anh bảo ngay:

- Đừng nghe lời... tội nó! Có mà đói! Công an tốt lành gì?

Tôi cãi:

- Không, Yên thấy ông đó tốt thiệt mà?

Thành Đô giảng giải:

- Chả làm bộ đó. Máy tên mới về phải làm bộ vậy để... kiếm điểm. Chả biết Yên bán chợ trời rồi nên kiếm chuyện nói vậy để nhắc khéo đó. Từ giờ,

Yến phải thử sản thuốc 555 ở nhà, chả tới là đưa nguyên gói ra mời, không là... dễ xa nhau lắm đó. Hỏi coi vợ con gì chưa để lâu lâu còn quà cáp.

Tuy không tin Thành Đô nhưng tôi cũng thử làm theo lời anh. Ba ngày sau Minh tới, vừa để hỏi kết quả của tôi lại vừa vận động má tôi ra làm lại ở cửa hàng lương thực phường, vì bà cửa hàng trưởng

đã chuyển đi làm công việc khác. Tôi lật đật lấy bao 555 ra mời:

- Mời anh Minh hút thuốc.

Minh từ chối ngay và lạ lùng là dường như tôi chỉ chờ có vậy:

- Cảm ơn chị, tôi không hút thuốc.

Má tôi nói thêm, tuy trước đó

bà không đồng ý với tôi về lỗi tiếp đãi này:

- Hút đi cháu, có gì đâu mà ngại. Bác và... con Yến quý cháu lắm.

Tôi liếc má tôi một cái thật nhanh. Bà già kỳ, tự nhiên lôi tôi vào làm gì. Minh vẫn không đề ý:

- Dạ không. Cháu không biết

hút thuốc.

Thế là xong vụ 555. Còn vụ... vợ con, bắt đầu thế nào cho ít thấy “dô diên” đây? Trong khi má tôi ngồi phân trần thêm với Minh lý do tại sao năm ngoái bà nhất quyết xin nghỉ việc ở tổ phục vụ lương thực, tôi nghĩ mãi chẳng ra cách nào để hỏi thăm Minh có vợ con chưa và nhà riêng ở đâu.

Không ngờ sau khi hứa sẽ suy nghĩ lại, má tôi bắt đầu... tâm tình với Minh. Bà hỏi:

- Cháu năm nay mấy tuổi?
Vào công an lâu chưa?

Minh cười hiền lành:

- Dạ cháu mới hai hai. Đi được ba năm...

Má tôi tiếp một câu thật trúng

ý tôi:

- Vợ con gì chưa?

Trời ơi! Sao “bả” hỏi dễ dàng quá không biết? Tôi hồi hộp chờ nghe Minh trả lời. Minh lại cười có vẻ mắc cỡ:

- Dạ chưa. Cháu còn nhỏ mà!

Qua câu chuyện tiếp theo, chúng tôi biết gia đình Minh ở

Củ Chi, anh học hết cấp ba thì vào công an... Ngược lại, Minh biết tôi không khoái nghề may. Anh lại hứa sẽ tìm cho tôi một việc làm khác thích hợp hơn. Khi thấy má tôi có vẻ áy náy trước sự quan tâm giúp đỡ của anh với gia đình tôi, Minh giải thích:

- Bác đừng ngại, đó cũng là nhiệm vụ của cháu. Khi trong khu vực càng có nhiều người

có việc làm ổn định thì việc của cháu càng nhẹ đi...

Trong khi tôi chưa có ý kiến gì về đề nghị của anh, má tôi có vẻ hoàn toàn ưng ý. Bà nói:

- Lúc trước bác để con Yên đi buôn bán là tại kẹt quá, chứ bác cũng hiểu buôn bán vậy là không tốt. Nếu có công việc trong phường, bác sẽ bắt nó nghỉ buôn bán để đi làm

ngay...

Đúng lúc đó thì Thành Đô rủ tôi đi... vượt biên! Dường như không ít người bán chợ trời mà tôi quen đều nung nấu trong lòng ý muốn này. Trong số kia, có tôi, nên Thành Đô đã rủ trệt địa chỉ. Đề nghị của Thành Đô rất hấp dẫn: chuyến đi bảo đảm an toàn về bến bãi

và tôi được hoàn toàn miễn phí. Chỉ với một điều kiện, tôi không cần nói ra chắc bạn cũng hiểu. Trường hợp tôi muốn đưa cả nhà đi, thì phải chi một giá rất rẻ cho hai đứa em và bà già là... “hai cây”! Thành Đô dự định đi đúng mừng một Tết, là ngày tốt trời mà công an cũng thường ít cảnh giác nhất.

Tôi nói đùa:

- Nhưng nhà Yến chỉ có “một cây” à...

Ấy là tôi nghĩ tới cây... sứ cù trong sân nhà mình, chứ vàng thì giỏi lắm nhà tôi chỉ có chừng một chỉ. Thành Đô chắc không biết tôi đùa. Anh suy nghĩ một chút rồi nói:

- Thôi, để anh hỏi lại xem sao...

Đến chừng biết chắc chắn tôi dứt khoát không đi dù được bao trọn cả nhà, Thành Đô sùng lăm chửi thề ngay trước mặt tôi:

- Mọc! Như vậy là sao? Chưa thấy ai khùng như Yển!

Tôi hỏi Thành Đô:

- Nhưng đi qua bên để làm gì?

Thành Đô chột khựng lại, như nhiều người khi nghe tôi hỏi câu này. Đi qua bên để làm gì; chính họ, họ cũng không biết. Họ chỉ nghĩ rất đơn giản, ở bên đó là sẽ ăn sung mặc sướng, mà hoàn toàn không nghĩ tới những cái giá sẽ phải trả. Ấy là chưa nói đến chuyện có chắc chắn sẽ đi đến nơi đến chốn hay không...

Dù sao, phải nói Thành Đô là người kiên nhẫn. Anh vẫn điềm tĩnh đưa rước tôi mỗi ngày, còn hứa là tôi không đi thì anh cũng bỏ, vì đã yêu tôi quá đậm. Gì chớ những lời hứa của dân chợ trời thì tôi... nghe qua rồi bỏ. Đi tin lời họ có mà bán lúa giống. Dân trong nghề mà...

Ba mươi Tết, má tôi dẫn hai đứa em về quê, tôi phải ở lại

coi nhà. Giữa trưa nắng, Thành Đô và một người bạn tới nhà tôi. Dĩ nhiên tôi phải tiếp đón đàng hoàng. Bất chợt Thành Đô nói:

- Anh quyết định mai đi. Yên trả lời anh lần chót, đi không?

Tôi không cần suy nghĩ:

- Chuyện đó Yên nói với anh rồi.

Bộ mặt Thành Đô chột danh lại:

- Vậy thôi, cũng được. Nhưng Yên cho anh mượn đỡ “cây” của Yên đi. Qua bên, anh gửi “thùng” về mỗi tháng để trả.

Dù tôi có “cây” thiệt, họa là khùng mới đi cho mượn kiểu đó, huống hồ tôi chẳng có gì. Tôi chưa kịp trả lời thì Thành

Đô đã đưa mắt ra dấu cho tên bạn. Nhanh như chớp, hắn bước tới bẻ quặt hai tay tôi ra sau và móc một cuộn dây đã thũ sẵn trong túi ra cột tay tôi lại, trong khi Thành Đô rút từ lưng quần ra một con dao nhọn hoắt, chĩa vào bụng tôi:

- Em biết khôn thì ngậm miệng. Mất của còn hơn thiệt thân. Sao, vàng để đâu nói đi!

Thành Đô hất mặt ra dấu cho tên bạn. Gã này bước ra đóng kín cửa rồi vào mở đài cho tiếng nhạc của một chương trình cuối năm nổi lên tràn ngập căn phòng. Thành Đô nhắc lại:

- Nói đi, vàng để đâu?

Tự trách mình hôm trước đùa làm chi để giờ mang họa, tôi trả lời Thành Đô:

- Tôi làm gì có vàng mà chỉ cho anh.

Thành Đô nhếch mép:

- Cô em tưởng thằng này ngu lắm sao? Bữa trước đứa nào mở miệng nói nhà chỉ có “một cây”?

Tôi giải thích dù biết hẳn không tin:

- Đó là tôi nói chơi. Một cây có nghĩa là cây bông sứ ngoài sân kia.

- Đừng đóng kịch nữa cô em. Ở đâu, nói mau!

Tên bạn bắt đầu đi lục lọi các hộc bàn hộc tủ nhà tôi bằng xâu chìa khóa khi này tôi đã ra mở cửa cho chúng vào. Thành Đô gọi tên bạn lại:

- Mày đừng đi tìm chi cho mất công. Lấy giẻ bịt miệng con nhỏ này lại cho tao.

Tôi hoảng hốt hỏi:

- Anh định làm gì tôi?

Thành Đô cười thâm độc:

- Rồi sẽ biết!

Sau khi tên bạn dùng một cái khăn lông bịt kín miệng tôi, hắn mới nói:

- Bây giờ trả lời bằng cách gật đầu hay lắc đầu. Có chịu chỉ chỗ cất vàng hay không? Nếu không thì... hì hì... các anh sẽ cho cô em ném mùi đời cho đã, trước khi về thăm ông bà luôn thể.

Tên bạn hắn sáng mắt lên và

lần đầu tiên tôi nghe nó mở miệng, trong khi tôi đã chết khiếp:

- Được à! Con nhỏ này người ngon quá!

Thành Đô hí hóp mắt:

- Chớ sao vậy. Trước giờ nó làm như còn “đin” lắm. Để coi hôm nay thế nào.

Xong y quắc mắt:

- Sao, chịu khai không?

Tôi căng mắt ra nhìn gã đàn ông tiến tới sát người tôi. Đúng lúc y đưa tay lên toan cởi nút áo tôi, tôi bung mạnh hai chân vào bụng hắn. Hắn bật ngựa ra sau, bàn ghế ngã đổ loảng xoảng. Thằng bạn hắn nhảy tới, chụp cứng hai giò tôi. Thành Đô ngồi dậy, cười gằn,

mắt long lên sòng sọc, đỏ
ngầu...

Đang lúc tôi tưởng sắp tiêu đời
tới nơi, thì có tiếng gọi cửa:

- Có ai trong nhà không, ra
mở cửa đi!

Giọng của Minh! Trời ơi, sao
anh đến đúng lúc quá vậy
Minh?

- Mở cửa đi! - Minh tiếp tục đập cửa.

Hai tên cướp nhìn nhau. Thành Đô chửi thề nho nhỏ rồi cúi xuống mở khăn bịt miệng tôi. Hấn nói:

- Hỏi ai đó, cần gì, rồi tìm cách đuổi hấn đi ngay, nghe không?

Hấn nhấn mũi dao vào lưng

tôi, buộc lòng tôi lên tiếng:

- Ai đó?

- Công an khu vực đây!

- Hỏi hấn muốn gì?

- Anh cần gì?

- Tôi đến xét nhà theo lệnh trên!

- Hỏi h^ản tại sao?

- Tại sao xét nhà tôi?

- Ch^ị ra đây tôi sẽ giải thích!

- B^ảo h^ản đi gọi t^ổ tr^{ưởng} dân phố cùng đi!

- Anh đi mời chú L^ộc, t^ổ tr^{ưởng} dân phố đến đi!

T^ổ tr^{ưởng} dân phố của tôi là

ông Tiến, còn Lộc là tên của trưởng công an phường. Tôi cố tình gọi sai như vậy để báo động cho Minh biết. Không ngờ Minh còn chu đáo hơn, vì giọng ông Tiến đã vang lên:

- Có tôi đây rồi cô Yến ạ!

Minh thêm, giọng hơi châm biếm:

- Nếu chị cần, tôi có cả đội

dân phòng đi theo nữa.

Tên bạn của Thành Đô này giờ chạy ra sau mong tìm đường thoát thân. Hắn chạy trở ra nhìn Thành Đô, lắc đầu tỏ vẻ chịu chết. Hai tên tái mặt nhìn nhau, không biết xử sự như thế nào. Minh ở ngoài mà như có mắt, anh mở đường cho chúng:

- Các người ở trong nhà, nếu

biết khôn đừng làm gì bậy
thêm nặng tội, không thoát
đâu. Ra mở cửa đi! Rồi sẽ
được khoan hồng.

Hai tên cướp nao núng thấy
rõ. Được thể, tôi đứng lên:

- Còn đợi gì không mở trói
cho tôi? Tôi sẽ nói cho hai anh
được nhẹ tội...

Chuyện chỉ có thế. Và chừng

đó đủ để tôi yêu Minh chưa bạn? Tại sao anh lại biết tôi lâm nguy để đến cứu à? Thần giao cách cảm chăng? Làm gì có chuyện đó! Thím Hai ở đối diện, để ý thấy giữa trưa vắng lại có hai người đàn ông lạ mặt vào nhà tôi, sau đó đóng kín cửa, mở nhạc lớn... Nghĩa là những chuyện hoàn toàn không bình thường. Nhờ đã được Minh xây dựng ý thức cảnh giác, thím lật đật chạy đi

báo anh. Chỉ vậy thôi. Hết chuyện được chưa bạn?

Chuyện tình tự kể

Tình yêu là chuyện thầm kín và có phần thiêng liêng của mỗi người, làm sao có thể đem ra kể lể lung tung cho bàn dân thiên hạ nghe được? Kể nào làm được chuyện đó hẳn một là dân “chém gió” chuyên khoe khoang thành tích dỏm, hai là dân “siêu tưởng” để tự an ủi rằng mình cũng từng có

một tình yêu như ai.

Mặc dù nghĩ vậy nhưng tôi vẫn rất thích đọc mục “Chuyện tình tự kể” của báo *Tuổi Trẻ*. Chuyện tình yêu mà! Tự thân nó đã có sức thu hút rất lớn, và càng trúc trắc, gian nan, nghiệt ngã, càng tăng phần hấp dẫn. Tôi thích đọc nó còn vì bản thân đã một lần thất bại trong chuyện ái tình, biết đâu nhờ những chuyện tình của

người khác - dù chắc chắn đã được gia cố rất nhiều bột ngọt, mắm muối, tiêu ớt, hành tỏi - mà sẽ rút được nhiều kinh nghiệm cho cuộc phiêu lưu sắp tới. Những câu chuyện tự kể được đăng, hầu như đều là chuyện tình buồn. Chứ gì nữa! Nếu chúng được kết thúc vui vẻ, có hậu, bằng một đám cưới và một số đám đầy tháng, thôi nôi, thì hẳn chúng đâu còn là chuyện tình đáng nhớ nữa.

Chính các ông anh bà chị của tôi từng cho thấy khi họ rước được cục cưng của mình về ở chung nhà rồi là chỉ còn biết làm lụng đầu tắt mặt tối kiếm tiền về bồi đắp cho cái tổ chim cu, rồi sữa rồi cháo đổ vào mồm những tên nhóc tí nỏi nhau ra đời, thuốc men cho chúng khi đau ốm, quần áo cặp vợ cho chúng đến trường... quay qua quay lại chẳng mấy chốc mà đầu bạc

cả. Hạnh phúc không bao nhiêu mà cực khổ thì xem chừng triền miên, bất tận. Lúc đó, có khi họ lại như một vài vị tác giả “Chuyện tình tự kể”, bắt đầu ngồi nhớ lại những mối tình đầu xa lơ xa lắc, thấy ôi sao mà nó đẹp vậy và phải chi hồi đó mình... Dĩ nhiên các vị thích đứng núi này trông núi nọ, quên mỗi nhớ bóng ấy luôn cẩn thận ký tên vợ vắn đề ông chồng hoặc bà vợ tội

ngiệp của mình có tình cờ
đọc được cũng không thể nổi
điên lên, nhưng những kiểu
hoài cảm nguy hiểm như vậy
phải chẳng chỉ càng minh
chứng cho câu thơ *Tình chỉ
đẹp những khi còn dang dở?*

Và phải chăng chia tay đã ba
năm tôi vẫn không quên được
nàng bởi vì chuyện tình của
chúng tôi là một chuyện tình
dang dở? Tôi quen và yêu từ

lúc nàng còn là một nữ sinh lớp 12 cho đến hết bốn năm đại học và một năm đi làm, hai nghìn một trăm chín mươi ngày đưa đón bất kể mưa nắng với bao kỷ niệm mặn nồng, từ “xế điếc” lên “Su ghẻ” và kết thúc ở chiếc Cub 81 kim vàng giọt lệ. Bao nhiêu là vất vả, ước mơ, vậy mà... Khác với một số vị tác giả “Chuyện tình tự kể”, tôi không bao giờ tiếc “phải chi hồi đó...”, bởi tôi tự

thấy đã làm hết sức mình trong cố gắng giữ nàng lại. Nàng tốt nghiệp đại học, giỏi ngoại ngữ và có ngoại hình xinh đẹp nên đã được một công ty nước ngoài nhận ngay cấp kỳ. Và nàng cũng cấp kỳ lột xác, để chỉ sau vài tháng tôi đi với nàng đã có ngay cảm giác mình là một anh xe ôm đang chở khách Việt kiều. Mọi chuyện bắt đầu từ buổi sinh nhật nàng 18 tuổi, lúc tôi ngỡ

ngàng nhận ra cô bạn gái của em mình mới dễ thương làm sao. Và mọi chuyện kết thúc hôm sinh nhật nàng 24 tuổi, sau hai giờ mười lăm phút tôi ngồi chờ nàng ở quán kem truyền thống - sinh nhật của mỗi đứa bao giờ cũng được tổ chức ở đó, và từng được dự định là sẽ cứ mãi như vậy cho đến khi không còn một cái răng nào. Tôi ngồi với gói quà nhỏ trong túi xách, một con

búp bê da đen bằng nhựa dẻo mà tôi phải lùng sục hai ngày trời mới tìm ra để bổ sung cho bộ sưu tập búp bê, thú vui lớn nhất của nàng. Cuối cùng, một chiếc Mercedes bóng lộn bỏ nàng xuống trước cửa quán. Và nàng hiện ra lộng lẫy, thơm phức, trong tay là một gói quà khổng lồ. Thì ra từ ngày phỏng vấn tuyển dụng đầu tiên, ông sếp đã đưa ngay ngày sinh nhật của nàng vào

bộ nhớ. Tan sở, bất ngờ ông mời đi ăn mừng một chút và nàng không dám từ chối. Một chút ấy là tám nghìn một trăm giây tôi ngồi thót tim chờ đợi trong ánh nhìn tội nghiệp của bà chủ quán. Nàng mi tôi, hồn nhiên nói “I’m sorry”, rồi hối hả mở gói quà. Một con búp bê bự bằng đứa nhỏ sáu tuổi hiện ra, với áo đầm kim tuyến lóng lánh, và đáng nể hơn, là một sợi dây chuyền vàng bốn

số chín quần hai vòng trên cổ. Tôi ngạt thở vì mùi nước hoa đàn ông còn phảng phất, và nghẹn ngào không phải vì sợi dây chuyền trị giá khoảng năm tháng lương của tôi, mà vì cái hobby sưu tầm búp bê ấy nàng thường nói chỉ tôi là bạn trai duy nhất được biết. Giờ phút đó mà đưa ra con búp bê da đen ở trần trùng trục khoe cái bụng ỏng thì thật tội nghiệp nó. Cho đến nay, nó vẫn còn

đứng trên đầu giường tôi như
một kỷ niệm buồn.

Gần đây, gia đình và một số
bạn thân bắt đầu lo cho cái sự
trao già của tôi, mai mỗi đủ
nơi, nhưng tôi vẫn không sao
quên được nàng. Không quên
được vẻ đẹp măng sữa, mát
rượi của cô học trò 18 tuổi
ngày nào then thùng gặt đầu

chào tôi đến vui sinh nhật. Bạn bè cười tôi có tật khoái những bông hoa nhỏ, ra đường gặp tà áo trắng nữ sinh nào là cứ ngoái nhìn mà nhất định không chịu làm quen với các mẹ đã vào đời. Biết làm sao, khi tôi vốn là một gã con trai nhút nhát và đầy mặc cảm? Biết làm sao, khi tôi cứ nhớ mãi nét đẹp hồn nhiên của tuổi 18 ấy?

Nỗi buồn đeo đẳng đã đưa tôi

đến thế giới của thơ ca và không ngờ có được vài thành công bước đầu. Tôi gia nhập câu lạc bộ sáng tác của một tờ báo văn học trẻ, và dịp gần Tết vừa qua cả bọn đã kéo nhau lên Đà Lạt giao lưu với các bạn sinh viên học sinh yêu văn học ở thành phố du lịch này. Ngay trong buổi sinh hoạt đầu tiên, tôi đã bị một nữ sinh viên năm thứ nhất truy hỏi ráo riết về nhân vật “nàng” trong

những bài thơ tình của tôi. Cô gái xưng tên là Bội Ngọc, đã làm tôi ngẩn ngơ vì vẻ đẹp trẻ trung y hệt nàng ngày nào. Tôi ú ớ vì vẻ đẹp ấy, nhưng nhà văn Thanh Trịnh trưởng đoàn lại tưởng tôi chưa quen với việc trả lời phỏng vấn vốn rất cần một khả năng ứng xử nhạy bén, bèn đỡ đòn bằng cách trấn an mọi người rằng tôi còn độc thân và hiện giờ vẫn không có người yêu.

Trong hai ngày ngắn ngủi sau đó, tôi và Bội Ngọc bỗng trở nên gần gũi nhau hơn những người khác, có thể vì trong một cơn bạo dạn đột xuất, tôi đã đề nghị Ngọc làm hướng dẫn viên du lịch và không ngờ được chấp thuận. Không những yêu văn thơ, Ngọc lại đẹp, thông minh, duyên dáng, những điều hiếm khi đi chung với nhau. Ngọc nhỏ hơn tôi

đúng một con giáp - tôi 32 và em 20, cùng tuổi con mèo - nhưng chúng tôi đi bên nhau vẫn rất hợp. Chỉ có một điều duy nhất tôi không mấy thích là em cứ gọi tôi bằng ông và xưng em, nghiêm nặng cách gọi trong những truyện ngắn dự con nít của nhà văn Trung Hậu. Ông này từng giải thích rằng mình thường dùng cách xưng hô ấy để tự ngăn cản bớt chuyện hay động lòng, nhưng

trong trường hợp lòng tôi động
mất rồi thì phải làm sao? Để
chuyển được từ hệ “ông” sang
“anh”, thật là điều không dễ
dàng chút nào.

Buổi tối trước hôm chia tay,
tôi mời Ngọc đi uống cà phê
lần cuối. Một ngày qua, quả
tình lần đầu tiên tôi đã hoàn
toàn không còn nhớ gì đến
người yêu cũ và cảm thấy
cuộc sống dường như đang thú

vị trở lại. Tuy nhiên, tôi vẫn không dám ngỏ một lời tỏ tình nào, dù bóng gió, vì e quá đường đột. Thật không ngờ Ngọc bỗng hỏi tôi:

- Cho em hỏi lại ông hai điều này có được không ạ?

- Em cứ hỏi - Tôi hỏi hộp đáp.

- Có thật ông chưa hề có gia đình không?

Tưởng gì! Tôi thử phào, hùng hân:

- Đúng vậy! Điều đó rõ ràng như là trên trời đang chỉ có một mặt trăng vậy.

- Câu hỏi thứ hai: có thật ông đang muốn tìm một người yêu để đi đến hôn nhân không?

Điều này thì tôi đã nói với

Ngọc hôm qua, trong buổi đi dạo chơi ở Thung lũng tình yêu. Vì Ngọc cứ truy vấn tới lui về những chuyện tình đã qua, tôi bèn né tránh bằng cách cảm thán mình giờ như một con ngựa già, đã hết ham rong ruổi mà chỉ muốn một cái chuồng êm ấm. Tôi lập tức xác nhận:

- Đúng vậy.

Tôi định nói thêm là tôi sẽ sẵn sàng nuôi tình yêu ấy bốn năm nữa trước khi đi đến hôn nhân, thì Ngọc đã nói:

- Em rất mừng khi nghe ông nói như vậy. Lần sau ông lên đây, em sẽ giới thiệu dì Út em cho ông. Dì ấy mới ba mươi thôi, còn đẹp lắm và cũng chưa có một tình yêu nào.

Bạn có thể tưởng tượng được

bộ mặt của tôi lúc đó? Sao chổi Halley có đụng vào trái đất cũng làm tôi choáng váng cỡ đó là cùng. Thấy bộ mặt đưa đám của tôi sau khi đi chơi với Ngọc về, đám bạn văn thơ của tôi bò ra cười, đánh cá với nhau là tôi đã được giới thiệu với chồng sắp cưới của Ngọc, hoặc một điều gì đó đại loại như vậy. Tôi không nói gì, chui ngay vào giường trùm chăn lại, và tất nhiên là mở

trắng mắt cho tới sáng.

Khi xe chuyển bánh rời khách sạn, tôi luyến tiếc nhìn lại lần cuối cái thành phố tưởng đã chứng kiến đoạn khởi đầu chuyện tình mới của mình. Bỗng một vài người reo lên:

- Ê, Dũng, Bội Ngọc kia!

Tôi mừng rỡ chồm đầu ra khỏi cửa xe. Bội Ngọc đi xe đạp,

chạy như bay đến. Em nhón người đưa cho tôi một bó hồng Brigitte. Tôi chụp lấy và nhìn thấy một lá thư cài trong đó. Em và tôi vẫy tay chào nhau, và có lẽ suốt quãng đời còn lại tôi sẽ không bao giờ quên được gương mặt mỹ miều của em lúc ấy.

Trên trang giấy tập học trò, Bội Ngọc viết:

Cho em xin lỗi về cái tật hay đùa dai của mình. Thú thật với ông, em không hề có bà dì nào cả, điều đó rõ ràng như là cả chợ Đà Lạt sáng nay chỉ có bó hoa hồng này là đẹp nhất. Và thật tình thì với em, mèo lớn hay mèo nhỏ cũng là mèo thôi, có quan trọng gì cái khoảng cách 12 năm ấy! Chỉ có điều, qua những bài thơ của ông, em thấy hình như ông còn quá nặng tình với một

người. Mà em thì thuộc loại người hay nghĩ rằng khi mình chưa quên được con người cũ thì chớ nên nghĩ đến một tình yêu mới, phải không ông?

Ông có biết vì sao em dễ dàng nhận lời làm hướng dẫn viên cho ông trong mấy ngày qua không? Thú thật với ông, từ lâu em đã rất thích tập thơ Thất tình ca của ông, vì nó được viết rất thật, khác với

*nhiều bài thơ đầy kỹ thuật
nhưng hoàn toàn vô hồn, sáo
rỗng đang được in khắp nơi.
Qua một người bạn ở cùng ký
túc xá trên đây, cũng thích thơ
ông và tình cờ lại là cháu họ
của “nàng” trong các bài thơ
ấy, em còn được biết phần
nào về câu chuyện không vui
của ông. Bỗng dưng em cảm
thấy gần ông hơn, và mong
một ngày nào đó có dịp gặp
ông, em sẽ nói với ông rằng,*

mặc dù sự hồn nhiên và lãng mạn đang bị giết chết khắp nơi bằng những tờ giấy xanh, nhưng cuộc đời này vẫn còn đó những người biết quý trọng tâm hồn hơn là vật chất...

Vậy là bây giờ em đã nói với ông được điều đó.

Xin chào ông. Bao giờ em đọc thấy trong thơ ông một không khí khác, có thể em sẽ viết thư

cho ông...

Những đóa hồng cứ run rẩy mãi trong tay tôi. Bội Ngọc quả là người quá cực đoan. Sao em không chịu hiểu cho rằng, người ta chỉ có thể xóa bỏ được một hình bóng cũ bằng một hình bóng mới, cũng như khi người ta bấm nút *record* thu một tình khúc mới, cũng là lúc ca khúc cũ trên băng đang bị xóa dần đi.

Ừa, mà sao nãy giờ tôi cứ làm
nhảm kể lể gì vậy? Phải chăng
chính tôi đang sa vào một
“Chuyện tình tự kể”, để khoe
khoang thành tích dỏm, hay
để tự an ủi rằng mình từng có
và có thể sắp có một tình yêu
như ai?

Con gà đa hệ

Khoảng thời gian sau này, Lăng Ông - Bà Chiểu có nhiều thay đổi. Lăng được trùng tu để trở thành một điểm du lịch và văn hóa, xứng đáng với danh hiệu di tích lịch sử quốc gia. Việc buôn bán quanh lăng được giải tỏa, khuôn viên được chỉnh trang, các công trình kiến trúc được quét vôi, sơn

sửa lại... Có cả một nhà hát
Tuồng khá hiện đại được xây
dựng bên hông Lăng. Ở nhà
hát ấy có diễn hát bội, hát
chèo xen lẫn chiếu video...
phim Hồng Kông, thật là vừa
dân tộc vừa hiện đại!

Chính một sáng chủ nhật đến
đây xem video với Thủy, tôi đã
quen Hưng. Lúc đi vào cổng,
thấy bên tay trái có một khu
vực được vây ván kín, nườm

nườp người ra vào, tôi hỏi
Thủy:

- Chỗ đó là chỗ gì vậy?

- Chỗ mấy ông đá gà chớ chỗ
gì! - Thủy đáp.

Lúc đó tôi mới để ý thấy có
những người ra vào ôm gà kè
kè trong tay. Tôi nghĩ mấy ông
đàn ông con trai thật lạ, từ nhỏ
đến lớn lúc nào cũng thích

chơi trò chơi chiến tranh: hết
đá dế tới đá cá, đá gà... Máy
con gà đẹp như vậy, đem đi đá
cho te tua, tội nghiệp thấy mô!

Hết phim, ra về, thấy trường
gà vẫn đông, Thủy rủ tôi:

- Còn sớm, mình vô đây coi
cho biết đi Mai.

Tôi nói vô thì vô, rồi hai đứa
mua vé, vào cổng. Hàng trăm

người, hầu hết là đàn ông con trai, đang xúm xít đứng ngồi quanh một khoảnh đất hình tròn. Trên khoảnh đất ấy có hai người, mỗi người ôm một chú gà, dứ dứ vào nhau. Một chú có lông màu đỏ thắm, đẹp tuyệt, còn một chú lông màu vàng, lốm đốm nâu, trắng. Cả hai chú đều xù lông cổ, mặt mày sùng sộ như đang tức tối nhau ghê lắm. Bốn chiếc cựa được nối thêm cộng thép sáng

loáng, nhọn hoắt như những mũi kiếm.

Thấy chúng tôi bước vào, nhiều cặp mắt cùng quay sang chiếu tướng, nhưng lập tức chuyển hướng nhìn sang hai đối tượng quan trọng hơn, chính là hai chú gà đang sửa soạn vào độ. Đây là những phút giây quan trọng nhất, vì cần quan sát và quyết định nên đặt cược vào chú gà nào. Tôi

chợt thấy tự ái dồn dập, khi lần đầu tiên bước vào một chốn đông đảo quý ông lại chẳng hề được để mắt tới.

Một vài người tay cầm tờ giấy đi quanh, hô to những câu khó hiểu:

- Điều ăn bảy, năm chục...
- Điều ăn tám, một trăm...

Đám đông ồn ào bình luận, rồi có những cánh tay đưa lên, hô bắt độ. Những người đi trong vòng ghi chép không ngớt.

Tôi hỏi Thủy “điều” là cái gì, “ăn bảy, năm chục” nghĩa là sao. Thủy lắc đầu cười, nói không biết. Bỗng một giọng con trai lạ hoắc vang lên bên tai tôi:

- “Điều ăn bảy, năm chục” có

nghĩa là con điều mà ăn thì bên bắt nó chỉ ăn có bảy phần mười của năm chục ngàn, còn thua thì phải chung đủ năm chục. Coi như đá cháp.

Tôi giựt mình quay sang, thấy anh chàng vừa nói câu ấy đang nhìn mình cười cười. Mặt mày anh ta coi cũng sáng láng, ăn mặc đồ hiệu đúng mốt, nên tôi... bỏ qua, thay vì đốp chát đồ “dô diên”, ai thềm hỏi đâu

mà nói. Có lẽ Thủy cũng nhút
trí như tôi, nên nó tỉnh bơ hỏi
thêm:

- Nhưng con điều là con nào?
- Trời đất! Con lông đỏ đó!
- Còn con kia là con gì?
- Con chuối. Ủa, bộ hai cô mới
vô đây lần đầu hả?

Tôi gặt đầu. Anh ta bỗng mừng rơn:

- Chà, người nào mới đi lần đầu ưa được bà độ lắm. Cô đặt con nào, nói đi, tôi đánh. Trúng mình chia.

Thủy đùa:

- Thiệt không?

- Thiệt mà, đứa nào nói láo ra

đường...

- Thôi, thôi, đừng thề. Ê Mai, mày nói cho ông đi. Rủ trúng, tao với mày có tiền đi ăn kem.

- Nhưng rủ trật thì sao? - Tôi truy.

- Tôi chịu! - Anh ta tuyên bố hùng hồn.

Vốn thích ăn chuối, tôi không

phải suy nghĩ lâu:

- Con chuối!

Anh ta bèn bắt độ với người
hồ gà điều ăn bảy một trăm.
Ông ta cúi xuống ghi chép gì
đó thật nhanh vào sổ. Tôi hỏi:

- Lộn xộn quá, làm sao mấy
ông này nhớ được?

Anh ta cười:

- Lo gì, nghề của mấy ông có chừng đó mà.

- Rồi hông có biên lai gì hết, rui một bên xù thì sao?

- Không có chuyện đó đâu. Luật giang hồ mà!

Phút bắt độ ồn ào rồi cũng qua. Mọi người tập trung theo dõi hai chú gà chuẩn bị vào

cuộc đấu sinh tử. Trọng tài phát tay ra dấu cho hai chủ gà buông tay. Hai con gà lập tức lao vào nhau, cắn mổ, đập đá. Tôi đồng ý hấp dẫn thật. Đám đông tha hồ la ó, reo hò động viên con gà của mình.

Bỗng con gà lông vàng khuyu chân, ngã sóng soài. Nó vẫn sừng đầu, quắc mắt nhìn địch thủ. Tôi hốt hoảng:

- Nó thua rồi hả ông?

Anh ta trả lời, mắt không nhìn tôi:

- Chưa. Chừng nào bỏ chạy hay chết tại chỗ mới thua.

Con gà điều nhào tới cắn cổ nó, lồi lên, bung chân vào ngực. “Phập!”. Nó lại quy xuống, ương ngạnh nhìn. Địch thủ của nó lại xông tới. “Phập!

Phập!”

Bên ngoài, bắt đầu có những tiếng hô mới:

- Điều ăn một, hai chục! Ai bắt?

- Điều ăn một, năm đồng!

Con chuối vẫn lăm liệt đón nhận đòn thù. Mình nó bê bết máu, màu lông vàng đã trở

thành đỏ sẫm. Thủy hét:

- Chạy đi! Chạy đi!

Mọi người chung quanh cùng cười ồ. Tôi thương con chuối quá. Tại sao nó không chịu bỏ chạy?

Người ta lại hô những tiếng khó hiểu khác:

- Năm lai, năm lai! Ai bắt?

Tôi hỏi “năm lai” là cái gì, anh ta trả lời như máy, mắt vẫn nhìn thẳng phía trước:

- Giờ thì đã là một trăm ăn một! Người ta chắc chắn còn điều thắng, muốn vớt vát thêm một ngàn nữa.

- Nhưng nếu nó thua?

- Người ta sẽ thua một trăm

ngàn. Nhưng làm gì có chuyện đó. Ai thềm bắt chi cho uống một ngàn.

Tôi bỗng thấy nóng mặt, đưa tay:

- Tôi bắt năm lai!

Lần này thì tất cả mọi con mắt đều nhìn vào tôi. Tôi cảm thấy hết sức hả dạ. Có nhiều người vừa cười vừa lắc đầu. Chắc họ

nghĩ con nhỏ này vừa ngu vừa khùng. Kệ họ! Tính tôi vẫn vậy. Đã theo cái gì phải theo tới cùng. Mất một ngàn chứ mấy!

“Phập! Phập!”... Con gà chuối giờ như đồng giẻ rách. Con điều làm thủ tục kết thúc địch thủ một cách uể oải. Đồ đạo đức giả! Nó bước tới, hất con chuối lên. Bất chợt con chuối búng mình, bung ngược hai

chân lên. “Phập!”. Con điều
đứng khựng lại, rồi té cái ạch,
miệng hộc máu, chân giật giật
mấy cái xong duỗi ra, cứng
đờ. Mọi người sững sốt nhìn,
tiếng hô la vang lên dậy trời.
Cú đá hiểm hóc cuối cùng đã
xuyên thẳng vào tim và con
điều chết ngay tại trận. Con gà
chuối khắp khiêng ngẩng đầu
dậy nhìn địch thủ, vẻ khinh
miệt.

Trong cơn mừng rỡ, anh ta nhảy cẫng lên ôm chầm lấy tôi:

- Thắng rồi! Thấy chưa? Tôi nói bà độ là bà độ mà!

Tôi hoảng hồn xô anh ta ra. Lúc đó anh ta mới sực nhớ:

- Xin lỗi cô em. Tại tôi mừng quá!

Những người hồi nãy nhìn tôi như nhìn một con điên thì bây giờ lại lấm lét có vẻ thán phục. Còn ông chung tiền cho tôi thì lắc đầu:

- Cô còn trẻ vậy mà coi tướng gà hay quá! Chắc con của thầy gà nào phải không?

Tôi định không lấy tiền, nhưng anh ta đã đưa tay cầm. Ông ta vừa quay lưng, anh ta nói nhỏ

vào tai tôi:

- Ngu gì không cầm? Máy cha này mỗi ngày vô cả triệu!

Anh ta chính là Hưng.

Thấy Hưng mê đá gà quá, tôi định không chơi với anh. Nhưng anh thề ngay tại chỗ:

- Xin thề với em lâu lâu anh mới đi chơi một lần. Nếu em muốn thì anh sẽ mua một con gà vô Lăng Ông vắn cổ thề từ nay không đá gà nữa. Đứa nào nói dối thì...

Tôi đưa tay bịt miệng anh:

- Thôi được rồi, đừng thề nữa! Rồi mai mốt sẽ biết.

- Ừ, mai mốt sẽ biết. Anh mê

em còn hơn mê đá gà nữa mà,
em lo gì?

Tôi cũng thấy thích thích
Hung vì anh hồn nhiên, vui vẻ,
lại đẹp trai, khỏe mạnh, có
khiếu ăn nói. Quan trọng hơn,
anh có nghề nghiệp hẳn hoi, là
nhạc công chơi đàn organ
trong một vũ trường lớn. Anh
có thể vừa đàn vừa hát, tuy
không thuộc loại danh ca
nhưng cũng ít bị ai than phiền.

Anh còn tranh thủ giờ rảnh, mở lớp dạy nhạc tại nhà. Không ai có thể phủ nhận tài năng của anh. Và cũng hiếm người, nhất là các cô gái, có thể có nhận định nào khác hơn rằng anh chính là một người đàn ông đẹp trai, đầy sức hấp dẫn. Nói chung cũng như nói riêng, trừ cái tội mê đá gà, anh đúng là một chàng trai lý tưởng của mọi cô gái yêu thích âm nhạc.

Từ sau cái lần tình cờ quen Hưng ở trường gà, mọi việc cứ ào đến. Hưng đến chờ tôi ở trường, đến thăm tôi tại nhà, đưa tôi đi ăn kem, dạo phố, nghe nhạc... Ba má tôi, vốn rất cảnh giác với văn nghệ sĩ, vậy mà cũng tỏ thái độ tôn trọng Hưng nhờ anh rất biết cách cư xử. Má cũng yên tâm khi nghe anh nói anh còn độc thân vì tự thấy chưa có sự nghiệp gì

đáng kể. Má chỉ dặn tôi những điều mà mọi bà má đều có nhiệm vụ dặn dò các cô con gái. Và tất nhiên, cũng như mọi cô con gái, tôi chấp hành những điều dặn dò ấy một cách có chọn lọc theo những kiến thức riêng, loại kiến thức chẳng bà má nào có thể hiểu nổi từ đâu con mình biết.

Nhưng thú thật, tôi vẫn cảm thấy có một điều gì đó chưa

an tâm lắm về Hưng. Dù anh không ngừng nói yêu tôi mỗi khi gặp mặt, nói cả bằng lưỡi lẫn bằng mắt, thậm chí luôn sẵn sàng nói bằng cả hai tay nếu tôi không ngăn cản, nhưng không hiểu sao tôi vẫn ngờ ngợ về tình yêu của anh. Vì nó đến nhanh quá? Vì nó được biểu lộ nồng nhiệt quá? Vì nó đến từ một con người rất đam mê... đá gà? (Tôi vẫn thấy khả nghi lắm chuyện Hưng đã bỏ

hắn trò đá gà. Thịnh thoảng anh cứ biến mất một buổi sáng chủ nhật, nói là đi chơi nhạc ở tỉnh). Hay vì bên cạnh tôi, lúc nào cũng vẫn có những bóng hồng khác thấp thoáng quanh anh?

Điều đó được Hưng thẳng thắn giải thích:

- Đúng, anh có khá nhiều bạn gái. Nhưng đó chỉ vì lý do

nghề nghiệp. Văn nghệ sĩ thường quen biết nhiều, kiểu cách quen biết nhiều khi cũng được bày tỏ thân mật, tự nhiên hơn người thường, không coi trọng quá đáng những quy tắc rườm rà của xã hội. Ngoài ra, anh còn phải làm việc rất nhiều để chuẩn bị cho tương lai chúng mình. Ngoài ban đêm ở vũ trường, ban ngày anh còn đi đàn ở phòng thu, dạy organ tại nhà. Đó là lý do

khiến anh có rất ít thời gian cho em. Hãy thông cảm cho anh.

Hung có ít thời gian cho tôi thật. Hầu hết những cuộc gặp đều do anh sắp xếp, lúc nào cũng phải có hẹn trước, chứ không bao giờ tôi có thể đột xuất tìm anh. Căn phòng anh thuê ở, cũng là nơi anh dạy nhạc. Ngoài giờ ngủ và dạy, anh hầu như không có ở nhà,

nên rất hiếm khi tôi đến gặp anh được. Thật ra, anh cũng rủ tôi về đó vài lần, sau khi đi ăn uống với nhau. Về đó, có dàn máy nghe nhạc thật tuyệt, lại có cả video để xem. Đầu máy của anh là một cái Sharp đa hệ. Anh khoe:

- Đa hệ đương nhiên phải ngon hơn một hệ. Anh còn nghèo, nhưng chỉ thích chơi đồ xịn. Thà không có thì thôi.

Rồi anh nhìn tôi đắm đắm:

- Cũng như em vậy đó. Em là cô bạn xịn nhất của anh. Anh chỉ cần có em.

Anh ôm tôi vào lòng và cúi xuống hôn tôi. Tôi cảm thấy mê mẩn quá trời. Nhưng khi nhận ra anh đang dìu tôi từng bước đến chiếc giường nệm của anh thì tôi hết hồn. Lời

dẫn sinh tử của má tôi buộc phải tránh xa những chiếc giường thuộc đủ mọi loại, đã ngăn cản tôi kịp thời. Tôi xô anh ra và tìm cách bỏ về. Từ đó, tôi càng ít đến phòng anh hơn.

Nhất là sau cái lần tôi bất ngờ đến vào giờ mà tôi biết anh đang dạy nhạc ở nhà. Đến để hủy cuộc hẹn tối ấy, vì má tôi bị bệnh nặng bất ngờ, nhập viện, tôi phải vào trực chăm

sóc má. Tôi đến vì chỗ anh ở không có điện thoại, thứ vật dụng mà anh nói là rất ghét, khiến bất cứ ai cũng có thể quấy rầy mình.

Cửa phòng gài chốt chặt, bên trong im như tờ. Tôi gõ cửa, lên tiếng gọi. Vài phút sau mới thấy anh hé cửa, thò đầu ra, vẻ lúng túng:

- Có việc gì vậy? Anh đã dặn...

- Em xin lỗi. Em chỉ ghé ngang cho biết tối nay em không đi với anh được. Mẹ em vừa nhập viện...

Anh bình tĩnh trở lại:

- Vậy à? Cho anh gọi lời thăm bác. Sáng mai anh sẽ vào thăm.

- Cảm ơn anh.

Anh ngoảnh nhìn sau lưng, rồi cánh cửa mở rộng thêm chút ít:

- Em vào chơi chút không?
Anh đang dạy nhạc.

Tôi nhìn qua vai Hưng và thấy một cô gái trẻ măng, mũm mĩm, đang ngồi ở chiếc bàn gần chỗ để cây organ quen thuộc. Tự dưng tôi thấy hơi

khó chịu. Tôi sẵn sàng sống
nghèo hơn cái tương lai mà
anh đã vẽ, để khỏi có các cô
học trò xinh xắn như thế này
hàng ngày ngồi trong căn
phòng đóng kín cửa của anh.
Nhưng thôi, anh đã dặn tôi
không được ghen bậy, nếu
muốn là người yêu của anh.
Tôi ra về, lòng hơi ảm ức. Tốt
nhất là chẳng bao giờ nên tới
để khỏi phải bị chứng kiến.

Mọi chuyện xảy ra quá bất ngờ. Hôm đó là sinh nhật tôi, anh mời tôi đi ăn tối, rồi lên vũ trường chơi. Thỉnh thoảng, anh nghỉ một bài, xuống nhảy với tôi. Tôi hãnh diện khi thấy có khá nhiều cô gái nhìn ngó mình.

Tan cuộc lúc mười một giờ. Anh dọn dẹp đồ nghề xong,

nắm tay tôi đi xuống các bậc
thang để ra cửa. Bỗng, như từ
trên trời rơi xuống, một bé gái
khoảng bảy, tám tuổi xuất
hiện, nước mắt vòng quanh,
chụp lấy anh:

- Ba!

Anh đứng sững lại, giật mạnh
tay ra:

- Cái con này!

Con bé gầy choắt, mặc một chiếc áo đầm cũ và ngắn, sợ sệt nhìn anh:

- Ba! Tại má bệnh nặng quá! Má dặn không được cho ba biết, nhưng thấy má thở không được, con sợ quá...

Tôi nhìn Hưng và thấy anh không dám nhìn tôi, chỉ đứng chết trân nhìn sưng con bé.

Tôi rút tay ra khỏi tay anh, nghe giọng mình như của ai khác:

- Thôi, anh về với con đi.

Tôi vội vã bước, bên tai vẫn còn nghe tiếng Hưng gọi giật giọng:

- Mai! Mai! Nghe anh nói đã...

Anh còn tìm đến tôi vài lần

nữa, nhưng tôi đều tránh mặt. Làm được chuyện đó là điều thật không dễ dàng. Bạn cũng biết rồi, mối tình đầu bao giờ cũng sâu đậm, khó quên. Tôi buồn đến mức thậm chí không dám nghe nhạc và sợ cả... thịt gà. Cứ nghe thấy tiếng du dương thánh thót của cây organ hoặc nhớ đến trận đá gà đầu tiên đi xem và quen biết Hưng, là tôi lại chịu không nổi. Tại sao anh lại dối tôi? Tại sao

anh lại có thể vô trách nhiệm với mẹ con đứa bé ấy đến như vậy? Phải chăng “chỉ vì anh quá yêu Mai ngay từ phút đầu, một tình yêu đúng nghĩa nhưng muộn màng, nên anh không dám thú thật tất cả, chỉ vì sợ mất Mai”? Phải chăng “chính vì trách nhiệm nên anh không thể bỏ hẳn người ấy, dù người ấy rất có lỗi với anh? Hãy thông cảm và trở lại với anh, hoặc ít nhất hãy cho anh

được gặp mặt một lần, để giải bày...”. Đó là những lời Hưng viết cho tôi sau mấy lần bị tôi từ chối không cho gặp mặt. Những lời thư tôi đã thuộc lòng và thầm khóc mỗi khi nhớ tới. “Anh không thể chịu nổi cảnh sống xa em. Anh muốn điên lên vì không thể làm gì được nếu cứ như thế này. Không đêm nào anh ngủ được. Chẳng có gì có thể an ủi anh. Không một phút giây nào

anh không nhớ em...”.

Tim tôi rồi bời. Cái tính đã theo cái gì là theo tới cùng làm tôi vất vả chống chọi lại lời thúc giục phải đi tìm anh. Tôi sụt mắt mấy kí. Cho đến một buổi chiều, dừng xe ở một ngã tư chờ đèn xanh, tôi thấy anh chạy xe vọt ngang trước mặt. Ngồi sát rạt sau lưng anh là cô học trò mũm mĩm ngày nào, vòng hai tay ra trước ôm cứng

bụng anh. Anh vẫn khỏe mạnh, ăn mặc đúng mốt, đẹp mã như một con gà điều béo tốt.

Đèn xanh rồi mà tôi vẫn cứ đứng im, mặc kệ những tiếng còi xe bực bội sau lưng. Tôi cảm thấy hình như mình đang cười. Cười như con điên.

Tình yêu thường không dễ hiểu

Bảo Bình là người tôi yêu, nhưng có yêu tôi không thì... chưa biết. Cô ấy là một trong những thợ trẻ giỏi nhất ở một nhà máy dệt, năm ngoái đã được tặng thưởng danh hiệu “Bàn tay vàng” ngành dệt thành phố. Tôi cũng vậy, nhưng ở ngành nề. Sau đó,

chúng tôi gặp nhau ở nhiều buổi họp mặt, rồi cùng tham gia câu lạc bộ khoa học kỹ thuật trẻ ở Nhà văn hóa Thanh niên. Bảo Bình xinh xắn, nói chuyện nhỏ nhẹ, dễ thương, tôi yêu là phải.

Bảo Bình biết tôi mê cô ấy chứ, chỉ còn thiếu điều là lớn “Anh yêu em!” mà thôi. Nhưng thái độ của cô ấy thật khó đoán. Không gật cũng

không lắ, không khuyên
khích cũng không cắt đứt hy
vọng.

Tôi cũng biết thành công ở đời
đôi khi dành cho những anh...
liều, nhưng kẹt cái đã theo
nghề nề từ nhỏ. Ba tôi dạy tôi
làm gì cũng phải xây nền cho
thật chắc, rồi tính gì tính. Thói
quen nghề nghiệp ấy đã làm
tôi sớm mất đi cái máu liều.
Rủi cô ấy lắ đầu một cái thì

khác gì... nhà sập! Tôi cứ âm thầm đồ móng, bằng cách tự xây đắp cho mình trở nên ngày càng tốt hơn, giỏi hơn, vì qua một buổi mạn đàm về tình yêu được tổ chức trong câu lạc bộ, tôi biết Bảo Bình không chịu được những anh chàng tầm thường, biếng nhác. Tôi cũng kín đáo dành cho Bảo Bình những ánh mắt mà tôi nghĩ là... tình nhất, những lời nói êm ái và những cử chỉ

chăm sóc mà tôi chưa dành cho một cô gái nào, chờ thời cơ thuận lợi là lập tức... xông lên, tiến chiếm mục tiêu.

Đúng lúc ấy, “con kỳ đà” xuất hiện! Hấn tên Hoàng, cũng làm thợ nề ở một xí nghiệp khác, thua tôi hai bậc thợ. Hoàng được chi đoàn giới thiệu gia nhập câu lạc bộ chúng tôi để nâng cao kiến thức. Hấn đẹp trai, ham học

hỏi, nhưng có vẻ hơi... nhát
gái.

Hỡi ơi, trên đời này vẫn còn
lắm cô gái thường khoái những
chàng trai... sợ mình ra mặt.
Dường như Bảo Bình là một
trong số đó. Cô rất chủ động
đến nói chuyện với Hoàng, có
hôm còn cho hắn quá giang
nữa mới chết! Nếu cần, tôi có
thể nói ngay là trong một buổi
sinh hoạt, cô ấy đã vén tóc

mấy lần, cần môi mấy lượt, nên những chuyện đó làm sao qua được mắt tôi? Tôi tức muốn điên người, nhiều bữa về ăn cơm được có ba chén, có đêm uống liền hai ly cà phê để thức suy nghĩ, vậy mà vẫn không ra được giải pháp nào sáng hơn. Bảo Bình coi Hoàng như bạn? Bảo Bình chọc giận tôi? Hay Bảo Bình đã yêu cái tên khó ưa ấy? Thật là khó biết!

Cuộc thi thợ giỏi trẻ thành phố năm nay bắt đầu, tại Là Ngà, trên công trình xây dựng một nhà máy đường tầm cỡ lớn nhất Đông Nam Á. Năm nay, tôi đã được lên bậc thợ nên xí nghiệp cử ba chàng thợ khác đi thi, trong đó có Quý là tay cứng nhất. Phần thi lý thuyết đã xong, đang chờ kết quả,

sau đó là buổi thi tay nghề. Không có mặt trong cuộc thi, nhưng thật ra tôi vẫn tham gia rất đầy đủ phía sau. Trước đó, ban chấp hành Đoàn đã phân công tôi lo kèm cặp, o bế mấy “con gà” chiến. Dĩ nhiên có bao nhiêu miếng nghề và kinh nghiệm, tôi trút ra bằng hết.

Chiều thứ ba, anh Thiết, giám đốc xí nghiệp, ở thành phố lên kéo ngay bọn tôi vào họp. Anh

phần khởi bảo:

- Cuộc thi thực hành sẽ tổ chức vào thứ bảy tới, ngay tại đây. Quý sẽ có thêm nhiều hy vọng vì sẽ được đá trên sân nhà.

Tôi hỏi:

- Kết quả điểm lý thuyết thế nào anh?

- À, cả ba tên mình đều được điểm cao. Thăng Quý được đến chín điểm rưỡi.

Tôi reo thəm trong bụng. Bằng điểm tôi năm ngoài. Có hy vọng rồi! Nhưng anh Thiết tiếp ngay:

- Bên Xây lắp có tay Hoàng nào đó “nguy hiểm” quá. Được điểm mười tối đa. Nghe nói hấn cũng con nhà nòi như

cậu Nghĩa. Chưa chắc thắng
Quý qua nổi...

Khi mọi người bắt đầu bàn bạc
sôi nổi về kế hoạch tổ chức
hậu cần cho cuộc thi và bố trí
thợ phụ phục vụ các tuyến
thủ, tôi vẫn chưa hết băn khoăn
trước cái tin Hoàng có dự thi
và đạt tới điểm mười lý thuyết.
Tôi đã đọc qua đề thi. Khó
hơn năm ngoái. Tuy câu nào
tôi cũng trả lời được, nhưng đề

được Ban giám khảo cùng đồng ý cho điểm tối đa thì... chưa chắc. Sao mặt mũi hần coi quê mùa vậy mà học giỏi thế nhỉ? Có động cơ nào không? Tôi giật mình khi nhớ đến một câu triết lý: “Tình yêu sẽ làm người ta có thêm sức mạnh”. Nguy hiểm thật! Tôi lo đến tháo mồ hôi hột.

Ba mươi tay thợ cứng của xí nghiệp được chọn giao nhiệm vụ làm thợ phụ cho cuộc thi, trong đó có tôi. Nhiệm vụ của lực lượng trợ thủ này là trộn hồ, bê gạch, tiếp nước và có quyền góp ý, nhưng tuyệt đối không được nhúng tay vào việc xây dựng cụ thể. Yêu cầu chung là tận tình, không phân biệt đơn vị, tạo thuận lợi tối đa cho từng đấu thủ. Tuyệt đối không để xảy ra lời phàn nàn

nào.

Khi nghe giám đốc Thiết triển khai yêu cầu và nhiệm vụ, tôi chợt lo khi nghĩ nếu tình cờ con số tôi rút thăm để phụ việc lại trùng nhằm số của Hoàng. Chẳng lẽ lúc đó tôi lại lên khiếu nại với ban tổ chức xin đổi người, vì đó là... tình địch? Hay hôm đó tôi sẽ lên cơn đau bụng bất ngờ, để ban tổ chức phải chọn một tên thợ phụ

khác? Chứ bảo tôi phải tận
tình phục vụ Hoàng cho hần
về nhất thì kệt quá! Chắc bạn
cũng như tôi, trong những
cuộc chạy đua sút bóng kiểu
này, chúng ta không bao giờ
chơi xấu như gã Gentile của
đội Ý, lần lượt làm rách áo hai
chàng Maradona và Zico tài
hoa. Nhưng bảo chúng ta phải
giúp đỡ đối thủ? Chà, chuyện
đó đâu phải dễ!

Ngày thi tới. Đầu thủ trẻ của các đơn vị được xe của Thành đoàn đưa lên công trường đủ mặt từ hôm trước. Hiện trường được chuẩn bị sẵn đâu đó xong xuôi. Buổi tối trước ngày thi là sinh hoạt nội qui cuộc thi, sau đó là cuộc bắt thăm nhận ô làm việc của hai lực lượng đầu thủ và thợ phụ, được tổ chức riêng ở hai phòng khác nhau. Tôi lánh mặt Hoàng rất kỹ. Làm như

vậy kẻ cũng không hay, nhưng chắc các bạn cũng thông cảm cho tôi. Không hiểu sao cứ gặp hần là tôi vui hồng nổi.

Lá thăm của tôi số 11. Đêm đó lên giường, tôi cứ trần trọc mãi và giấc ngủ chập chờn sau đó đầy những ác mộng. Chung quanh tôi tràn ngập những con số 11. Chúng xúm lại đè tôi. Tôi la lên bài hải cho đến khi mấy tên bạn ngủ cùng phòng

chịu hết nỗi phải qua tốc mừng
và vào mặt tôi mấy cái đích
đáng...

Sáng hôm sau, tốp thợ phụ
chúng tôi ra hiện trường sớm
để chuẩn bị sẵn các khâu
gạch, cát, xi-măng... Mặt trời
cũng vừa thức dậy, nhú lên
khỏi cánh rừng thấp phía
đông. Núi đồi chung quanh
chập chùng sương phủ, mờ ảo
như cảnh thần tiên. Những

hàng trụ sắt dẫn điện từ Đa
Nhim về, nhấp nhô chạy dài
trên những khoảng đồi xanh và
biến mất trong chân mây xám
đục. Hồi mới lên đây, tôi vẫn
ngây người hàng phút trước
cảnh đẹp này, mà nếu sống ở
thành phố không đời nào tôi
thấy được. Nhưng hôm nay
lòng dạ tôi chẳng còn đâu để
ngắm cảnh.

Gần bảy giờ, đoàn thợ thi, ban

giám khảo, các nhà điều dặt và cảm tình viên, các nhà báo máy quay phim cầm tay và máy hình đeo lưng lẳng... từ khu cơ quan đã đổ ra. Chưa kể trước đó, các đội thợ của xí nghiệp lắp máy đã ra làm việc hằng ngày của họ. Các tay thợ đi thi nhanh chóng về ô của mỗi người nhờ từ chiều hôm trước đã được ra thăm hiện trường.

Tôi thấy Hoàng từ xa. Hắn đi thi mà như đi chơi. Quần áo công nhân bộ mới nhất, găng tay trắng lớp, giày bata xanh, mũ nhựa vàng chóc. Kinh nghiệm tôi truyền cho Quý lại khác. Cứ mặc quần áo và đi giày cũ nhưng sạch sẽ là được, đủ không phạm quy định của cuộc thi. Mặc đồ cũ có hai điều lợi: cử động thoải mái hơn và có bị lem luốc cũng ít thấy rõ bằng đồ mới. Quý thực

hiện đúng bài học của tôi. Khi đi qua tôi, nó nhe răng cười, đưa hai ngón tay thành hình chữ V, dấu hiệu của chiến thắng. Tôi tiếc là nó đã đi luôn qua ô thứ 15.

Còn cách ba mét, Hoàng nhận ra tôi. Hắn cười toe toét, bước tới mấy bước nữa và... đứng lại. Tôi hồi hộp chờ hắn nói vài câu xã giao rồi đi tiếp. Nhưng các bạn ơi, điều oái

oảm chết người đã xảy đến!
Hoàng hào hứng nói:

- Trời ơi, may quá! Được anh
Nghĩa giúp thì chắc ăn rồi.

Tôi cũng ráng cười được một
cái rồi ậm ừ:

- Tiếc là hôm nay tôi hơi nhức
đầu.

Đó là cách mở đường rút lui

trước của tôi. Hoàng sẽ không thể trách tôi nếu tôi làm việc không được như ý hấn. Nhức đầu mà!

Hoàng hơi dỗi trước vẻ khó chịu của tôi. Ánh mắt hấn nhìn tôi thoáng buồn. Tôi quay lưng, bắt đầu lo việc trộn vữa. Hoàng vẫn im lặng. Tôi kín đáo liếc hấn. Người mà tôi có nhiệm vụ làm trợ thủ, đồng thời cũng chính là... địch thủ

của tôi, đang say mê đứng nhìn toàn cảnh khu nhà máy. Những người khách kia, mới đến đây lần đầu, cũng không thể không đứng chiêm ngưỡng toàn cảnh công trường. Công đoạn lắp máy đã gần hoàn chỉnh, với những dàn băng chuyền, dàn lò chế luyện, những đường ống vĩ đại, chằng chịt dọc ngang. Tiếng búa đập chí chát trên tầng cao. Ánh lửa hàn lấp loáng. Chiếc xe

cầu Poclain 14 tấn không ngớt chuyển lên cao những tấm thép lớn. Ngoài kia, chiếc máy xúc liên tục mức từng gàu đất đá đổ lên mấy chiếc IFA, tất tả ngược xuôi chạy đồ móng cho khu hồ chứa nước...

Hoàng lui cui căng dây. Trên ô của hắn, người ta đã đo và đánh dấu các kích thước cần thiết cho khoảng tường phải xây trong thời gian thi. Đây là

động tác sơ đẳng nhưng Hoàng làm rất chậm. Cuộc thi chưa bắt đầu nên tôi cũng chưa dám đánh giá Hoàng. Thái độ hần ung dung hơn là vụng về.

Tiếng keng rộn rã đánh lên. Những đấu thủ như chỉ chờ hiệu lệnh, lập tức lao ngay vào việc. Hoàng vẫn khom lưng chỉnh tới chỉnh lui mấy đường dây trắng, rồi ngồi xổm xuống

ngắm nghĩa bức tường... vô hình trước mặt. Đúng một phút, hần mới cảm đến bay.

Hoàng đi bay không đẹp mắt lắm, nhưng với đôi mắt trong nghề, tôi thấy hần không có một động tác thừa nào. Chiếc bay cắm vào chậu vữa, xúc lên miếng nào y như miếng nấy, không hề rơi vãi. Gạch đặt xuống viên nào đứng im viên đó, khỏi phải sửa. Đẹp nhất là

thủ thuật chặt gạch bằng cạnh bay của Hoàng. Gọn gàng, thẳng boong, y như đề!

Đến lúc ấy thì tôi đã biết Quý khó hòng đương cự nổi. Tôi không ngừng liếc Quý, cách đó không xa. Hắn thi công khá nhanh nhưng hai mắt cứ lăm lét nhìn các đấu thủ chung quanh để so sánh tiến độ. Việc làm này vừa mất thì giờ vừa gây căng thẳng về tâm lý. Tôi

nói rồi nhưng Quý vẫn chưa bỏ được thói xấu này. Trong khi đó, Hoàng vẫn cặm cùi làm, chẳng nhìn ai.

Bức tường lên cao dần, từng viên, từng viên. Hoàng và Quý đều đã lên tới lớp thứ tám. Tuy Quý theo kịp Hoàng về tốc độ, tôi vẫn không chút an tâm. Điểm kỹ thuật của Quý chắc chắn sẽ không bằng, bởi liếc mắt qua tôi đã thấy có

mấy chỗ mạch vừa dợn sóng, không đều.

Một sự cố bất ngờ xảy ra. Người thợ phụ của số 12 trong khi giúp bạn đã vô tình chạm khuỷu tay làm lệch viên gạch cột chỉ căng dây ngang của Hoàng về phía trước khoảng chừng năm li. Anh ta không hay biết điều đó. Hoàng cũng vậy. Mọi người cũng vậy. Trừ tôi.

Tim tôi hụt đi mấy nhịp. Im lặng? Và Hoàng tiếp tục làm chừng mười, mười lăm phút nữa là đã đủ kém điểm kỹ thuật hoặc phải làm lại đôi lớp gạch. Chỉ cần như vậy...

Tôi nhìn lại bức tường Hoàng đang xây. Kỹ thuật xây so le quá đẹp mắt. Tôi nhìn Hoàng đang say mê làm việc. Mắt hấn sáng quắc, môi mím lại,

mồ hôi chảy thành dòng trên má, rồi rơi xuống từng giọt óng ánh. Đôi tay Hoàng thoăn thoắt xúc hồ, thoăn thoắt đặt gạch, thoăn thoắt gõ, thoăn thoắt miết bay. Tôi đã từng được coi Đặng Thái Sơn biểu diễn ở Nhà văn hóa Thanh niên. Vốn mù... nhạc giao hưởng, tôi chỉ biết nhận xét đôi tay Sơn có vẻ điêu luyện quá. Và anh ấy đàn bằng tất cả tâm hồn. Đôi tay Hoàng

trước mắt tôi lúc này cũng
điều luyện và với cả tâm hồn
như vậy. Chỉ có điều thay vì
từng nốt nhạc là từng viên
gạch đã hiện lên, rất thực.

Bỗng tôi chợt nhớ tới người
phụ việc năm ngoái của mình
tên Dũng, một anh chàng da
đen mun, tóc vàng cháy,
miệng lúc nào cũng toe toét
cười, liên tục động viên tôi.
Anh ta thủ đầu sẵn mấy điều

thuốc thơm, cứ nửa tiếng là tự động châm đưa tôi một điều. Tôi cứ thế mà hút, và có khi nhờ vậy, rất bình tĩnh và sáng khoái đến phút cuối. Mỗi giờ, Dũng còn xách ca chạy đi múc nước trà đá cho tôi uống. Tôi vừa đi xong đường bay cuối cùng anh cũng vừa châm điều thuốc chót đưa tôi, miệng giục: “Rồi, số một rồi, ra nghỉ đi”, xong lui cui lấy chổi, tranh thủ quét sạch mấy giọt vữa rơi

vãi dưới chân mảng tường tôi
vừa xây, trước khi ban chấm
thi đến. Trước đó, tôi chưa
từng quen Dũng. Và sau đó,
khi được biết mình về nhất, tôi
cũng không gặp được anh để
cảm ơn. Từ ấy đến nay cũng
vậy. Dũng theo xí nghiệp của
anh đi thi công ở tận Kiên
Lương, Rạch Giá. Máy hơi
thuốc thơm năm trước bỗng
như thoang thoảng trở lại
quanh tôi...

Bước đến bên Hoàng, tôi vừa nói nhỏ vừa chỉ cho hấn viên gạch lệch:

- Dây ngang bị lệch rồi.

Hoàng ngừng ngay tay bay, bước đến đầu kia nheo mắt ngắm, rồi cẩn thận hơn, rút thước ra đo. Chỉnh xong đường dây, hấn gật đầu cảm ơn tôi, miệng nhoẻn cười.

Hàm răng hằn trắng đều, có một cái khên²h y như Bảo Bình. Thật đáng bực là tôi nhìn hằn lại thấy y chang Bảo Bình đang cười với tôi. Đúng là những kẻ chuyên cười trên sự đau khổ của người khác!

Nhưng từ giây phút đó, thái độ tôi cũng đã đổi hằn². Như bạn và tôi đã thỏa thuận, chúng ta là những người không chơi xấu. Tôi hoàn toàn không biết

lương tâm là cái ra làm sao, hàm răng của nó có bén như lưỡi bay nhà nghề của tôi không. Tôi chỉ thấy khó chịu lắm rồi về thái độ nhỏ nhen của mình này giờ.

Tôi bắt đầu sắp xếp những viên gạch cao lên cho thật vừa tầm tay của Hoàng, sao cho hắn chỉ cần thò tay ra sau là đã cầm được. Những viên gạch vỡ tôi nhặt riêng ra, lót

phía dưới chầu vữa cho nó cao hơn theo chiều cao ngày càng lên của bức tường, để Hoàng khỏi mất công khom người xuống. Tôi đi bung nước đến đưa Hoàng uống và tiếc là dạo này mình đã quyết tâm bỏ hút thuốc nên đã chẳng nhớ chuyện mà năm trước Dũng đã lo cho tôi. Hoàng tiếp nhận tất cả những điều đó bằng một đôi mắt biết ơn. Không vui gì, khi tôi lại nhìn thấy ánh mắt

Bảo Bình trong đó...

Tôi đến câu lạc bộ hơi trễ. Vừa bước vào đã nghe tiếng vỗ tay. Chắc là dành cho Hoàng vì kết quả cuộc thi đã được công bố. Dĩ nhiên danh hiệu “Bàn tay vàng” đã về Hoàng. Tôi không dám nhìn ai, “cay đắng” ngồi vào một góc, không dè anh Tánh,

Trưởng Ban điều hành câu lạc bộ, đã kêu lớn:

- Nghĩa, lên đây! Anh em đang hoan hô ông kia. Đến trễ vậy?

Tôi ngơ ngác nhìn quanh, sau đó mới hiểu mọi người vừa bắt Hoàng phải kể chuyện cuộc thi. Không biết hán kể sao đó mà cuối cùng kết luận sở dĩ đạt được thành tích này mọi sự là nhờ tôi.

Tôi ngượng nghịu bước lên,
nói ngọng:

- Ôi ó àm... gì đâu?

Các bạn lăn ra cười, cho là tôi
đang giễu vì tính tôi trước giờ
vẫn khoái chọc cười. Bảo Bình
nhìn tôi, cười chảy cả nước
mắt. Tôi bực tức hét:

- Tôi không làm gì thiệt mà!

Mọi người càng cười dữ hơn.
Anh Tánh nói lớn:

- Thì có ai nói gì đâu mà cãi.
Thôi, bây giờ hai “bàn tay
vàng” của hai năm bắt tay
nhau một cái thật đẹp coi nào!

Tiếng vỗ tay giòn giã vang lên
trong khi chúng tôi bắt tay
nhau. Hoàng cười rạng rỡ. Tôi
cũng phải nhăn răng ra cười

chứ biết làm sao?

Tan họp, Bảo Bình chờ tôi ở cửa:

- Anh Nghĩa, đi uống nước. Bảo Bình mới lãnh tiền thưởng.

Tôi trợn mắt nhìn Bảo Bình. Gì nữa đây? Nhất định không để tôi yên à? Nhưng lời rủ rê hấp dẫn quá, không cách gì tôi

từ chối được. Rồi bỗng nhiên giữa cặng-tin nhà văn hóa, với Bảo Bình ngồi bên dịu dàng như một... con mèo, cảm giác của một người sắp sửa bị mất hết bỗng cho tôi đủ máu liều cần thiết:

- Bảo Bình có biết là...

- Biết gì anh?

- Đã có lúc...

- Có lúc sao anh?
- Có lúc anh luôn...
- ...
- Nghĩ về Bảo Bình không?

Buộc miệng nói xong câu nói ngắn mà phải chia làm mấy đoạn như thế, tôi hết dám nhìn Bảo Bình. Vừa hồi hộp chờ

đợi, tôi vừa nhìn ra sân bóng ném ngoài kia, nơi đang diễn ra một trận đấu sôi nổi giữa hai đội bóng nữ nào đó. Tại sao cuộc đời chung quanh bao giờ cũng có những cuộc thi đấu giành thắng bại, ngay cả trong từng con người cũng vậy? Tôi đã thắng được cái thắng toan tính chơi xấu trong mình, nhưng còn cuộc chạy đua với Hoàng, chắc đành... bứt gân. Bảo Bình đang nhìn

tôi thương hại hay đang cười
thâm khi dễ? Tự dưng tôi thấy
chán nản và ân hận. Việc gì
phải “tự thú trước... giờ cơm”
như vậy nhỉ?

Phút im lặng dài hàng thế kỷ
rồi cũng chấm dứt. Giọng Bảo
Bình êm như ru:

- Còn bây giờ?

Vẫn không nhìn Bảo Bình, tôi

quyết định tự sửa chữa sai lầm bằng cách rút lui trong danh dự:

- Hết rồi!

Phút im lặng thứ hai nặng hơn một tảng đá đè lên ngực tôi. Chợt tắt hẳn tiếng bóng dội, tiếng chân chạy, tiếng cười sảng khoái, tiếng reo hò của người xem và mọi âm thanh khác chung quanh. Tôi không

thể không quay lại nhìn Bảo Bình. Mặt Bảo Bình tái nhợt. Cô ấy nhìn tôi đắm đắm, hai tay bóp chặt chiếc ly, môi run run... rồi bỗng dưng đứng phắt dậy, bỏ đi như chạy, không nói một lời.

Tôi ngồi lại mấy giây và bất chợt một ngọn đèn hai trăm watt bỗng sáng rực lên trong cái đầu óc trước giờ tối thui của tôi. Tôi đứng lên, chạy

như điên theo Bảo Bình.
“Thằng ngu! Thằng ngu! Có vậy mà cũng không hiểu!”. Tôi muốn hét cho banh cả lồng ngực rộng đúng chín mươi lăm phân của mình.

Ở ngay cổng nhà văn hóa, tôi thấy Bảo Bình vừa đạp xe đi. Cô ấy lại dừng xe, Hoàng đang đi bộ, chồm băng qua đường. Bảo Bình nói gì đó với Hoàng rồi bước xuống. Hoàng

cười, lên xe chờ Bảo Bình đi.

Tôi đứng chết trân nhìn theo.
Thế là thế nào? Biết làm sao
bây giờ các bạn ơi?

Không có người thứ ba

Tôi là nhân vật thứ nhất của câu chuyện này. Năm nay tôi hai mươi lăm tuổi, nhân viên kế toán của một cơ quan trong thành phố. Từ nhỏ, tôi đã có lòng thương người. Lớn lên, đức tính đó ngày càng được phát huy. Không những tôi rất thương những người quen biết

và đối xử tử tế với mình, mà ngay cả những người xa lạ, thấy dễ thương là tôi cũng... thương liền. Thương nhiều và được nhiều người thương, chuyện đó tôi thấy chẳng có gì tai hại. Thậm chí nhiều khi tôi thấy chỉ có lợi. “Thêm bạn bớt thù”, ông bà ta cũng từng nói vậy kia mà.

Thương thì vậy, nhưng còn... yêu thì sao? Thú thật tôi hơi

lúng túng. Tôi không hiểu yêu
nghĩa là sao cả. Trước giờ,
trong trường phổ thông trung
học rồi qua bốn năm đại học,
tôi được dạy khá nhiều về đủ
thứ kiến thức, trừ kiến thức về
yêu đương. Điều đó chúng tôi
phải... tự học, và do đó,
thường chúng tôi chỉ trưởng
thành qua thất bại. Cái giá của
sự trưởng thành ấy nhiều khi
rất đắt, trả cả đời chưa hết.

Tôi có nhiều tài vật. Đàn
được, hát được, chơi bóng
bàn, bóng chuyền đều được
xếp vào đội tuyển cơ quan.
Tôi lại được giao phụ trách
phong trào văn thể trong chi
đoàn. Tôi cao một mét bảy
hai, nặng sáu mươi kí, sức
khỏe loại A, lao động năm nào
cũng đạt tiên tiến. Nói chung,
tôi có nhiều điều kiện để được
các cô gái để ý, và vì là người
sống đúng theo những nguyên

tắc của mình, tôi luôn chủ động... đến với họ. Có thể tự hào nói tôi là người có nhiều bạn, gái cũng như trai, nhất cơ quan. Lúc nào cũng có nụ cười trên môi và lúc nào cũng sẵn sàng đem lại niềm vui cho kẻ khác bằng những câu nói đùa vui vẻ, duyên dáng, tôi coi việc mình được nhiều bạn bè thương mến là điều tất nhiên.

Nhưng nếu sự thương mến đó

hơi đặc biệt một chút thì sao? Thí dụ như được biểu hiện bằng ánh mắt chỉ người trong cuộc mới biết hết độ ngọt ngào, bằng sự chăm sóc kín đáo cho nhau đầy hương vị hạnh phúc mà ai ngoài cuộc không thể nào nhận thấy? Và riêng tôi, tôi cũng cảm thấy có tình cảm đặc biệt với những người đó, thì sao?

Trong cơ quan tôi, có hai cô

gái xinh đẹp nhất, mỗi người một vẻ. Vy làm công tác thống kê, tóc ngắn, mũi cao, mắt sâu, môi đỏ tự nhiên, vóc dáng khỏe mạnh, trên người cái gì ra cái đó, sống hồn nhiên, sôi nổi, rất thích chơi thể thao. Loan làm lao động tiền lương, tóc dài, người thon chắc, mắt nai, mũi dọc dừa, môi trái tim, hát hay, hiền hậu, tế nhị, dịu dàng. Cả hai đều thuộc loại con gái dễ thương nhưng...

thương không phải dễ. Họ là bạn thân của nhau. Dần dần, vì sự xinh đẹp và dễ thương của họ, tôi bắt đầu thấy mình nghĩ về họ quá nhiều, hơn hẳn các cô bạn khác. Cũng có lúc, trước khi ngủ, tôi cứ trần trọc về Vy. Hoặc có khi, sáng ngủ dậy, tôi hay nằm dài trên giường nghĩ miên man về Loan. Được sống với một người vợ tế nhị và dịu dàng như vậy, chắc “đã” lắm. Và

cũng không hiếm lần, tôi cùng nghĩ đến cả hai, so sánh và thấy cả hai cùng đáng yêu. Cứ thế, trái tim tôi lúc lắc không ngừng.

Tôi bèn máy móc vận dụng phương châm của mình trước giờ. Thì cứ tiếp tục đi sâu trong quan hệ tình cảm với cả hai, chẳng chết chóc gì. Mất người này còn người kia. Và lại, được hai cô gái xinh đẹp

nhất cơ quan yêu thương thì cũng đáng công, chẳng có gì tai hại cả. Cái cần là làm sao giữ bí mật với mọi người và làm sao để mỗi cô cùng nghĩ là tôi chỉ quan tâm đến mình. Sau đó, hãy sắp xếp thời khóa biểu sao cho thật kỹ lưỡng, khoa học. Là xong!

Vấn đề khó khăn nhất là tách được Vy và Loan ra, để “hoạt động” riêng. Như đã nói, họ là

đôi bạn rất thân, một điều hơi ngược đời với những cô gái đẹp. Ngoài giờ làm việc, hai cô luôn có mặt bên nhau, và dường như mỗi người đều có một kho tàng không bao giờ với những câu chuyện kể khi gặp nhau. Loan ít nói hơn Vy, nhưng có cách gợi chuyện và lắng nghe rất hay, trong khi miệng Vy lúc nói chuyện trông rất có duyên, chỉ cần nhìn thôi đã thấy mê mẩn.

Tôi đã mấy lần tách được bạn bè, đi chơi riêng với Vy và Loan. Xinê, nghe nhạc, ăn kem... Nhưng bạn đừng vội mừng cho tôi. Đi chơi riêng ở đây có nghĩa là mình tôi đi với hai người. Thêm một tên bạn trai nào thì tôi không muốn, nhưng “một mình với tất cả”... hai người, cũng không có gì thú vị lắm. Nếu theo câu danh ngôn “niềm vui chia đôi sẽ

được nhân đôi, nỗi khổ chia đôi sẽ vơi đi một nửa”, thì với tình bạn thân tay ba như thế, tôi hạnh phúc lắm chứ. Thế mà sao tôi vẫn muốn tách tình bạn thân tay ba ấy ra thành hai tình bạn thân tay đôi. Bởi như vậy, niềm vui của tôi sẽ được nhân tư mà nếu có khổ gì thì tôi lại được chia bốn.

Thời cơ sẽ đến với người bền chí. Một lần Vy nghỉ phép,

theo mẹ về Cần Thơ thăm ngoại ít ngày. Thế là tôi tranh thủ mời Loan đi chơi riêng, một buổi tối. Loan do dự, rồi cuối cùng nhận lời đi uống nước với tôi. Tôi chọn quán cà phê X trong khu vườn rộng của một biệt thự, với những bộ bàn ghế đặt dưới mấy gốc mận, mãng cầu... trông rất hữu tình, đặc biệt vào buổi tối, các tàng cây che bớt rất nhiều ánh sáng của những ngọn đèn

vốn đã không sáng lắm. Trong bóng tối của khu vườn, tôi liều mạng cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn bao nhiêu lần quá thém được cầm. Loan rút tay về nhưng khi bị tôi tiếp tục giữ chặt thì... để im. Bàn tay nàng run sê trong tay tôi. Tôi nắm chặt hơn, rồi lại buông lỏng, như một lời trấn an.

Ở bàn bóng, tôi nổi tiếng bình tĩnh, hay nói theo chuyên môn

là “tâm lý thi đấu rất ổn định”, dù bị địch thủ dẫn trước 20-15. Một lần nữa, tôi càng thấy sự ích lợi toàn diện của thể thao. Phút giây cầm tay Loan ấy, tôi thấy bình tĩnh lạ thường. Và tôi nói tôi thương nàng, thương ghê lắm, từ lâu rồi, chỉ mỗi mình nàng, và đời tôi sẽ chẳng còn nghĩa lý gì nếu không được có nàng bên cạnh. Tôi còn nói nhiều điều nữa mà bây giờ không sao nhớ

hết, rồi tôi cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên tay Loan. Thế là coi như xong, dù Loan chỉ im lặng, chẳng nói tiếng nào.

Lần thổ lộ riêng với Vy cuối cùng vẫn đến, cũng trong một dịp Loan vắng mặt ở thành phố. Vả lại, từ sau cái buổi tỏ tình đáng nhớ ấy, tôi không còn khó khăn lắm trong những cuộc hẹn hò riêng với Loan. Chỉ có điều tôi cứ thấy Loan

thường có vẻ băn khoăn, như đang bứt rứt vì mình có điều gì đó không đúng. Loan ít nói hơn, với Vy và cả với tôi. Nàng rất thụ động trong những buổi đi chơi riêng hiếm hoi với tôi.

Vy thì ngược lại, rất nồng nhiệt. Kỳ lạ! Tôi thấy người muốn bốc cháy khi ngồi bên Vy, nhưng vẫn bị kích thích mạnh trước sự im lặng, thụ động của Loan. Vậy tôi là

người như thế nào?

Tôi là nhân vật thứ hai của câu chuyện này. Năm nay tôi hai mươi hai tuổi, nhân viên lao động tiền lương. Từ nhỏ, tôi vốn nhút nhát, cả nể bạn bè. Tôi sợ phải quen biết nhiều người, sợ những mối quan hệ phức tạp, vì thế từ cấp 1 tới giờ, tôi có khuynh hướng mỗi

lúc chỉ có một người bạn thân. Từ khi vào xí nghiệp này, bạn thân nhất của tôi là Vy. Lại cũng như các cô bạn thân trước, Vy có cá tính khác hẳn tôi. Nó sôi nổi, nhanh nhẹn, xốc vác. Phải chăng đây là luật bù trừ trong tình bạn mà người ta thường nói đến?

Vy đối với tôi rất tốt. Nó luôn san sẻ với tôi mọi vui buồn, bênh vực, chăm sóc, động

viên, an ủi tôi... Thật hạnh phúc khi có một người bạn như vậy. Vào năm thứ hai trong nghề, hai đứa tôi có thêm một người bạn thân mới. Sơn hơn bọn tôi ba tuổi, là một chàng trai nổi bật trong xí nghiệp và có thể nói, trong cả công ty. Anh vui vẻ, tốt bụng, sẵn sàng giúp đỡ mọi người với nụ cười trên môi. Anh lại giỏi chuyên môn, có nhiều tài, khỏe mạnh, ăn mặc đẹp, dễ

coi. Anh có một cách sống nồng nhiệt, lôi cuốn mọi người chung quanh.

Sơn kết bạn với chúng tôi dễ dàng, nhờ thái độ rất tự nhiên của anh. Đầu tiên là những trao đổi về nghề nghiệp, công tác đoàn thể, dần dần đến những buổi uống nước trò chuyện ở căng-tin, tập bóng bàn và đi chơi chung... Sơn đối xử đồng đều với tôi và Vy,

nhưng thỉnh thoảng tôi vẫn mơ hồ nhận thấy phần nào Sơn chú ý đến tôi nhiều hơn. Tôi ho mấy tiếng trong phòng, hôm sau được anh tặng ngay mấy viên kẹo bạc hà ngậm cho thông cổ. Biết tôi mê sách văn học, thỉnh thoảng anh lại mua tặng tôi một cuốn sách hay. Cứ thế, đến một lúc, tôi cảm thấy những lúc thiếu vắng anh trong cơ quan là những lúc mình cũng thấy trống vắng

một điều gì đó thân thiết, gần gũi. Phải chăng tôi đã yêu Sơn?

Nhưng tôi đã cố kìm chế lòng mình. Bởi trong những cuộc trò chuyện riêng hàng ngày, tôi lại mơ hồ cảm thấy hình như Vy... thương Sơn. Nó thường nhắc về Sơn. Lúc nó khen hôm nay Sơn mặc chiếc áo sọc mới đẹp quá. Lúc lại khoe Sơn vừa đi dán lại mặt mút

chiếc vợt bóng bàn giùm nó, loại tốt nhất mà hào phóng không lấy tiền... Và bởi vì không bao giờ giấu tôi điều gì, có lần Vy mơ màng nói với tôi: “Tao nói cái này mà đừng cười ghen, hông chừng tao mê Sơn mất rồi!”... Trời ơi, sao người bạn thân nhất của tôi lại cùng thương người tôi đã thương? Tôi cố kềm chế lòng mình, cố lạnh lùng với Sơn, vì thương bạn và vì tôi

còn nhận thấy Sơn thích hợp với Vy hơn. Cả hai cùng khỏe mạnh, sôi nổi, vui tươi. Có lẽ cuối cùng Sơn chọn Vy thôi.

Bởi vậy tôi đã bàng hoàng khi nghe Sơn thú nhận thương tôi, một buổi tối ngồi bên nhau trong một quán cà phê. Thái độ và những biểu hiện của Sơn, từ trước tới giờ, với riêng tôi, cho phép tôi tin Sơn thương tôi thật tình.

Nhưng như vậy thì sao? Tôi vừa hạnh phúc vừa đau khổ. Tôi vui sướng khi biết Sơn yêu mình, nhưng khi đón nhận tình cảm của Sơn, tôi lại có cảm giác mình đang chiếm đoạt người yêu của người bạn thân nhất, mình đang phản bạn!

Ác thay, Vy vẫn nhớn nhơ vui sống, chẳng hiểu gì cả. Đôi mắt Vy vẫn trong sáng, tự tin,

luôn nhìn thẳng mặt người đối diện. Từ đêm ấy, tôi đã mấy lần tránh ánh mắt của Vy. Đâu thể trách Vy! Làm sao nó có thể biết, khi tôi chẳng nói gì cả. Bao lần tôi suýt buột miệng nói hết cho Vy nghe, nhưng đã kềm lại được. Trời ơi, biết làm sao bây giờ?

Tôi là nhân vật thứ ba của câu

chuyện này. Năm nay tôi hai mươi hai tuổi, nhân viên thống kê. Từ nhỏ, tôi thường bị rầy la vì cái tính ồn ào, linh hoạt “như một thằng con trai”, muốn gì là đòi cho bằng được.

Tính tôi vậy nhưng gần đây tôi không làm được vậy nữa. Tôi có một nhỏ bạn thân tên Loan làm chung cơ quan. Loan rất dễ thương. Nó hiền lành, nhút nhát, nhưng điều đó chỉ làm

tăng thêm vẻ đẹp rất tiểu thư của nó. Nó đối với tôi tốt đến nỗi ở nhà có kẹo bánh gì ngon cũng đem vào cơ quan chia cho tôi. Tôi thậm nghĩ sẽ chơi thân với Loan suốt đời. Thật đáng buồn cho ai cả đời không có một người bạn thân như vậy.

Nhưng rồi Sơn xuất hiện. Anh làm việc cùng cơ quan, thân với hai đứa tôi từ một kỳ đi

ngủ mát ở Vũng Tàu. Sơn cũng dễ thương, sẵn sàng dợt bóng cho tôi, lòng vé cho tôi và Loan đi coi những trận chung kết bóng bàn toàn quốc tổ chức ở thành phố. Cởi mở, tốt bụng, dường như anh luôn chinh phục được tình cảm của hầu hết những người quen biết.

Hình như tôi đã thương Sơn!
Tôi nói điều đó với Loan, bỗng

thấy Loan lặng người, mặt hơi tái. Và bất chợt mọi sự bùng lên sáng tỏ: Loan cũng đã yêu Sơn! Để dễ có quyết định, một lần khác tôi thử tìm hiểu thêm bằng cách hỏi thẳng Loan nghĩ sao về Sơn. Nó lúng túng thấy rõ, cuối cùng chỉ nói được: “Sơn là một người bạn tốt, nhưng hình như chưa xác định được hướng đi của đời mình”. Loan là vậy đó, trong khi lúng túng vẫn còn đủ tỉnh táo để

nhận xét chính xác về Sơn.

Tôi quyết định tự ngăn chặn sự phát triển tình cảm của mình. Tôi lạnh lùng với Sơn hơn, từ chối không dợt bóng với anh nữa, và vài lần Sơn mời tôi với Loan đi chơi chung, tôi tìm cách từ chối, đề nghị hai người cứ đi với nhau rồi về kể tôi nghe. Khổ thay, tôi không đi thì Loan cũng chẳng đời nào chịu đi.

Bất chấp mọi biện pháp của tôi, tình cảm của tôi dành cho Sơn vẫn tăng nhanh. Phải chăng tình yêu là một sinh vật kỳ lạ, càng bị nhốt càng mạnh mẽ, càng bị đói càng lớn nhanh? Bất chấp mọi biện pháp của tôi, cuối cùng Sơn đã tỏ tình với tôi. Rằng anh thương tôi, thương ghê lắm, từ lâu rồi, mỗi mình tôi, và đời anh sẽ chẳng còn ý nghĩa gì

nếu không có tôi bên cạnh.
Tim tôi đập rộn ràng trong
ngực. Sơn cầm tay tôi và tôi
nắm chặt tay anh. Sơn choàng
một tay qua vai tôi và cúi mặt
xuống, tôi nghe được cả hơi
thở gấp gáp của anh. Thế rồi
đúng lúc nhắm mắt lại chờ đón
nụ hôn đầu đời, hình ảnh của
Loan lại hiện ra trong tâm trí
tôi, với đôi mắt buồn buồn,
trách móc. Tôi thở dài, quay
mặt, xô Sơn ra.

Nhưng tôi không thể từ chối tình yêu của Sơn như đã từ chối được nụ hôn ấy. Sau đó, tôi hỏi thẳng Sơn về Loan. Sơn nói chỉ coi Loan như bạn. Rằng Loan có nhiều điểm không phù hợp với Sơn. Rằng lúc này không nên cho Loan biết chuyện của tôi và Sơn, vì theo Sơn biết, hình như Loan có quan tâm nhiều đến Sơn. Sơn sợ Loan bị “sốc”, ảnh

hưởng không tốt cho đợt công tác cuối năm quá “căng” này.

Trong cơn bối rối, tôi viết thư cho người phụ trách mục *Thắc mắc tâm tình* của một tờ báo. Dĩ nhiên tôi sửa tên, thay đổi vài chi tiết để Loan có đọc cũng không nhận ra. Chị ấy trả lời là chẳng việc gì phải rút lui. Vấn đề là anh con trai chọn ai. Cuối cùng, chị ấy còn nhắc: nếu thái độ của anh con

traí là lấp lửng, không rõ ràng, bắt cá hai tay mà chân còn khoèo khoèo vài con tôm, tốt nhất là cả hai cô gái cần nhanh chóng cắt đứt “hợp đồng” với anh ta, “trả về cho địa phương quản lý”. Người như vậy không một cô gái nào nên tuyền vào “biên chế” cả.

Tôi băn khoăn nhiều về lời nhắc nhở ấy. Thái độ của Sơn như thế nào? Đúng là anh

thương tôi, nhưng tôi mơ hồ cảm thấy có một điều gì đó không rõ ràng lắm trong mối quan hệ giữa anh với Loan. Một đôi lần tôi thấy cả hai hình như cùng mất tự nhiên khi đang nói chuyện với nhau mà có tôi đến. Có lần vô tình tôi còn thấy Loan đọc một cuốn sách có chữ ký tặng của Sơn, ngày tặng còn mới rành rành. Chuyện đó trước đây là bình thường, nhưng bây giờ

anh còn làm vậy làm gì khi đã yêu tôi và biết Loan đang quan tâm đặc biệt đến mình?

Tôi quyết định thế này, các bạn đồng ý không? Thà mất lòng trước, được lòng sau. Bệnh cần giải phẫu thì phải cho mổ, để hoài chỉ càng thêm nặng. Hoặc tôi, hoặc Loan có thể sẽ phải chịu đau, nhưng chẳng thà vậy. Thời gian sẽ qua nhanh và làm tròn nhiệm

vụ của nó. Tôi sẽ gặp Loan nói rõ đầu đuôi chuyện Sơn với tôi như thế nào. Sẽ hỏi ý Loan về sự chân thật của Sơn và đề nghị nó cứ thẳng thắn trao đổi với tôi. Mặc dù Sơn không hề để lại bằng chứng gì trong mối quan hệ với tôi cả, không một lá thư, không một chữ “yêu” nào trên giấy trắng mực đen mà chỉ toàn “lời nói gió bay”, nhưng chắc chắn tôi nói thì Loan sẽ tin.

Các bạn hãy chờ. Tôi đi gặp Loan đây và sẽ kể lại cho các bạn sau.

Tôi là nhân vật thứ tư, người kể chuyện này. Tôi chỉ xuất hiện ở đây để làm nhiệm vụ hạ màn. Mà chắc các bạn cũng đoán được kết cục rồi. Sơn đã bị thất bại trong “tình yêu”. Cả

hai cô đồng nghiệp cùng quyết định cắt đứt với Sơn, sau khi giúp nhau hiểu được thực chất “tình yêu” của anh ta.

Tôi đặt chữ “tình yêu” trong ngoặc kép vì thật ra, với Sơn đó không phải là tình yêu, mà chỉ là cái anh ta tưởng là tình yêu. Bởi vì trong tình yêu, làm gì có người thứ ba, phải không các bạn?

Trái tim tôi đã ở Đồng Nai

*Trái tim tôi đã ở Đồng Nai,
vậy tôi phải ở đâu? Và giờ ở
đâu, cô gái ấy?*

Cả đời tôi sẽ không quên cái
ngày cuối năm 1976 ấy ở
Xuyên Mộc.

Lúc đó, tôi lên Xuyên Mộc đã hơn một năm, nhưng vẫn chưa quen được cái lạnh cuối năm ở đây. Trời lạnh đến nỗi đi sau lưng tên bạn nào cũng tưởng nó đang hút thuốc, nào ngờ mình cũng đang thở ra khói như nó mà đâu hay. Đêm có hôm lạnh không sao ngủ được, phải đốt một đồng củi rồi ngồi trùm mền, hơ tay, uống nước hà thủ ô nấu thật đặc để đỡ

ghiền cà phê, nói chuyện đời. Thú vị nhất là chờ mấy chàng thiện xạ trong đơn vị về, vác theo chú cheo chú mễnh nào đó để nấu nồi cháo đậu xanh, vừa thổi vừa húp nghe vị ngọt của rừng thấm đến từng chân răng. Cuối cùng, khi tàn lửa, mỗi thằng khều vài thanh củi hồng bỏ dưới võng, có chút hơi ấm ngủ đến sáng, bắt đầu ngày “cày bừa” mới.

Cuối năm, rừng Xuyên Mộc vào xuân, càng đẹp hơn. Phong lan nở rục rở trên cành và trên vách mấy căn nhà đơn sơ của anh em thanh niên xung phong chúng tôi. Chim rừng kéo nhau về trò chuyện líu lo, sảng khoái. Con sông Ray trong hơn và rộn rã tiếng cười anh em những trưa nắng ra lội bì bõm...

Đúng lúc trời đất đẹp như vậy,

quỷ quái thay, tôi lăn ra bệnh. Lại là bệnh thập tử nhất sinh nữa. Ai cũng tưởng, và nhất là chính tôi tưởng, rằng tôi đã phải qua đời vì cơn sốt rét ác tính đến mê sảng ấy rồi chứ.

Y sĩ trưởng Thanh niên xây dựng cuộc sống mới Xuyên Mộc lúc ấy là anh Dưỡng. Vài viên Chloroquine còn lại trong tủ thuốc không đủ để anh dám giữ tôi ở đơn vị. Mắt tôi đã

thất thần. Anh hết vía lật đật đề nghị cho xe chở tôi đi, đến nơi chuyên môn gần nhất là trạm xá huyện. Nửa tỉnh nửa mê, tôi càng tin mình sắp chết khi anh Dưỡng làm bầm trên đường đi:

- Ba Đức ơi, mày chết thì tới đó hãy chết, đừng chết bây giờ phiền tao lắm!

Hại thay lúc ấy trạm xá chỉ

còn đúng một cô y tá, mới ra trường sau một lớp học ba tháng, còn trẻ măng. Người y sĩ trưởng trạm đang đi họp thường kỳ hàng tháng ở Biên Hòa. Thế là cô cuống quýt chích cho tôi mấy mũi thuốc theo “chỉ thị” của anh Dưỡng. Được thể, anh Dưỡng tự nhiên lục lọi tủ thuốc, tổng vô hòng tôi cả chục viên đủ loại, làm tôi càng ngất ngư hơn vì bụng trống trơn sau mấy bữa bỏ ăn.

Tôi còn nhớ trưa hôm đó, lúc anh Dưỡng chạy vội ra chợ Bà Tô tìm món gì ăn, bỗng dưng tôi tỉnh lại, thấy xót xa khi định ninh đây là cơn lai tỉnh cuối cùng trước khi chết. Cảnh vật trước mắt tôi quay cuồng một hồi, rồi một gương mặt hiện ra, mờ mờ rồi rõ dần y như một cảnh phục hiện quá khứ trên phim ảnh.

Đó là gương mặt xinh đẹp của một cô gái, và trời đất ơi, cô ta đang ngồi khóc, nước mắt đầm đìa. Tôi cố lục lọi trong cái đầu đang nhức nhối của mình xem thử đây là ai? Và tôi đang ở đâu? Dù sao, tôi còn nhớ rất rõ mình chưa có vợ mà cũng chẳng có người yêu, lại không thiếu nợ ai cả. Trong trường hợp tôi đang gần chết này, rõ ràng chỉ có một trong ba loại nhân vật đó mới có thể

đến ngồi bên giường tôi khóc
dầm non dầm nước như vậy.

Tôi thu hết sức tàn, ngóc đầu
dậy hỏi:

- Cô là ai, sao ngồi đây khóc
trong phút lìa đời của tôi?

Mắt cô gái bỗng sáng rỡ, trông
đẹp nảo nùng với mấy ngấn lệ
còn đọng quanh mi:

- A, anh sống rồi hả? Tôi cứ sợ anh chết.

Tôi thều thào:

- Đừng mừng sớm. Tôi sắp chết rồi!

Cô gái cuống quýt, lay tôi:

- Đừng anh! Đừng chết anh!
Anh chết làm gì?

Sau này, cứ nghĩ lại lúc đó là tôi lại thấy tức cười. Nhưng thú thật khi ấy, nghe hỏi vậy, tôi đã ứa nước mắt. Mình chết làm gì nhỉ? Sao mình phải chết nhỉ? Mình còn trẻ quá, mới hai mươi tuổi, còn muốn sống, còn yêu đời, còn cống hiến được nhiều, tại sao mình phải chết? Mình lại chưa được cô gái nào yêu. Chưa từng được hôn một cô gái. Nghe nói như thế chết sẽ không nhắm mắt,

vậy thì kẹt quá, làm sao siêu thoát?

Tôi thở dài:

- Biết sao giờ? Tới số rồi thì phải chết thôi. Chút nữa cô làm ơn vuốt mắt giùm tôi.

Cô gái bụm mặt lại ré lên:

- Trời ơi, đừng nói vậy. Thấy ghê quá! Chút có chết anh nhớ

nhắm mắt đi!

Tôi tủi thân chảy nước mắt, tự
dưng thấy buồn ghê gớm.
Người bệnh nặng mà bỗng
dưng quá vui hay quá buồn,
đều là triệu chứng của phút
sắp lìa đời! Tôi càng tin mình
sắp “một đi không trở lại”.

- Tôi không nhắm mắt được
đâu!

- Sao vậy anh?

- Vì tôi chưa có người yêu.
Chưa được ai thương mình
hết.

Cô gái bặm môi, có vẻ suy
nghĩ. Trông cô trẻ măng,
chừng mười tám tuổi là cùng.
Mà tôi cũng trẻ chớ có già gì
đâu. Vậy sao cô ngồi đó, khỏe
mạnh, mơn mớn, còn tôi nằm
đây, chuẩn bị nghỉ thở? Ưc

quá!

Chắc cô gái cũng đã nghe và đã tin, về lý do tâm bậy của những cái chết mắt mở. Cuối cùng cô đáp ứng:

- Vậy tui... tui... thương anh
nhe. Được không?

Tôi thấy lòng an ủi, dù biết đây chỉ là chút tình cảm con người với nhau trước cái chết

của đồng loại. Hay có khi chỉ vì cô gái này sợ phải vuột mất tôi thôi? Tôi nhìn đôi môi trái tim đỏ hồng một cách tự nhiên của cô, nghĩ thầm: Nếu được cô này hun một cái thì mình chết cũng được an ủi rồi. Chắc là nhắm mắt được.

Rất sáng suốt trong giây phút cuối, tôi nói:

- Không được!

- Sao không được? Tui thương anh mà? Tui chưa thương ai hết đó.

- Thương thì phải cụ thể.

- Cụ thể là sao?

- Cô hun tôi một cái thôi. Tôi sẽ nhắm mắt đang hoàng. Và chẳng những không về phá cô mà còn phù hộ cho cô được

có chồng đẹp trai, chung thủy.
Hun đi, tôi chết liền, không ai
biết đâu.

Xanh mặt khi nghĩ đến chuyện
tôi có thể về phá, cô gái nhìn
quanh một vòng, lại bặm
môi...

- Được rồi, tôi hun anh một
cái thôi nhe.

- Ừ.

- Anh nhắm mắt lại đi!

- Rồi!

Một chút im lặng. Một hương thơm thoang thoảng tỏa gần. Và bất chợt môi tôi được một vật gì hết sức mềm mại mà êm ái, âm ẩm và thơm thơm, đụng nhẹ một cái. Tôi thấy đầu óc lùng bùng rồi hết biết gì.

Dĩ nhiên lần đó tôi... không chết, vì chết là hết chuyện rồi. Tôi sống, sống nhăn. Sống rất mạnh khỏe. Có thể nhờ cái hôn đầu đời thần tiên ấy cũng không chừng.

Có một người đã chứng kiến cái hôn đã làm tôi bất tỉnh ấy. Đó là anh Dưỡng. Tình cờ thôi. Anh đi ăn cơm về, bước

qua cửa sổ nhìn thấy. Sau này, chuyện đó trở thành giai thoại trong đơn vị. Mỗi lần nhắc tới tôi, anh Dưỡng giơ ngón tay cái lên:

- Thằng đó là con quỷ! Bệnh gần chết mà vẫn dụ được con gái người ta. Trong đời tao chưa từng thấy.

Còn lúc đó anh chỉ im lặng dụi mắt. Sau đó, thấy tôi thực tình

mê man, anh lật đật chở tiếp tôi về Bà Rịa. Ở đó, người ta chuyển nước biển và chích thuốc đặc trị cho tôi. Rồi chiếc Jeep đơn vị lại đưa tiếp tôi về thành phố. Ra viện, tôi nhận được quyết định về một đơn vị ở Củ Chi, chắc do ban chỉ huy nhận thấy sức khỏe tôi không thích hợp với vùng rừng rú Xuyên Mộc.

Công việc những năm ấy ngập

đầu ngập cổ. Tôi đào kinh tưới, trồng đậu phộng ở Củ Chi; về Lê Minh Xuân lên liếp trồng thơm; xuống Kiên Giang trồng lúa; rồi lên đường đi phục vụ chiến đấu ở biên giới Tây Nam. Cực khổ mà vui, và thời gian lướt qua vù vù với những con người bạn rộn.

Vậy mà tôi vẫn không sao quên được cô gái ấy ở Đồng Nai, cô gái tôi chưa biết tên,

xuất hiện và biến mất như trong mơ. Và cũng như trong cổ tích, cô đã hôn tôi và cứu sống tôi. Tôi tự cho phép mình những phút nghĩ lãng mạn như vậy, bởi con người không có những phút ấy thì đời sống sẽ tẻ nhạt biết bao.

Tôi không sao quên được cô gái vô danh ấy, không sao quên được đôi mắt lo lắng, sợ hãi, long lanh nước mắt, đôi

môi đỏ hồng mềm mại, ấm áp của cô. Tôi chỉ thu xếp được một lần đi tìm cô vào năm 1978. Thay vào chỗ cô ở cái trạm xá nhỏ bé ấy, là một chàng y tá bự con, giọng ồ ề như vịt xiêm lai. Anh hỏi tôi tìm ai. Tôi đáp ứng tả hình dáng cô gái. Anh hỏi cô tên gì. Tôi ú ớ nói quên rồi. Anh lắc đầu cho biết không hề biết ai như vậy. Anh về đây lúc cái trạm xá có mỗi một ông y sĩ. Nghe

nói trước đó cũng có một cô y tá nhưng cô ấy đã tình nguyện lên phục vụ khu kinh tế mới Đồng Hiệp ở huyện Tân Phú rồi. Anh cũng không biết tên cô ta. Chắc ông y sĩ còn nhớ nhưng ông ta lại vừa đi nghỉ phép năm...

Phép tôi không đủ để đi Tân Phú so với tình hình xe cộ gay go thời ấy. Tôi trở về Củ Chi, lòng cứ ngẩn ngơ. Cô gái

Đồng Nai của tôi ơi, em tên gì và còn nhớ tôi chút nào không, gã bệnh nhân đặc biệt một trưa cuối năm trạm xá vắng người? Có thể em tưởng tôi đã chết rồi, chết nhắm mắt đang hoang. Và vì vậy em đã quên tôi, dù có thể đúng tôi là người đầu tiên em nói tiếng “thương” và đã thương rất cụ thể, theo đúng yêu cầu.

Vậy đó, có những người mình

có thể sống nhiều năm vẫn dễ dàng quên ngay, tưởng như không hề có họ trong đời. Còn có những người chỉ gặp nhau chút thôi, có khi chưa kịp biết tên, vẫn cứ sống mãi trong nỗi nhớ của mình. Cô gái Đồng Nai của tôi, làm sao được gặp lại em, dù chỉ một lần, để tôi được nói lời cảm ơn, được một lần nhìn lại cặp mắt và đôi môi ngày nào. Và không chừng, nếu trên tay em không

có một đứa nhỏ và bên cạnh em không có một anh đàn ông đầy điểm phúc nào, tôi sẽ...

Giữa năm 1979, các Liên đội Thanh niên xung phong hoàn thành nghĩa vụ quốc tế trở về thành phố. Có mặt trong đoàn quân ấy, tôi vội vã xin một tờ giấy phép đi Đồng Hiệp. Trong những ngày gian khổ nhất đời đã qua, gương mặt cô gái Đồng Nai ấy vẫn có mãi

bên tôi. Và những lúc hòm đạn trên vai đã nặng như một trái núi mà đường dây trước mặt vẫn còn xa mịt mù, cái gương mặt ấy lại xuất hiện, nâng tôi lên tiếp tục bước tới...

Phụ trách trạm xá Đồng Hiệp là một chị y sĩ trung niên mập mạp, dưới quyền là một cô y tá ốm nhách, mặt đầy mụn. Nghe tôi tả xong, chị lắc đầu:

- Tôi và cô Nga này mới về đây mấy tháng, chẳng biết ai như vậy cả.

Bực mình, tôi lên tìm chủ tịch xã. Thì cũng lại là chủ tịch mới, chủ tịch cũ đã đi học. Tính ra cái xã kinh tế mới này đã ba lần thay đổi chủ tịch, từ ngày thành lập. Hỏi mãi mới ra, đúng là thuở “khai thiên lập địa” xã kinh tế mới này, có một cô y tá như thế. Năm

1978, bọn Pôn Pốt hoành hành, tàn sát người Việt Nam ở Tây Ninh, An Giang..., nhiều thanh niên Đồng Nai không chịu nổi, xin vào bộ đội. Trong số đó, lại vẫn có cô gái lúc nào cũng sẵn sàng tình nguyện ấy của tôi. Có người còn nhớ cô tên Lan, một cái tên rất bình thường, giản dị...

Tôi về, được cho đi học công nhân kỹ thuật ở Liên Xô năm

năm. Nước bạn tuyệt đẹp, vậy mà năm năm, vẫn không một ngày tôi quên được cô gái Đồng Nai của tôi. Vừa trở về lại thành phố trong mùa xuân này, tôi lập tức nghĩ ngay đến việc đi tìm cô. Nhưng biết tìm đâu đóa hoa lan ấy, tìm đâu giữa hàng ngàn hàng vạn cô gái tên Lan của tỉnh Đồng Nai bao la bát ngát?

Trái tim tôi đã ở Đồng Nai,
vậy tôi phải ở đâu? Và giờ ở
đâu, cô gái ấy?

Bạn ơi, có thương tôi thì hãy
chỉ giùm, kéo tôi sẽ lại không
nhắm được mắt bây giờ?

Một bông hồng cho cô bộ đội

Bạn sẽ làm gì khi đang ở quân trường lại được thư người yêu gửi vào nhắn về dự sinh nhật cô ấy? Dĩ nhiên bạn phải bịa một lý do nào khác để lên xin phép B trưởng, nhờ linh động cho đi một buổi tối. Nhưng nếu B trưởng của bạn là một người rất nguyên tắc thì chắc

bạn đành phải xử trí như tôi.
Nghĩa là lên xin phép “thiếu tá
Rào”^[2] để về thôi.

Có lẽ bạn từng nghe danh
nhân vật này, nếu bạn có bạn
bè đã vào quân trường. “Thiếu
tá” Rào mặt mày đen đúa, đầy
gai góc, nhưng luôn mở rộng
lòng cho bạn đi qua. Chỉ một
điều hơi phiền: Khi trở lên,
phải làm tự kiểm và bị tập thể
phê bình. Ở đây kẹt lắm chúng

tôi mới “liên hệ” với “ông ta” để xin đi phép kiều đó. Như tôi trưa nay chẳng hạn.

Chắc chắn bạn cũng đồng ý với tôi là khi đầu bạn cúi xuống thì bạn không thể nhìn thấy địch thủ. Phải không? Có lẽ vì vậy quân đội không hề dạy tôi cúi mặt xuống chân khi đi, đứng. Và tôi rất nhớ điều đó, nhưng làm sao không cúi mặt khi chui rào?

Chỉ khi nhìn thấy hai bàn chân mang giày vải xanh đột ngột xuất hiện trước mặt, tôi mới biết mọi việc đã không ổn. Cô bộ đội với cây AK lăm lăm trong tay bất ngờ hiện ra trước mặt tôi lúc ấy có vẻ mặt rất nghiêm. Cô ta hỏi:

- Đồng chí ở đơn vị nào?

Tôi đành cười xởi lởi:

- Đồng chí thông cảm. Tôi thêm cà phê quá...

Tôi thấy cô gái nhú mày và trong đôi mắt nâu trong veo ấy thoáng một tia nhìn sừng sốt. Chỉ một giây ngắn ngủi đó đủ để tôi nhìn rõ hơn và phát hiện cô gái đẹp đứng trước mặt mình là một người quen cũ. Tôi lấy lại dáng điệu hiên ngang:

- Thôi mà Nhã. Tưởng ai...

Trong đời nếu có một người con gái dám “thô bạo” ngắt ngang lời tôi thì đó chính là cô bộ đội này:

- Đề nghị đồng chí không đùa giỡn. Tôi không quen đồng chí. Yêu cầu đồng chí quay vào đơn vị ngay.

Không cần soi gương tôi cũng biết mặt mình lúc ấy ngổ ngát trên đời. Tôi áp ứng:

- Đồng chí thông cảm... Tôi...

Cô gái cắt ngang lời tôi lần thứ hai vẫn bằng cái giọng chắc nịch ấy:

- Tôi thông cảm với đồng chí lắm rồi. Lẽ ra tôi có quyền đưa đồng chí về sư đoàn và

báo đơn vị đến làm thủ tục nhận lãnh, sau khi đồng chí đã đứng đọc thuộc được 10 lời thề trước cột cờ. Một lần nữa đề nghị đồng chí quay vào đơn vị ngay.

Tôi nhếch mép:

- Nếu tôi bỏ chạy thì sao?

Vì giò tôi rất dài nên không ngán gì cô gái thuộc loại cao

ráo này. Cô ta lùi lại một bước và đưa tay lên bật khóa an toàn nghe “cách” một cái:

- Đồng chí thử chạy đi...

Tôi ngần ngừ nhìn cô gái. Hơi mập hơn chút và tóc cắt ngắn hơn so với hình ảnh trong ký ức tôi, nhưng đúng là Nhã chứ không ai khác được. Cũng đôi mắt nâu hết sức tình, đôi môi dẫu â hơi cong lên làm nũng ở

hai khóe ấy. Nhã mập hơn trước tí nhưng điều đó chỉ làm cô gái đẹp hơn so với hình ảnh cô nữ sinh ốm nhom mặc áo dài trắng gió thổi muốn bay ngày trước.

Cuối cùng tôi đành hậm hực chui vào doanh trại lại và tự kết luận rằng đạo này trí nhớ mình rất tồi. Đây chắc chỉ là người giống người mà thôi. Lẽ nào Nhã đã quên tôi hay sao,

sau chỉ hơn một năm không gặp?

Nhã là một trong những cô bạn thân của Phụng, em gái tôi. Chẳng giấu gì bạn, tôi có tính ưa... dựa hơi em gái, thỉnh thoảng cứ nhờ nó giới thiệu cho cô bạn nào xem được. Một hôm nó về đưa hình của Nhã ra khoe tôi:

- Em mới quen nhỏ này, vừa

chuyển về lớp em. Anh chịu không em làm mai cho. Mai em sẽ mời Nhã tới chơi, anh đừng có “xiu” nghe.

Nhã đẹp thật. Môi dẫu â lại có răng khênh và hai má lúm đồng tiền nữa chứ, chỉ có điều hơi ồm. Xây dựng chủ nghĩa xã hội mà ồm yếu quá thì không nên. Nếu tính xây dựng với tôi càng không tốt vì tôi cao đến một mét bảy mươi hai

và nặng sơ sơ có sáu mươi kí.

Sau khi Nhã về, tôi nói riêng với Phụng:

- Cô bạn mi đẹp thật nhưng ta khuyên nên về nhà... tập tạ và tắm bỏ khoảng sáu tháng đã.

Phụng giận tôi lắm:

- Xí, làm như anh ngon lắm!
Nó cũng chê anh thậm tệ chứ

đừng ham.

Tôi còn ú ớ thì Phụng bồi tiếp:

- Nó nói thời buổi này mà bộ tướng anh còn ăn chơi quá. Tóc dài, áo chần eo, bao ba số năm lú lên túi áo... Nó nói sợ mấy ông như anh lắm. Không chợ trời thì cũng lười lao động!

Trời đất! Vậy là công ăn diện

của tôi cho buổi chiều hôm đó bị “ọt zơ” rồi. Ngày thường tôi đi làm cho Nhà nước cũng giản dị lắm chứ. Ai dè Nhã thuộc loại “yêu nội dung” như thế này? Mà vô lý nhỉ, bộ xã hội chủ nghĩa không có quyền ăn mặc đẹp hay sao?

Nổi máu “tạc-zăn” lên, tôi xắn tay áo:

- Em nói Nhã là anh khuyên

cô ấy nên về quê kiếm chồng,
sẽ sớm gặp người tâm đồng ý
hợp...

Rốt cuộc Nhã không về quê
mà vào bộ đội. Phải chăng cô
ấy chê lời khuyên của tôi mà
đi nghe theo lời các cụ ngày
xưa: “Gái khôn tìm chồng giữa
chốn ba quân”?

Ồ, mà có phải Nhã đâu...

Không về dự sinh nhật người yêu được, tôi không ngạc nhiên khi thấy chỉ mỗi mình Phụng lễ mễ xách giỏ đựng đủ thứ quà bánh lên thăm tôi sáng chủ nhật đó, thay vì theo hợp đồng sẽ có Hương cùng đi.

Nhưng hậu quả còn tệ thảm hơn nhiều, bạn ạ. Phụng hậm hực nói:

- Chiều hôm qua em ghé nhà chị Hương rủ hôm nay đi thăm anh, chị nói nhức đầu không đi được. Vậy mà sáng nay thấy chị ngồi sau xe Honda của ông nào không biết, chạy qua chạy lại nhà mình mấy lượt, ôm eo ếch đàng hoàng...

Dĩ nhiên Phụng không thích Hương, một phần vì đây là cô bồ tôi “tự lực” tìm được. Phần

khác, Hương có bề ngoài và nếp sống không hợp lắm với “gu” của em tôi.

Tôi buồn quá, ngồi ăn một hơi hết ổ bánh mì và nải chuối xiêm mà không nói một tiếng. Thấy tôi tiếp tục giờ lon mấm ruốc ra ngắm nghía, Phụng kịp thời ngăn lại:

- Ồ, anh nhớ Nhã không? Em mới gặp nó gác cổng ngoài

kia.

Tôi sững sốt chưa kịp nói gì,
Phụng tía lia tiếp:

- Hai đứa em mừng quá. Nó
hỏi em thăm bố phải không.
Em nói thăm anh, nó ngạc
nhiên lắm. Chút nữa xong ca
gác, nó vào chơi với mình.

Thấy đỡ đau vì hình ảnh
Hương ngồi sau chiếc Honda

người khác, tôi bỏ lon mắm ruốc xào thịt xuống, hỏi Phụng về Nhã, rằng có phải lúc này trông cô ấy khỏe mạnh hơn và tóc ngắn hơn không. Khi Phụng xác nhận những điều đó, tôi bắt đầu sắp xếp trong đầu những cái giữa thật bèn để dành cho Nhã về cái tội làm lơ tôi và gián tiếp bóp chết mối tình đang phôi phôi đi lên của tôi ấy.

Nhưng khi Nhã xuất hiện, tôi bắt đầu đóng vai một tên vừa câm vừa ngố ngoài ý muốn, chỉ ậm ừ vô nghĩa, cười vớ vẩn và hai tay không ngớt di chuyển từ lon mắt ruốc qua chai xì dầu và ngược lại. Ai cấm con gái bộ đội không được quyền diện một chút trong ngày chủ nhật? Và theo quan điểm riêng của tôi, lúc này trông Nhã còn nguy hiểm hơn lúc có súng hôm trước rất

nhiều, chỉ với hai cái nơ đỏ buộc tóc cứ lúc lắc nhơn nhơ trước mắt tôi như hai cánh bướm.

Thấy Nhã và tôi cùng bơi rồi khi gặp nhau, Phụng hơi ngạc nhiên. Tôi giải thích lấp lửng:

- Hôm lên đến giờ, anh có gặp Nhã rồi. Nhưng... cô ấy làm lơ.

Nhã vội đính chính:

- Hôm đó Nhã không nhận ra anh thật. Nhã không ngờ anh lại... Với lại anh cắt tóc ngắn và mặc đồ lính trông khác lắm.

Một câu đính chính đầy sơ hở, phải không bạn? Nhưng tôi chưa kịp nói gì thì Phụng đã nhanh nhẩu:

- Anh đừng có ham. Khác

hắn, không phải là đẹp hơn
đâu.

Tôi quê quá, ngồi im. May sao
Nhã đã đánh chính lần thứ hai,
bằng một giọng nói nhỏ hơn và
mặt hơi cúi xuống có ửng tí
hồng:

- Không phải vậy đâu...

Chỉ bốn tiếng thôi nhưng đã
quá đủ để tôi sẵn sàng bỏ qua

hết cho Nhã về những “đau khổ” nàng đã gây ra cho tôi.

Sau này, khi hai đứa hiểu nhau hơn, Nhã xin lỗi tôi:

- Nhã không ngờ lần đó đã làm tan vỡ mối tình của anh. Mong anh hiểu cho đó chỉ là nhiệm vụ Nhã phải hoàn thành.

Rồi cô ấy nói tiếp rất biền

chúng:

- Nhưng nếu không có chuyện đó xảy ra, chắc chị Hương gì đó cũng không chơi với anh lâu đâu. Phải không?

Tôi phải công nhận Nhã có lý, như Bình vậy...

Làm sao bạn giấu được tâm sự

của mình với những đồng đội thân thiết đã chia nhau từng điều “củi”^[3]? Vì thế hầu như cả tiểu đội đều biết chuyện tôi và Hương bị bắt. Ông già Xibêri, tên gọi đùa của một đồng chí lớn tuổi nhất trung đội, đã có một vợ hai con và chuyên kể chuyện tiểu lâm mạn, vừa cười khà khà vừa xoa xoa bụng:

- Cho đáng đời thằng Long.

Từ nay còn “theo con Hương”
nữa không em?

Nếu bạn biết nói lái thì bạn đã
hiểu “theo con Hương” là sao
rồi.

Còn Toàn thì thở dài:

- Đúng là đi nghĩa vụ trước sau
cũng bị đào bỏ.

Chỉ có Bình là nhận xét có lý:

- Không phải vậy đâu. Mày thấy tao không? Cũng tùy loại đào chứ. Nói như mày vậy bộ đội nào cũng ở giá hay sao? Theo tao, thằng Long không nên buồn. Có người yêu như vậy, đẹp luôn cho rồi...

Không giấu được chuyện với Hương, làm sao tôi giấu được chuyện với Nhã? Buổi sáng chủ nhật tôi ngồi nói chuyện

với Phụng và Nhã, đến chiều cả trung đội đã biết. Từ hôm đó, cả đám tập trung tấn công tới tấp.

Nhưng tôi vẫn tưởng mọi chuyện chưa có gì. Cho đến một buổi chiều ở thao trường về, sau ba tiếng đồng hồ thực tập tháo gỡ các loại mìn, tôi gặp Nhã cùng tiểu đội nữ vác cuốc đi lao động tăng gia về, ngược chiều với chúng tôi.

Mặt trời chiếu ánh vàng óng ả vào Nhã, trên nền những bông cỏ may lấp lánh sáng, làm Nhã sáng rực trước mắt tôi. Nhã để đầu trần, mái tóc nâu nhạt thả tự nhiên bay lòa xòa trong gió và trong nắng. Nàng cười rất tươi với tôi để thay lời chào, và trời đất ơi, hôm nay tôi mới thấy đôi mắt ấy có đuôi!

Tôi quay đầu nhìn theo Nhã cho đến lúc nghe một cái

“bếp” dưới chân và tiếng cười rộ của đồng đội vang lên. Thì ra vì không để ý, tôi giẫm ngay giữa một bãi “mìn chống dế râu”^[4] to tướng, loại mìn dễ phát hiện nhất ban ngày và đáng sợ nhất khi giẫm phải.

Toàn la lên:

- Báo cáo, một chiến sĩ hy sinh!

Cho đến B trưởng rất nghiêm
cũng phải bật cười khi thấy
bàn chân ngập... mìn lên đến
mắt cá của tôi. Nếu bãi mìn đó
mà thơm thì tôi đã không thêm
rửa chân, vì tính tôi rất thích
giữ lại những kỷ niệm quý giá
trong đời. Không quý sao
được khi nó đánh dấu lúc tôi
nhận ra mình đã biết yêu thật
sự?

Nếu bạn là con trai, thì ngoại trừ hoa biết nói, bạn thích nhất hoa gì? Phần tôi, tôi thích nhất hoa hồng, vì hoa hồng là món quà tế nhị nhất để thay thế lời tỏ tình.

Một trong những điều cấm kỵ khi tặng hoa là dùng hoa giả. Vì như thế chẳng khác gì bảo tình cảm của mình cũng không thật. Vậy mà bạn biết sao

không, tôi đã tặng hoa hồng giả cho Nhã, nhưng lại cảm thấy đóa hoa đó quý hơn bất cứ đóa hồng thật nào tôi từng tặng những người khác trước đây. Chính Nhã cũng hiểu điều đó.

Bạn có thể tin là trên cát trắng và ở một nơi chỉ thấy có nắng, hoa hồng vẫn nở hay không?

Và chính tôi đã trồng được một bông hồng đỏ, bằng... ba phát súng.

Từ sau giây phút lịch sử giảm “mìn”, mặc dù trở thành đề tài thảo luận của anh em suốt mấy buổi, tôi đã hiểu mình chỉ có thể yêu ai. Cũng vì hiểu Nhã khá đủ, tôi thấy mình phải cố gắng rất nhiều để thích ứng với nàng hơn, nhất là trong môi trường đầy nhân tài

này. Điều đó có vẻ mâu thuẫn so với một quan niệm trước đó của tôi: mình như thế nào thì người yêu phải chấp nhận như thế ấy. Thế mới biết lần này tôi yêu thật rồi.

Khi Nhã nói không bao giờ ngờ tôi đi chui rào, tức cô ấy đã đặt nhiều tin tưởng nơi tôi. Vậy tôi phải tự chứng tỏ mình như thế nào đây?

Đóa hồng vải mà tôi trồng được và tặng ngay lại Nhã sáng qua không phải do một sự tình cờ mà có. Ba điểm ngắm chụm của tôi bao giờ cũng lọt vào lỗ nhỏ nhất của vòng kiểm tra. Đường ngắm chết của tôi bao giờ cũng chính xác trước sau như một. Và với sức... trâu của tôi mà đã tì vai, tựa má... rồi thì cô nàng AK còn cách nào nhúc nhích?

Để đạt thành quả đó, phải đổ mồ hôi nhiều lắm chứ, thậm chí tôi còn bị chai cả hai cánh chỏ. So với công sức trồng một hoa hồng thật, có lẽ còn hơn. Chính vì vậy tôi mới dám bảo đóa hoa giả ấy rất quý.

Thực tình tôi không hề biết Nhã là người báo bia. Khi Nhã từ dưới hào đi lên sau loạt súng, ở khoảng xa một trăm

mét, với đôi mắt xạ thủ, tôi nhận ra nàng ngay nhờ cái vóc đáng quen thuộc ấy. Mặt trời ở sau lưng tôi nên chắc chắn Nhã không thể nhìn ra tôi. Nàng cầm cúi xem bia, báo điểm, rồi thoăn thoắt chạy sang bia khác. Đến bia của tôi, Nhã dừng lại hơi lâu. Tôi muốn đứng tim khi thấy Nhã đưa cây cờ đỏ lên cao rồi quay tròn một vòng trên không. Tiếng xì xào của đồng

đội ở tuyến chờ phía sau tôi vang lên to hơn khi Nhã đưa lá cờ lên lần thứ hai rồi lần thứ ba, quay đủ ba vòng tròn. Rồi cô ấy cười, dường như đã nhận ra tôi, trong tiếng vỗ tay ngợi khen của anh em.

Khi tôi đưa Nhã đóa hoa hồng tượng trưng khả năng bắn súng cũng như sự cố gắng của tôi, tôi chỉ nói:

- Một bông hồng cho cô bộ đội...

Các bạn có thể tin tôi nói ít như thế chỉ vì... run hay không? Trời đất! Một thằng như tôi mà run khi tặng hoa cho con gái? Vậy mà điều đó có thật đấy.

Nhã hỏi lại:

- Anh không mang về khoe với

hai bác ở nhà hay tặng chị nào
sao?

Tôi trở nên hùng biện hơn, và
rất đúng lúc:

- Mục đích của anh chỉ để tìm
hoa hồng tặng Nhã...

Nhã cầm đóa hoa, nói lí nhí:

- Cảm ơn anh...

Kỳ lạ thật, mỗi lần Nhã nói nhỏ kiểu đó là tôi đều nghe lòng bùng trong tai. Tôi nhìn Nhã. Nhã làm lơ. Không, phải nói là cô ấy không dám nhìn lại thì đúng hơn. Nữ bộ đội cũng vẫn nhút nhát rất duyên dáng chứ. Chỉ cần cô ấy khỏe mạnh hơn. Chỉ cần anh ấy đàn ông hơn. Đó là ý nghĩ của chúng tôi trong ngày đầu gặp nhau ở nhà tôi. Bây giờ, vào bộ đội, chúng tôi đã nhanh

chóng tìm được những ước muốn đó và không còn chê nhau điểm nào nữa.

Tôi thậm hứa với Nhã là trên những dặm đường hành quân sắp tới, tôi sẽ tiếp tục tìm tặng nàng những bông hồng có ý nghĩa hơn. Điều đó chắc bạn cũng đồng ý thôi phải không? Còn chúng tôi có tính toán gì nữa không thì... suýt, bí mật quân sự. Không thể tiết lộ sớm

được đâu!

Người yêu tuổi Tuất

Tết năm ngoái, tôi theo một nhỏ bạn đi coi bói. Bà thầy rất đông khách, phải ngồi đợi cả tiếng. Tới tôi, bà nói hôm nay Tổ... mệt, chỉ nói được đúng năm phút với mỗi người khách.

Đẩy cái đĩa trên có bộ bài về phía tôi, bà vẫn tắt ra lệnh:

- Xào chín cái. Mỗi tay rút một con.

Thế rồi “xoạch, xoạch”, bà chia bài như máy, thành bốn hàng. Chưa hết bài trên tay, bà phán:

- Đang có một người để ý đến em!

Tôi giật mình một cái. Bà liếc

tôi thật nhanh từ đầu xuống chân, rồi quay nhìn mấy con bài, tiếp:

- Cao cao, ôm ôm, nước da trắng trắng.

Cao mà ôm thì đúng Định rồi. Tôi cao một mét sáu mươi lăm. Anh nào muốn “đề ý” cũng phải cỡ đó trở lên. Mặt mũi tôi dễ coi, có người đề ý là chuyện hợp lý. Nhưng lúc

ấy tôi có đủ sáng suốt như bây giờ để phân tích những điều đó thì đâu? Tôi chỉ biết thầm khen bà thầy. Đúng là Định đang để ý tôi thật. Mỗi tuần anh đều đến nhà tôi, ngồi nói chuyện lắm cảm độ một tiếng rồi về. Gặp ba má hay chị Hai tôi là anh im re, hỏi gì cũng lúng búng như đang ăn vụng. Chị Hai tôi chê: “Thằng đó đi Thanh niên xung phong về mà sao tao thấy cù lần vậy?”. Tôi

tán thành, thấy Định đúng là “cù lần”. Nhưng không biết giữa đi Thanh niên xung phong về với... cù lần có gì liên quan không.

Về cái chi tiết “trắng trắng”, tôi phải cãi:

- Ảnh đen thui mà cô.

Bà thầy tỉnh bơ:

- Ồ... ờ... Vậy chớ cậu ta có đi lao động không?

Tôi thành thật khai báo:

- Dạ, anh ở Thanh niên xung phong về.

Bà thầy vỗ tay nghe cái “chách”:

- Vậy là đúng rồi, em thấy chưa? Hồi trước da trắng, đi

Thanh niên xung phong về,
phải đen chứ!

Tôi gật gù, công nhận bà thầy
nói đúng. Hèn gì người ta sắp
hàng đơi coi đông vậy. Chợt
bà thầy làm mặt nghiêm trở
lại, tuyên bố:

- Cậu đó nghèo. Phải không?

Đúng nữa! Ở Thanh niên xung
phong cũng có người xuất thân

từ gia đình khá giả, nhưng đại đa số vẫn là gia đình lao động nghèo. Cái hay ở chỗ, bà thầy chỉ nhìn trong bài mà biết điều đó. Thấy tôi gật đầu, bà nói thêm, chắc như đinh đóng cột:

- Cậu đó nghèo nhưng... xấu tính! Cúi chừng cậu đề ý em vì chuyện khác. Phải đề phòng!

Tôi đang ngẩn ngơ nghĩ coi Định “xấu tính” ở điểm nào,

bà thầy đã trấn an:

- Nhưng em đừng lo. Còn một cậu nữa đang ở xa...

Tôi nhú mày vì nhớ mình chẳng quen ai ở xa cả. Bà thầy nhìn tôi và tiếp ngay:

- ...Hoặc chưa quen. Cậu này mới đúng da trắng, nhà giàu, tốt bụng...

Rồi bà gom nhanh mấy lá bài:

- Em tuổi gì?

- Dạ, tuổi con chuột.

- Xem nào... Vậy là Canh Tý.
Còn cái cậu đi Thanh niên
xung phong?

- Dạ, ảnh sinh năm một chín
năm bảy.

- À... Đinh Dậu! Thôi đúng rồi, không được đâu em ơi! Tý, Ngọ, Mẹo, Dậu tứ hành xung, không ở với nhau được đâu. Tính tình không hợp, phải không?

Tôi suy nghĩ. Điều này cũng hơi đúng. Đinh rất thường “góp ý” tôi về chuyện này, chuyện nọ. Nhất là ba cái chuyện coi bói này, ảnh lên án dữ lắm. Tôi chưa thích ảnh,

nên cái nào tôi thích thì nghe, còn không là cự liên. Tính tình không hợp, phải rồi. Chuyện khoái coi bói nè, khoái ăn diện theo “mốt” nè. Như bữa đi coi bói đó chẳng hạn. Tôi chơi đúng kiểu thời trang lúc đó. Môi son đỏ, áo ca-rô, quần jean ống hẹp, xắn khoe mắt cá, xăng-đan quai hậu đoàng hoàng. Máy anh Thanh niên xung phong chuyển ngành về để gì mê cái “mốt”... phi lao

động này! Đôi mắt và tài phân tích của bà thầy, giờ này nghĩ lại, tôi càng ớn.

Không cần tôi trả lời, bà thầy tiếp ngay một hơi:

- Cái người em chưa quen, chắc là tuổi Tuất, vì tuổi đó hợp với em lắm. Quẻ bài vừa rồi, chuyện tình duyên em năm nay rất tốt, thế nào cũng gặp quới như tâm đồng ý

hợp. Em phải nghe lời chị, chú ý người tuổi Tuất, nước da trắng. Đó sẽ là người đem lại hạnh phúc cho em! Thôi, xong rồi đó. Số em tốt lắm nghen. Có gì, qua Tết lại đây chị coi tiếp cho.

Tôi tiếc quá, nhưng đành đứng lên:

- Bao nhiêu cô?

- Tết nhứt... Em cho ba chục, chị còn cúng Tổ!

Chỉ vì tốn tới ba chục nên sau khi đi coi bói về, tôi nhớ khá dai những lời tiên đoán chắc nịch của bà thầy Hàng Xanh. Nhưng chín, mười tháng qua rồi, vẫn không thấy tăm hơi anh chàng tuổi Tuất đâu, tôi bắt đầu hơi chán. Trong khi

đó, Định vẫn lui tới thăm tôi bình thường. Anh tiến bộ hơn, rủ tôi đi xem phim mấy lần, có lần định... cầm tay tôi nữa, nhưng nhớ lời bà thầy dặn phải đề phòng, tôi cương quyết không cho. Mặc dù chưa thấy Định “xấu tính” chỗ nào, nhưng... biết đâu được?

Cho đến tháng mười một vừa qua, đi ăn đám cưới một con bạn, tôi được xếp ngồi gần

một chàng và bị theo tán sán sạt. Đến lúc chia tay thì trong túi Hùng đã có địa chỉ của tôi (biết làm sao bây giờ, khi anh chàng cứ hỏi tới, còn ba má tôi cũng không hề cấm cản chuyện bạn trai tới nhà thăm viếng đằng hoàng?). Còn tôi thắng lợi hơn, phát hiện Hùng đúng tuổi Tuất, hơn tôi hai tuổi, lại da trắng như con gái. Hùng cũng cao lớn, đẹp trai, có cái nói hơi nhiều. Nhưng...

nhằm gì. Tôi cũng đâu vừa gì chuyện đó.

Hùng tìm đến nhà tôi, ngay hôm sau. Chắc đúng là duyên nợ. Chỉ cần một buổi là anh quen hết cả nhà tôi, còn được má tôi mời ở lại ăn cơm đàn ông. Anh chàng mặc toàn đồ Mỹ, đi Honda, rút cả gói 555 mời ba tôi. Chỉ có chị Hai tôi là khó tánh (hèn gì bà cứ ở vậy hoài), sau khi Hùng về, bà

chê:

- Thăng Định coi vậy được hơn thằng này. Đàn ông gì mà tía lia, coi bộ khó tin quá.

Tôi phản ứng ra mặt:

- Trời ơi, ai chị cũng chê. Ngồi một cục cũng chê, nói nhiều cũng chê, riết rồi hông biết kiếm ai cho vừa ý chị.

Má tôi theo đường lối trung lập, giảng hòa, tuy hơi nghiêng về phía tôi:

- Con Hai nói cũng đúng. Đàn ông nói nhiều thì phải coi chừng. Máy đũa xạo thường vậy. Nhưng người ta cũng có kẻ này người nọ. Có khi nói nhiều, ruột để ngoài da. Mình đừng nên quơ đũa cả nắm. Con gái thời này khó khăn quá không nên.

Từ đó tôi bắt đầu đi chơi với Hùng, thấy thoải mái lắm. Anh ăn mặc đẹp, lịch sự đúng điệu, nói năng duyên dáng, cử chỉ hào hoa, đối xử tế nhị. Anh chở tôi đi ăn uống những nơi và những món mà con gái, đặc biệt là tôi, rất chịu, như chè, gỏi, bánh cuốn, bánh tôm, bò bía... Anh đưa tôi vào những quán có kem ngon, nhạc hay. thỉnh thoảng đi xem phim với

anh, không bao giờ tôi phải xếp hàng đứng đợi. Thấy tôi có vẻ suy nghĩ trước việc anh坦然 nhiên bỏ tiền ra mua vé chợ đen ngay khi vừa tới nơi, Hùng giải thích:

- Như vậy cho chắc ăn.

Tôi có tật tiếc tiền, dù của người khác:

- Nhưng mình đứng chút cũng

mua vé được mà.

Hùng gạt đi:

- Mất thì giờ mà mệt lắm. Anh muốn Thủy đi chơi với anh là phải khỏe, thoải mái. Mình sống dễ thì cũng nên cho người khác kiếm ăn chút, chẳng là bao.

Nhưng điều Hùng nói không làm tôi an tâm chút nào. Anh

sống dễ nghĩa là sao? Cho đến lúc đó, nghĩa là đã hai tháng quen Hùng, tôi vẫn còn biết rất mù mờ về anh. Ban ngày anh cũng đi làm, chủ nhật cũng vậy, thường chỉ rảnh chiều tối. Hỏi nhà thì Hùng nói anh ở chung với nhiều bạn trai, không tiện cho tôi tới. Hỏi làm gì thì anh nói lấp lửng: “Làm... chủ, chứ làm gì?”. Mãi sau mới biết đúng là anh có góp vốn làm chủ một sạp hàng ở

Tân Định. Buổi sáng là buổi anh bận thường trực “cơ quan”, buổi chiều và có khi tối phải đi chạy hàng. Tôi đem chuyện đó nói cho cả nhà biết, mọi người hiểu ngay do đâu Hùng có bia lon đem biếu ba tôi, đồ hộp tặng má và mỹ phẩm cho chị Hai.

Má tôi tỏ vẻ lo ngại về “nghề nghiệp” của Hùng, nhưng ba tôi thì gạt đi:

- Má mày lo gì? Nó làm gì phi pháp đâu? Có đăng ký, có đóng thuế đảng hoàng. Nhà nước cho phép buôn bán mà. Tôi thấy nó còn trẻ mà biết lo làm ăn là tốt.

Chị Hai chen vào:

- Nhà nước cho phép, nhưng cũng có nhiều hạn chế lắm. Buôn bán kiểu đó, sao tránh

khỏi chuyện mảnh mung làm
bậy?

Dĩ nhiên ba tôi tiếp tục bệnh
Hùng. Bởi ông là người khoái
nhậu, mà Hùng cứ biếu ông
bia rượu đều đều, trong khi chỉ
có mẹ con tôi phải khổ vì cái
tật nhậu xỉn là lẽ nhè của ông.
Sau, tôi phải nói riêng, Hùng
mới thôi, tuy cũng cự nự mấy
câu:

- Để ba nhậu chút có sao? Đời có gì vui hơn nhậu!

Tôi trợn mắt nhìn anh:

- Anh cũng nhậu dữ lắm phải không?

Hùng cười, lấp liếm:

- Thì lâu lâu làm chút đỉnh để xã giao, làm ăn. Thời này không nhậu làm sao có bạn?

Câu nói đó làm tôi hết sức thất vọng về Hùng. Tôi kỵ nhất hai chuyện: nhậu và hút thuốc. Hùng coi vậy mà ít hút. Góí 555 và cái quẹt ga trong túi thường chỉ để mời người khác. Chắc anh nhậu cũng với mục đích đó. Tôi chỉ còn nuôi hy vọng anh biết uống chừng mực, uống bia chớ không uống rượu, và có say thì làm ơn nằm ngủ im re như ông

Bảy hàng xóm. Chứ còn nhậu mà lè nhè, la hét, ói mửa, đập phá như ba tôi, chắc chết quá. Tôi chạy lên bà thầy định coi lần nữa, nhưng bà dẹp tiệm đi đâu mất biệt. Tôi định hỏi coi đúng là anh chàng tuổi Tuất rồi, nhưng ảnh như vậy, như vậy đó thì tính sao, liệu có ổn không, chớ tôi thấy coi bộ không êm chút nào, mặc dù nói về tình cảm thì rõ ràng tôi đã nghiêng về phía Hùng nhiều

hơn.

Mà quên, còn Định nữa. Anh vẫn đến nhà tôi đều đều mỗi chủ nhật, như vẫn đều đặn gặp tôi hai buổi tối mỗi tuần ở lớp Anh văn, nơi tôi và anh quen nhau. Anh biết tôi mới quen Hùng, thậm chí có lần còn thấy Hùng đến trường đưa đón tôi. Thái độ Định rất bình thường, nhưng tôi vẫn nhìn thấy nét buồn rầu thấp thoáng

trong mắt anh.

Dịp Tết vừa rồi và những ngày sau đó đã chấm dứt thật sự chuyện tình giữa tôi và người yêu tuổi Tuất.

Mùng hai Tết, Hùng đến nhà tôi. Chúng tôi hẹn nhau là sau phần thủ tục chúc Tết, anh sẽ đưa tôi đi Lăng Ông xin xăm,

rồi đến thăm mấy đứa bạn. Hùng mặc vét đảng hoàng, hai tay cặp hai chai rượu Tây. Ba tôi vui vẻ nhận và khui ngay một chai:

- Ngồi xuống đây cháu. Bác coi cháu như con cháu trong nhà. Đầu năm, bác cháu mình làm với nhau vài ly cho vui, rồi muốn đi đâu thì đi.

Má tôi vui vẻ đem vài món ăn

ngày Tết ra đãi khách. Hùng vui vẻ ngồi xuống, sau khi nháy nhó tôi, xin thông cảm. Ở nhà sau, tôi và má vui vẻ nghe hai người chúc nhau:

- Chúc bác năm mới sức khỏe!

- Chúc cháu làm ăn thuận lợi!

Tiếng cụng ly cốp cốp. Một lát sau:

- Chúc bác muốn gì được nấy!

- Chúc cháu cả năm... hốt bạc!

Lại tiếng cụng ly. Rồi một lát sau:

- Chúc bác năm mới có... cháu ngoại!

- Ày, bác chưa có rể, sao có cháu ngoại, mậy?

- Dạ, thì có rể rồi mới có cháu chứ.

- Ồ, được. Bác cũng chúc cháu năm nay... có con!

- Ý, con chưa có vợ mà bác?

- Ồ, thì có vợ, rồi có con. Tao chúc tất vậy mà...

Sốt ruột, tôi thò đầu ra nháy

Hùng, nhưng anh khoát tay, tiếp tục nhậu. Trời đất, anh đã cởi áo vét và tháo cà-vạt ra rồi. Mặt hai người bắt đầu đỏ ửng. Ba tôi phun nước miếng phèo phèo xuống gạch sau mỗi hớp rượu, đó là cái tật của ông. Còn Hùng thì cứ rót, cứ rót. Mới đó đã hơn nửa chai! Bực mình, tôi bước hẳn ra, đến nói nhỏ bên tai anh:

- Anh say rồi đó. Em không

muốn anh nhậu nữa. Được không?

Hùng nhướn mắt nhìn tôi:

- Em định bắt anh phải chọn giữa em và nhậu à? Phụ nữ bao giờ cũng vậy! Anh đọc tặng em bài thơ này, em sẽ hiểu anh hơn.

Rồi anh đứng lên, vung tay sang sảng đọc:

*Em hỏi thật anh giữa em và
rượu*

*Thì anh ơi, anh sẽ chọn bên
nào?*

*Câu hỏi buồn nghe đơn giản
làm sao*

*Trong một phút anh đi vào bối
rối*

*Nếu chọn em nghĩa là anh nói
dối*

*Còn rượu ư?... Anh thấy thật
sai lời*

*Rượu và em là nắng rớt mưa
rơi*

*Mà mưa nắng suốt đời luôn
tiếp nối*

Rượu trong chiều còn em thì

trong tôi

Rượu và em là gạch nối đời
anh

Nếu bây giờ em lại hỏi anh

Thì em ơi đừng nghĩ anh ngốc
nghếch

Nếu do men lắm cuộc đời
chấm hết

*Thì bởi yêu thiên hạ chết cũng
nhiều*

*Rượu và em - hai nỗi nhớ
đáng yêu*

*Nếu phải chết, anh sẽ chết
một chiều...*

Bên em và có rượu! [\[5\]](#)

Ba tôi vỗ tay lớp bốp:

- Hay! Thằng này giỏi! Đó là cái chết lý tưởng!

Chán quá, tôi bỏ ra sau bếp, phụ má nấu cơm. Lần đầu tiên tôi nghe bà kết luận:

- Thằng này coi bộ không được ghen con!

Đến chừng tôi nghe tiếng khai chai rượu mới, vội bước ra, thì hai người đã ngã nghiêng ngã

ngừa, mắt lim dim còn miệng cứ lè nhè. Thấy tôi ra, ba tôi ngồi thẳng dậy, khều Hùng:

- Ê, giới thiệu với chú mày, đây là con gái tao, Nguyễn Thị Thu Thủy, hai mươi một tuổi!

Hùng cũng lè nhè đáp:

- Cũng xin giới thiệu với... ông anh, đây là phi-ăng-xê của thằng em, Nguyễn Thị Thu

Thủy.

Chỉ một chai rượu, từ bác cháu đã trở thành anh em? Tôi kinh ngạc đứng nhìn hai người. Ba tôi cũng nhìn Hùng một cách ngây ngô, rồi như chợt hiểu, ông khoái trá nâng ly:

- Hay! Thằng này hay! “Dô” cái, mày!

- Dạ, “dô” ông anh!

- Rót nữa đi. Lâu ngày gặp được thằng bạn như mày... Phải uống, uống nữa!

- Dạ, “tửu phùng tri kỷ thiên bôi thiếu” mà anh Hai. Rượu gặp bạn hiền, ngàn ly cũng... biểu thôi.

- Bậy! Cũng là ít chứ mậy? Nói kiểu mày, tao thấy chơi

không được rồi.

Hùng cầm cái chén không đưa lên. Đó là một cái chén kiểu xưa trong bộ chén má tôi rất quý, chỉ đem ra dùng trong những dịp trọng đại. Anh đứng hẩn dậy:

- Vậy là ông anh chưa hiểu thằng em chút nào. Xin thề với ông anh, thằng em đối với ông anh mà không đẹp, cuộc đời

sẽ như... cái chén này.

Hùng bình thản buông tay cho cái chén rơi xuống nền gạch. “Xoảng” một cái. Má tôi chạy vụt ra. Bà ngẩn người đứng nhìn như chưa tin chuyện đã xảy ra. Ba tôi tiếp tục giới thiệu:

- Giới thiệu với chú mày, đây là... vợ tao! Trần Thị Xuyên, bốn mươi lăm tuổi!

Hùng lão đảo nghiêng mình:

- Dạ, em xin chào bà chị.

Điên tiết lên, má tôi chẳng nói
chẳng rằng, chụp cái chổi quét
nhà dựng trong góc, xăm xăm
đi tới, và... cứ thế má quất:

- Bà chị nè! Bà chị nè! Đi khỏi
nhà tao ngay, đồ... bợm nhậu!

Người tình khốn khổ của tôi là
lên bài hải, hai tay huơ huơ
chống đỡ:

- Cứu em, anh Hai!

Ba tôi chồm vồm bước tới, rồi
bất chợt đứng sững lại. Ông
ôm bụng phun luôn một vòi
dài “thức ăn hỗn hợp” vào
lưng má tôi, song ông xum
xuống nằm luôn. Hùng thì bò
càng, còn má tôi gãy như đĩa

phải vôi. Chưa bao giờ nhà tôi hỗn loạn bằng.

Đúng lúc đó, Định tới. Anh dìu má tôi vào trong, dắt xe ra và đập máy giúp Hùng, đưa ba tôi lên giường, lấy khăn nhúng nước nóng lau mặt ông, pha cho ông ly nước chanh, xong đi lấy tro bếp rải lên mấy bãi ói. Động tác của anh nhanh nhẹn, thành thạo, trong khi tôi quá chán ngán, chỉ biết ngồi

nhìn. Chị Hai tôi đi chơi từ lúc Hùng mới đến, giờ về thấy vậy, hiểu ngay. Vừa phụ Định dọn dẹp nhà cửa, chị vừa hỏi:

- Em có nhậu không mà xử mấy chuyện này chuyên nghiệp quá vậy?

Tôi sực nhớ, ngẩng lên nhìn Định. Anh cười hiền lành:

- Dạ không. Trước ba em

nhậu dữ lắm. Ông chết vì bị
xơ gan cổ trướng do nhậu
nhiều. Em đã thề không uống
rượu.

Chị Hai đưa tay lên mũi:

- Không uống từ đây trở lên
phải không?

Định đỏ mặt:

- Đâu có, chị...

Hùng trốn luôn khỏi nhà tôi từ hôm đó. Qua Tết, hôm đầu đi học lại, tôi lại gặp anh đang chờ sẵn ở cổng trường. Hùng nhất định bắt tôi bỏ học hôm đó để đi nghe anh nói một chuyện vô cùng quan trọng.

Hai đứa vào một quán kem.

- Thủy thông cảm cho anh. Hôm đó anh vui quá. Với lại anh cũng chẳng còn ở đây bao lâu.

Tôi hơi sững sốt:

- Sao vậy?

Hùng chồm tới, thì thầm:

- Chính vì vậy hôm nay anh mới tới đây gặp Thủy. Anh sắp

đi rồi. Chỗ này chắc ăn một
trăm phần trăm. Anh muốn...
rủ Thủy cùng đi.

Tôi nhìn Hùng đăm đăm. Lại
còn chuyện này nữa sao?
Trong khi anh tôi và bao nhiêu
người khác cỡ tuổi anh đang
chiến đấu ở biên giới Tây
Nam, anh sống sung sướng
như thế này còn tính bỏ nước
mà đi. Lại ngang nhiên rủ tôi
đi nữa!

Hùng không hiểu cái nhìn của tôi. Anh trấn an:

- Thủy đừng lo. Sao Thiên Mã của anh tháng này động. Lại chiếu vào cung Thiên Di. Bảo đảm đi an toàn. Mọi thứ anh lo cho Thủy hết.

Rồi bất chợt, anh cầm tay tôi:

- Đi với anh đi, Thủy. Anh...

anh yêu em!

Thật oái oăm thay, lời tỏ tình đầu tiên trong đời tôi được nghe lại ở trong hoàn cảnh này, từ miệng người con trai tôi đã xác định là không thể thương, sau khi rủ tôi làm một việc không thể chấp nhận được!

Tôi giăng tay ra:

- Sao lại bỏ đi? Nếu yêu tôi thì anh phải ở lại đây với tôi chứ.

- Anh không thể sống ở xã hội này.

- Tại sao mọi người sống được?

Hùng im lặng. Tôi nói dứt khoát:

- Thôi, chào anh, tôi về. Anh

làm tôi mất một buổi học thật uổng.

Hùng chồm tới, khẩn khoản:

- Thủy suy nghĩ lại đi. Bỏ qua dịp này còn uổng hơn.

- Tôi không suy nghĩ gì hết. Buông tôi ra!

Giận run, tôi bước ra khỏi quán, đứng thở. Gió đêm mát

rượu làm tôi thấy tỉnh táo lại. A, anh chàng Hùng này thật là một người tệ hại! Tôi hoàn toàn chẳng còn tin bà thầy bói “dòm” một chút nào nữa. Con mẹ thật nguy hiểm, nói dóc hốt bạc mà còn hại người!

Định từ đâu lù lù chạy tới, như thể anh là nhân vật luôn xuất hiện đúng lúc trong phim ảnh. Anh cười với tôi, chẳng giải thích gì. Sau, tôi mới biết anh

đến đúng lúc thấy tôi bỏ học, quay xe ra đi với Hùng, có vẻ nghiêm trọng. Sợ có chuyện gì không hay, anh cũng bỏ học luôn, đi theo xa xa, chờ đợi.

Về sau, khi Hùng vượt biên bị bắt, có viết thư cho tôi. Tôi cầm lá thư đưa Định coi, anh chỉ nói:

- Ờ.

Định là vậy đó, lúc nào cũng
trầm trầm, ít nói, hèn gì cứ bị
chị Hai chê là tuổi con gà rù.
Ngay như một tiếng yêu tôi,
đến giờ anh đã nói đâu. Chẳng
lẽ đến chuyện đó mà anh cũng
đợi tôi nói trước hay sao?

Con người chung thủy

Tôi là một con người chung thủy. Điều đó có nghĩa khi đã yêu ai, tôi sẽ yêu mãi cho đến khi... hết yêu, bằng một sự công bố chính thức, chứ không bao giờ len lét rút lui. Tôi lại còn là một con người sống có trách nhiệm. Điều đó có nghĩa khi tôi cảm thấy

người ấy vẫn còn yêu mình, không bao giờ tôi có thể đành lòng quay lưng.

Chính vì hai lẽ đó, tôi đã tìm về với Thảo Nhung, sau hơn ba năm sống ở một ngôi trường mà lúc vào tôi đi cúi mặt, còn lúc ra thì có chia tay liên hoan rất đàng hoàng. Đó là chưa nói cuộc chia tay ấy còn có vài giọt nước mắt gạt vội của một cô gái mà tôi biết

đã có tình cảm không ít thì nhiều với mình.

Tôi vẫn về với Thảo Nhung. Dù trong mấy năm tôi ở trường, Thảo Nhung chỉ cung cấp thư cho tôi với tiêu chuẩn nhỏ giọt từng quý, nhưng vì trong những lá thư hiếm hoi ấy, nàng chưa từng viết một câu nào có ý nghĩa đại loại như “Thôi, từ nay chúng ta hãy coi nhau như bạn”, thành

thử tôi tự thấy vẫn cần phải chung thủy và có trách nhiệm với nàng. Trong hơn một nghìn đêm xa nàng, từ rừng Xuyên Mộc qua rừng Đắc Nông, bao giờ trước khi nhắm mắt ngủ và sau khi mở mắt dậy, tôi cũng dành đúng một phút để nghĩ về nàng với những điều tốt đẹp nhất. Thói quen đó đã cho tôi có cảm giác tôi chưa từng yêu ai bằng yêu Thảo Nhung, rằng Thảo Nhung sẽ mãi mãi chờ

tôi như nàng Tô Thị trông chồng, chỉ khác một điều là tôi chưa có dịp cho nàng một đứa con nào để bồng ẵm trong khi chờ đợi.

Tuy nhiên, thỉnh thoảng tôi vẫn thấy mình bất chợt nghĩ đến Hạnh, một cô thanh niên xung phong ở đây, phụ trách phong trào văn hóa quần chúng của trường, cũng là người đã len giấu mấy giọt

nước mắt khi tiễn chân tôi về thành phố ăn Tết và kiếm việc làm. Số là tôi vốn có chút hoa tay, lên đây những lúc rảnh rỗi buồn tình đã ngồi vẽ bậy trên đất gương mặt xinh đẹp của Thảo Nhung cho đỡ nhớ. Tiếng lành đồn gần. Hạnh tìm tôi và đề nghị tham gia trình bày tờ báo tường. Như vậy tôi sẽ được miễn một số giờ lao động nhất định. Thấy dễ ăn mà lại khỏe xác, tôi tức tốc

nhận lời. Ai dè... Họ làm báo tường bằng gì các bạn biết không? Bút lá tre mực tàu, vài cây chì màu, thuốc đỏ và... muội đèn! Đã vậy còn thức đêm thức hôm dưới ánh đèn dầu tù mù muốn thụt cả mắt để làm cho kịp thi đua. Tờ báo được khen thì tôi cũng sụt mất hai ký, dù mấy đêm liền, đêm nào cũng được Hạnh tìm cách bồi dưỡng. Nhưng sau đó, tôi có uy tín hơn, ít nhất là với

Hạnh. Và mọi người cũng hiểu tôi hơn, vì qua mấy đêm làm việc bên nhau, Hạnh đã moi được ở tôi lý do vì sao tôi “thua” phải vào “an dưỡng” ở đây.

Tất cả cũng chỉ vì cái tật đua đòi ăn chơi và cái tài khéo tay tỉ mỉ của tôi. Nhà ở Đồng Nai, đậu vào một đại học ở thành phố, tôi háo hức lên đường. Nhưng số xui đẩy tôi vào ở

cùng phòng một tên thích chơi hơn thích học. Tôi được hướng dẫn kỹ về lối sống ăn chơi, được chỉ cho những thú vui đúng là vui thiệt. Chỉ sáu tháng sau, tôi đã thành thạo các ngón “vẽ vờ” để xin tiền nhà, và một năm sau, khi tôi về phép, ở nhà... nhận không ra. Tóc dài phủ gáy, râu để tự nhiên, áo quần đúng “mốt”... Bằng chứng đó cộng với nhiều tiếng dữ đồn xa, khiến ba má

tôi quyết định cắt đứt khoản viện trợ không hoàn lại, và chỉ duy trì loại viện trợ nhỏ giọt có điều kiện. Hỡi ơi, lúc đó thì tôi đã ghiền hút thuốc có cán, sáng sáng phải ăn phở, chiều chiều đi xinê, tối tối đi nghe nhạc... Tất cả là với Thảo Nhung, người yêu đầu đời của tôi, cái đích mà bao anh chàng trong lớp tôi theo đuổi như điên, và càng muốn điên hơn khi thấy cuối cùng, tôi đã

chiến thắng.

Túng tiền, đến lượt tôi điên. Gia đình Thảo Nhung rất thoải mái, và nàng đã có một thói quen rất đáng yêu là tối tối phải đi chơi một vòng và ăn chút gì nhẹ nhẹ, xong về mới học bài được. Nàng thuộc mẫu con gái ăn uống từ tốn, nghĩa là từ từ mà rất tốn, trong khi tôi lại đã đại dột nghe theo chủ trương của thằng bạn quý, đi

chơi với con gái là phải trả tiền. Nay nếu tôi không có tiền, không đi, thì rất có thể Thảo Nhung phải đi với người khác vì không bỏ được thói quen, và vì trên đời này lúc nào cũng có sẵn những anh chàng luôn chờ hắt chân người khác trong những trường hợp như thế này. Túng thế, tôi bắt đầu vay mượn tứ tung.

Chủ nợ sộp nhất của tôi là

Hải, một thằng bạn tôi quen qua đám bạn ăn chơi. Hải luôn miệng tuyên bố trên đời quý nhất là bạn bè, nhưng khi tôi mượn tiền, bao giờ hắn cũng bắt ký nợ, với lý do đó là tiền hắn mượn của người khác. Hải thường thán phục tài vẽ và khắc gỗ của tôi. Hắn nói bóng gió là tài tôi nếu biết xài sẽ hốt bạc. Mãi về sau, tôi mới hiểu hắn nói gì.

Đó là lúc Hải bắt đầu đòi nợ. Tổng cộng gần hai ngàn. Một số tiền quá lớn lúc bấy giờ, nhất là với một sinh viên. Hải dọa tôi đủ điều. Cuối cùng, hắn nói:

- Thôi được, tại người ta đòi tôi quá tôi mới phải đòi ông. Nếu ông kẹt quá, tôi giới thiệu ông việc này, dư sức có tiền trả.

Đó là việc làm giả con dấu của một đơn vị bộ đội, sao cho thật giống, để làm gì tôi cũng không được biết. Chắc tôi làm không giống lắm, bằng chứng là không lâu sau đó, tôi bị tóm cổ. Cái bọn chuyên làm giấy tờ giả ấy bị phát hiện ngay trong vụ đầu. Cũng may! Tôi thành thật khai báo và ăn năn hối lỗi, lại là sinh viên chưa từng can án, nên được coi như nhẹ tội nhất: đi lao động cải

tạo một thời gian...

Đó là toàn bộ hậu quả cuộc sống đua đòi của tôi, ngày trước. Khi nghe kể xong, Hạnh có vẽ tội nghiệp cho tôi. Cô nói:

- Trường hợp anh không có gì nặng. Anh cứ cố gắng một thời gian, sẽ được về...

Hạnh là như vậy. Cô mềm

mỏng, tế nhị, dịu dàng. Nói chuyện với cô, người khác luôn thấy mình tự tin hơn. Cô biết an ủi và động viên đúng lúc, đúng mức, một mẫu người rất thích hợp trong việc thuyết phục, xây dựng người khác. Hỏi lại Hạnh, tôi biết cô đi Thanh niên xung phong từ năm 76, lúc đang làm công tác thanh niên ở phường. Cô sống rất giản dị, và đôi lúc tôi đã lấy làm khó hiểu khi thấy vẻ thản

nhiên như không của cô trước những thiếu thốn, khó khăn. Nhưng đừng coi thường chiều sâu của con người ấy. Hạnh rất siêng coi báo và đọc không sót tác phẩm văn học nào. Những buổi trò chuyện với cô rất lý thú. Tôi không thể không so sánh Hạnh với Thảo Nhung. Nhung không bao giờ đọc sách, nghe nhạc chỉ thích những bản sên sến, xem phim thì chê những phim tâm lý sâu

sắc là khó hiểu, nhức đầu. Những mẩu chuyện giữa tôi và Thảo Nhung bao giờ cũng lẫn lộn ở những kiểu thời trang mới, ở đâu bán chè ngon, ở đâu may đồ đẹp... Những mẩu chuyện ấy, dần dần như một mạng nhện bó lấy đời tôi, như một mảnh vải bịt lấy mắt tôi, để tôi cũng chỉ lẫn lộn với từng ấy thứ, và không hề nhìn thấy, không hề hay biết, rằng cuộc đời này còn nhiều ý

nghĩa khác đáng giá hơn.

Đúng như Hạnh nói, sau ba năm ở trường, tôi được gọi lên văn phòng ban giám hiệu, gặp anh Chiến, hiệu phó phụ trách công tác chính trị. Chiến vui vẻ nói:

- Thời gian qua, anh học tập và lao động rất tốt, lại đóng góp tích cực cho các phong trào ở trường. Anh nguyên là

sinh viên, gia đình lại ở tỉnh, chúng tôi thấy không tiện đề nghị anh chuyển qua Thanh niên xung phong, mà quyết định đưa anh về lại địa phương, trong đợt Tết này. Rất mong anh sống tốt, trở thành người hữu dụng. Trường hợp về nhà không tìm được việc làm, nếu muốn, anh cứ lên đây lại. Khu vực này, anh đã hiểu, sắp tới sẽ là một nông trường lớn, cần rất nhiều bàn

tay xây dựng. Chúng tôi sẽ rất vui đón nhận anh trở lại, như một đồng đội...

Trong khi tôi còn đứng bàng hoàng, Chiến đưa cho tôi một gói bọc giấy báo:

- Riêng tôi, xin tặng anh bộ đồ Thanh niên xung phong này. Cũ thôi. Mong anh sẽ coi như một kỷ niệm đẹp của những ngày cùng sống với chúng tôi,

những người tám năm qua chỉ mặc một màu áo này.

Tôi đã mặc bộ Thanh niên xung phong ấy trong buổi lễ chia tay cuối năm giữa những người ra trường và những người ở lại. Hôm đó, mắt Hạnh đỏ hoe. Cô gửi cho tôi một tờ giấy: “Chúc anh hạnh phúc và may mắn. Tỉnh thoảng nhớ viết thư cho Hạnh”. Món quà của Hạnh

trao tôi là một giò lan thủy tiên, loại lan quý nhất ở vùng rừng này, đang trổ những chuôi hoa trắng nhỏ, tinh khiết, thoảng hương thơm. Hạnh yêu tôi. Là con người chứ có phải cục đất đâu mà tôi không biết. Chuyện đời nó oái oăm là thế...

Bảy giờ tối tôi về tới thành phố. Quá nôn nóng gặp lại Thảo Nhung, tôi để nguyên bộ

quần áo Thanh niên xung phong và đầu cổ bám đầy bụi đỏ, đi “xe ôm” tới nhà Thảo Nhung.

Nhung không có nhà. Má nàng tiếp tôi, hơi ngạc nhiên nhưng vẫn tế nhị mời ngồi, cho nước uống. Tôi hỏi Thảo Nhung ra trường chưa, bà nói rồi. Tôi hỏi nàng nhận công tác ở đâu, bà nói ở Duyên Hải. Tôi hỏi nàng làm việc ở

đó có vui không, bà nói có làm
đâu mà biết vui hay không.
Thì ra Thảo Nhung bỏ nhiệm
sở ngay từ đầu, cũng là bỏ cả
bốn năm học tập không
thương tiếc. Trong khi cái thói
quen đi chơi mỗi buổi tối,
nàng vẫn không bỏ được. Tôi
thấy nhức đầu khi nghĩ tới
những người cùng đi với Thảo
Nhung hàng đêm, trong suốt
mấy năm qua.

Hơn tám giờ rồi, Thảo Nhung về đến, ngồi sau xe Honda Cub của một anh chàng đom dáng, ăn mặc đúng thời trang y chang tôi ngày nào. Anh ta đứng ở cửa, kênh kiệu gật đầu chào má Thảo Nhung và tôi, rồi xỏ luôn một tràng tiếng ba rọi:

- Thôi, moa về nhé. Một quá!

Si du tumorô! [6]

Nhung rất tươi tỉnh với tôi, nhưng trong vẻ ngạc nhiên của nàng, tôi lại tiếp tục nhận ra một nét gì đó không thật:

- Í, anh! Về luôn rồi hả?

Tôi gật đầu nhìn Nhung cười cười. Nàng vẫn đẹp tuyệt, trắng tươi, thơm phức. Tôi hỏi:

- Nhung đi chơi với ai vậy?

Nhung hồn nhiên trả lời:

- Một anh bạn thôi! Mà hồng phải đi chơi đâu, đi chạy hàng đó.

Tôi ngơ ngác. Má Nhung giải thích lúc này bà và Nhung có một sạp hàng riêng ngoài chợ, sống đắp đổi qua ngày. Thấy Nhung ăn mặc sang gấp mấy lần ngày trước, tôi dư hiểu nghĩa hai chữ “đắp đổi” bà

dùng.

Nhung liền thoảng:

- Trông anh giống người rừng quá! Ra rồi mặc bộ đồ đó làm gì, thấy ghê! Anh ăn cơm chưa? Chưa hả? Vào rửa mặt đi rồi ra ăn với Nhung và mẹ luôn.

Hình như khuynh hướng chung của ký ức con người là

thường nhớ về những thời gian sung sướng của mình, về “cái thuở vàng son” ấy mà. Nhưng với tôi, không hiểu sao suốt từ phút gặp lại Thảo Nhung trở đi, tôi lại cứ nghĩ về những ngày cực khổ vừa qua. Tôi đã quá mong chờ cái giây phút này để rồi lại thấy nó mới tẻ nhạt làm sao. Thảo Nhung mở ví, lấy bao 555 ra mời tôi, giải thích luôn có sẵn “đề ngoại giao”, tôi lại nhớ tới những bi

thuốc l^ào bạn bè nhét l^ỗ tai để dành cho t^{ôi} mỗi t^{ối} khi t^{ôi} đi về báo tường về. Thảo Nhung ch^ê canh b^ắp cải ăn nh^ức mình, t^{ôi} lại nh^ớ t^{ới} mình và bạn bè đã phải đổ mồ hôi như thế nào trên nh^ững lu^ống cải và sung s^{ướ}ng nhìn ch^{úng} lớn dần từng ngày ra sao. Thảo Nhung bu^{ông} n^{ửa} chén c^ơm ăn gi^ở xu^ống, u^ể o^{ải} l^{ắc} đầu than m^{ệt} trước một m^{âm} c^ơm đầy th^{ịt} cá, t^{ôi} lại nh^ớ t^{ới}

những bữa ăn đạm bạc ăn lấy
ăn để của mình. Thảo Nhung
lấy xe PC chở tôi về nhà một
người bà con, qua dốc Cầu
Kiệu, tôi lại nhớ tới con dốc
dài trên đường dẫn vào trường,
cái con dốc có đến ba tên, tùy
theo sức khỏe của người vượt
dốc: dốc Chười Thề, dốc Lâm
Bầm và dốc Le Lưỡì. Nhìn
dòng kinh hôi hám đen kịt
nặng nề trôi, tôi nhớ tới mặt
hồ Doãn Văn xanh rờn ban

ngày, dầm ánh trăng ban đêm,
với không gian trong sạch,
thơm ngát hương rừng trên
ấy...

Giọng Nhung có vẻ ái ngại:

- Anh về định làm gì?

Tôi nói lơ lửng:

- Chưa biết. Để tìm xem có cơ
quan nào chịu nhận...

Nhung sôi nổi:

- Chi vậy anh? Không đủ sống đâu! Thôi, anh nghỉ ít ngày rồi ra phụ em chạy hàng đi...

Tôi trả lời qua quýt:

- Ừ, anh sẽ nghỉ ít ngày...

Chúng tôi chia tay ở đầu con hẻm. Ánh đèn đường nơi đây

đã hỏng, đủ bóng tối cho tôi làm một động tác quen thuộc ngày xưa, và tôi tin là Nhung cũng không từ chối. Nàng có vẻ chờ đợi. Tôi mất đúng một giây để nhìn kỹ lại đôi môi đỏ tươi mà đã nhiều lần tôi mê man hôn lên ấy. Cuối cùng tôi nói:

- Thôi, Nhung về đi. Ngủ ngon.

Tôi đứng nhìn theo chiếc PC một lúc. Cuối năm trời hơi trở lạnh, dù chẳng nghĩa lý gì so với cái lạnh đến không ngủ được khi chưa quen của trên kia. Nhưng mặc một chiếc áo ấm dính liền mũ coi rất cầu kỳ, với màu sắc rực rỡ. Nàng chạy cách tôi đã mười mét, hương thơm Muguet vẫn còn thoảng lại.

Tôi hít một hơi thật sâu. Thơm

thiệt. Nhưng bây giờ, tôi đã biết nhiều hơn về những loại hương thơm mà mũi mình không thể nhận ra. Sau những ngày qua, tôi đã hiểu ra được nhiều điều, trong đó có một điều mới mẻ nhất, rằng ở đời, không sớm thì muộn, ai cũng cần có một cuộc sống ổn định. Và khi người ta chọn lựa một người để sống suốt cuộc đời ổn định ấy với mình, dưới một mái nhà dù lợp tranh hay ngói,

người ta sẽ ít dám nghĩ đến một người cỡ như... Thảo Nhung.

Đêm tôi nằm mãi không ngủ được. Gương mặt hiền hậu của Hạnh, với đôi mắt sáng, cái nhìn thông minh, nụ cười chân thật, hiện lên chập chờn cả óc mừng. Nhắm mắt lại, vẫn gương mặt ấy hiện lên, ở đâu không biết mà sao vẫn thấy. Rồi bao gương mặt khác, bao

nhiều mẫu chuyện khác cứ tràn về, tràn về, như những con sóng mặt hồ miên man vỗ vào chân đập.

Nửa đêm, tôi ngồi dậy, viết cho Thảo Nhung:

“Gặp lại Thảo Nhung, anh mới thấy mình đã hết yêu nhau, chắc từ lâu rồi. Cái người mà anh tưởng là mình còn yêu, rất yêu, như thường viết trong

thư, hình như không còn nữa, mà hình như chính anh cũng đã không còn là anh. Thôi nhé, từ nay mình chia tay. Nếu được, cho anh khuyên Nhung một câu cuối cùng, dù có thể Nhung sẽ cười anh: Hãy thay đổi cuộc sống đó đi, trước khi quá muộn. Có việc gì cần, Nhung hãy liên lạc: Thanh niên xung phong ở Đắc Nông”.

Các bạn thấy đó, tôi là một người rất có trách nhiệm. Công bố đảng hoàng, dặn dò đầy đủ, để lại địa chỉ đảng hoàng. Và dù trong câu chuyện này, có vẻ tôi là người rút lui trước, nhưng tôi thấy mình vẫn là một con người chung thủy. Bởi nay tôi đã hiểu chung thủy không chỉ có nghĩa với một con người cụ thể nào đó. Chung thủy, bao giờ cũng phải với cuộc sống, một

cuộc sống mà trong đó mình
được đóng góp đầy đủ nhất.
Một cuộc sống mà trong đó,
mỗi việc làm, mỗi suy nghĩ,
mỗi hơi thở... của mình đều
dành cho nó. Chỉ trong một
cuộc sống như vậy, mới có
được một con người nào đó,
thân thiết nhất, thích hợp nhất,
để giữ được chân mình, mãi
mãi...

Ngày tận thế

Bạn sẽ làm gì khi biết chắc mai sẽ là ngày tận thế?

Mọi đài thiên văn trên thế giới đều thông báo sau một vụ nổ trong vũ trụ, một đám thiên thạch đang bay thẳng đến trái đất với tốc độ cực nhanh. Các máy tính hiện đại nhất cùng dự báo vụ va chạm sẽ diễn ra

vào lúc nửa khuya ngày mai, tương đương một vụ nổ bom nguyên tử gấp vài chục ngàn lần quả bom đã nổ ở Hiroshima! Tận thế là cái chắc!

Tận thế, có nghĩa toàn thể nhân loại hơn bảy tỉ người trên trái đất này sẽ chết sạch, trong đó lẽ dĩ nhiên có bạn. Và bạn thì đang trong tình trạng... độc thân! Chết ở tuổi hai mươi sáu

lực lưỡng khi chưa biết “mùi đời”, thật là một cái chết đau khổ và lãng nhách, phải không? Nhất là khi đang có bốn cô bạn gái nằm trong danh mục lựa chọn tỏ tình của bạn. Bạn định ba tháng nữa, vào ngày sinh nhật, sẽ quyết định chọn ai để ngỏ lời. Nhưng giờ đây rõ ràng bạn chỉ còn có hơn 24 giờ... Chết khi đã được là đàn ông, liệu có kịp không?

Bốn cô bạn này tôi đều quen thân, dành cho nhau không ít cảm tình. Có em là bạn học từ cấp 3, có em cùng trường đại học, có em là hàng xóm cũ dọn nhà đi mới thấy nhớ nhưng, có em đang là đồng nghiệp trong công ty. Tôi là thằng nhút nhát, tự kỷ, hầu hết chuyện kết bạn đều do các em chủ động theo đúng một “cọc đi tìm trâu” bây giờ. Tự kỷ có cái hay của nó. Tôi cứ im lặng

làm bạn, em nào rủ đi ăn sushi thì đi, em nào gọi đi xem phim cũng không từ chối. Lầu cá kèo hả? Ok! Bột chiên, hột vịt lộn, kem BUD'S...? Bệnh gì cũ? Thời bây giờ trai gái đi ăn đi chơi cùng nhau chia trả, lương tôi hơn chục chai ba mẹ cho giữ hết, thiếu còn bơm thêm, thoải mái mà!

Sau một đêm suy nghĩ, tôi quyết định từ sáng sớm sẽ gọi

điện thoại cho Lan, cô bạn từ
hồi cấp 3, nhà gần nhất, để rủ
đi ăn sáng lần cuối. Và trong
lúc ăn, tôi sẽ nói thẳng khuya
nay hai đứa ta thành tro bụi cả
rồi, hãy cho tôi được xxx với
em một lần cho thỏa. Nếu Lan
từ chối, tôi sẽ chuyển qua
phương án Cúc, không được
nữa thì sẽ gọi cho Huệ, rồi
Hong. Nếu cả bốn em đều từ
chối, coi như tôi đành chết
trong phận trai tân.

Sáu giờ ba mươi phút, tôi gọi Lan. Điện thoại di động hoàn toàn mất tín hiệu! Có lẽ các tổng đài đều đã cho nhân viên nghỉ việc tự lo hậu sự? Cũng may là điện thoại bàn còn hoạt động. Máy bận liên tục. Sau năm lần gọi mới kết nối được. Gần như Lan rú lên trong ống nghe:

- Trời ơi, Lan đang định gọi

Hùng nè! Ăn sáng không?

- Hả? Hùng gọi để rủ Lan nè!
Mười phút nữa có mặt!

Vừa cúp máy là điện thoại nhà
tôi lại reo lên ầm ỹ! Cúc hấp
tấp nói:

- Sáng nay cho em gặp anh
chút? Năm phút thôi, em
muốn cho anh coi cái này...

Tối hôm qua tôi và Cúc đã gọi
giã biệt nhau, không ngờ giờ
đây chính em lại mong gặp tôi.
Ừ thì gặp năm phút! Nếu Lan
từ chối “vụ kia” thì đây sẽ là
phương án 2 cho tôi.

- Anh bận chút, xong sẽ chạy
tới nhà em nhé?

- Dạ, nhanh nhanh nhé anh!

Tôi vừa mặc bộ quần áo đẹp

nhất xong, chuông điện thoại lại reo.

- Anh Hùng hả? Trưa nay ghé em ăn cơm nhé? Lần cuối... - Giọng Huệ nghe như muốn khóc.

Làm sao tôi từ chối được? Ba má ở tận ngoài Trung, Huệ vào đây sống một mình trong một căn hộ chung cư cao cấp, bao nhiêu lần đến ăn nhậu tôi

thèm được nghe em ca “đừng xa em đêm nay” mà có được đâu! Hehe, biết đâu nếu Lan và Cúc đều từ chối thì buổi trưa cuối đời này tôi sẽ được hạnh phúc trong mơ với Huệ trong căn phòng lý tưởng đó?

Đặt máy xuống, tôi tần ngần mấy giây rồi tặc lưỡi gọi luôn cho Hồng. Không lẽ nhận lời gặp ba em lần cuối mà lại bỏ qua em thứ tư đã thân thiết

bao năm? Hồng cũng nằn nì đòi gặp ngay, nhưng tôi quyết sẽ vào buổi chiều, xin vui lòng ở nhà chờ, rảnh lúc nào tôi ghé lúc đó.

Cảnh tượng trên đường phố diễn ra khác hẳn mọi ngày.

Thiên hạ chạy nháo nhào như ong vỡ tổ. Hơn một nửa cửa tiệm đóng kín cửa, trong khi một số tiệm lại mở rộng cửa

cho ai muốn lấy gì cứ lấy. Chưa bao giờ cuộc sống thấy phù du như hôm nay. Nhiều nhà hàng sang trọng đông nghẹt khách tự đãi mình và gia đình bữa ăn sáng ân huệ cuối, lại có một số quán mời khách miễn phí như một hành động đẹp trước khi vĩnh biệt. Sáng sớm mà các khách sạn mini treo bảng 20 phút/suất đã đông nghẹt cặp xếp hàng chờ đến lượt. Lạ lùng là các vị khách

nữ đều không cần đeo kính
đen và khẩu trang nữa...

Lan mừng rỡ đón tôi trong một
bộ đầm dạ hội mới tinh. Em
nói:

- Đi ra ngoài sợ không có bán,
mình ăn ở nhà nhé? Có... mì
ăn liền nấu với trứng gà, Hùng
muốn ăn mấy trứng cũng
được. Lan pha cà phê sẵn rồi!

Tôi lo âu:

- Hai bác đâu?

- Ba mẹ em chạy đi đâu từ sáng sớm rồi. Thôi kệ, mình đừng quan tâm.

Lần đầu tiên tôi nghe Lan “thôi kệ” với ba mẹ.

Bữa ăn được Lan dọn sẵn trong bếp, bốc khói nghi ngút.

Tôi nhìn Lan, thấy chưa bao giờ em đẹp bằng sáng nay. Bộ đầm khoét sâu cổ phô bộ ngực trắng phồng đang dòn dập thở! Tôi hít vào một hơi dài, nắm tay Lan, quyết định không cần nói nhiều:

- Mình ăn sau được không Lan?

Lan nhìn thẳng vào mắt tôi,

hiếu ngay, nói nhẹ như hơi
thở:

- Dạ được...

Rất nhiều phụ nữ đã khóc
trong đêm tân hôn vì nếu biết
vậy đã lấy chồng từ sớm. Lan
cũng vậy. Yêu nhau xong em
khóc và xin tôi ở lại đến giờ
tận thế, nhưng nghĩ đến Cúc
đang chờ gặp tôi năm phút để
cho coi gì đó, tôi thở dài kéo

tay Lan ra:

- Anh còn phải đi chào bà con nhiều lắm. Có thể xong tối anh sẽ quay lại.

Cúc cũng đón tôi trong một bộ váy cực đẹp và chưa từng hở như vậy. Vẻ nghiêm trang hàng ngày ở công ty bỗng mất hẳn. Ba mẹ em cũng xởi lởi cười chào lại tôi khác hẳn bộ mặt hình sự mọi lần, rồi... làm

lơ khi thấy Cúc nắm tay tôi dắt lên lầu. Vừa vào phòng, em đã đóng sập cửa. Tôi ngơ ngác hỏi em định cho tôi coi cái gì thì em kêu tôi hãy nhắm mắt lại. Lúc em nói mở mắt ra đi, tôi sững sờ thấy trước mặt mình là một pho tượng nguyên con nồn nà! Hix...

Tôi xiêu vẹo bước vào thang máy đi lên căn hộ của Huệ, bấm chuông và tái mặt khi

thấy em hiện ra trong một chiếc áo ngủ mỏng tang màu hồng phấn... Sau cơn yêu đương như không bao giờ còn được lần hai, Huệ nhìn đồng hồ, thở dài:

- Em rất muốn ở bên anh luôn, nhưng ba má em đang tới để cùng chuẩn bị bữa cơm gia đình cuối cùng...

Lúc bước ra khỏi cửa thang

máy, va phải một anh chàng từ ngoài xông vào, tôi định cự nự nhưng thấy mặt mũi hắn trông quen quen nên thôi. Đuối như trái chuối bóp muối, tôi lết về nhà nằm nghĩ cách xù Hồng thì bỗng nghe có tiếng gõ cửa dòn dập. Chính là em hiện ra sau khung cửa, tóc rối bù, mắt long lanh nhìn tôi cười lỏn lẻn:

- Tối nay tận thế rồi... Sẵn đi thăm bạn về, em ghé anh

luôn...

Tôi tỉnh dậy vào hai giờ chiều hôm sau, sau một giấc ngủ vùi.

Vào giờ chót, một cơn bão bất ngờ trong vũ trụ đã làm đổi hướng đường bay của đám thiên thạch và trái đất đã được cứu sống như có phép màu của thượng đế. Trên khắp

hành tinh, có hàng triệu người đã chết vì tự tử, vì nốc rượu say chạy xe như điên, và cũng vì... yêu đương quá sức!

Đó là câu chuyện về ngày tận thế đã xảy ra vào mười tháng trước.

Giờ đây tôi đang là bố của năm đứa con, do trong bốn em có em Cúc chơi luôn một quả sinh đôi. Em nào cũng quyết

làm bà mẹ đơn thân vì biết đâu
lại có một vụ thiên thạch nữa,
phải được hưởng hạnh phúc
của tình mẫu tử trước đã.
Năm đứa nhỏ đang lần lượt
chuẩn bị ăn đầy tháng, hơi kỳ
là ngoài hai đứa sinh đôi, thấy
chẳng đứa nào giống đứa nào,
và cũng chẳng em nào chịu đi
thử ADN cả...

Không cần trái đất phải nổ
tung, cái ngày tôi được ném

“mùi đời” với bốn em rồi lãnh
hậu quả như hôm nay, đúng là
bắt đầu cho một chuỗi... ngày
tận thế! Hix...

HẾT

Con gái vốn ... PHỨC TẠP!

Con gái vốn... phức tạp!
Điều kiện đầu tiên
Quả Tết cho vợ yêu
Hẹn dùng chỉ nôi
Không ai chia tay vào mùa Xuân
Tình yêu bốc ngùn
Chuyện tình tự kể
Con gà dĩa hế
Tình yêu thường không dễ hiểu
Không có người thứ ba
Trái tim bắt đả ở Đồng Nai
Một bông hồng cho cô bộ đội
Người yêu tuổi Tuổi
Con người chung thủy
Ngày bận thế

NGÂN HÀNG DOANH

Công ty TNHH Dịch Vụ - Thương Mại
Số 7, 20/2 Lê Đình Phùng, P. 9, Q. 3, TP. HCM
ĐT: (84) 91261616 - Fax: (84) 91261612

TỔNG PHÁT HÀNH

PNC

ĐOÀN CỨU VÀO VÀNG PHƯƠNG NAM
Số 4, 20/1 Lê Đình Phùng, P. 9, Q. 3, TP. HCM

Phòng Kinh doanh sách

Email: sach@pnc.com.vn

05261616 - ext 307 hoặc 091 4891656

Con gái vốn... phức tạp

Giá: 46.000Đ

[\[1\]](#) Thủ môn nổi tiếng của đội tuyển bóng đá Liên Xô lúc bấy giờ.

[\[2\]](#) Chỉ hàng rào doanh trại.

[3] Chỉ loại thuốc lá rẻ tiền,
bó lại như bó củi.

[4] Chỉ những bãi phân
trâu.

[5] Thơ sưu tầm trong dân
gian. Ai biết tác giả là ai, xin
vui lòng cho biết, rất cảm ơn.

[6] See you tomorrow: Hẹn
gặp em ngày mai.